

Bardzo dziękuję za użyczone Redakcji RF za po-¹
średnictwem prof. Gumańskiego materiały z walnego
zgrom PTF. Brakuje mi jednak jeszcze sprawozdania
Oddziału w Szczecinie i odpisu protokołu walnego.
Będę wdzięczny za użyczenie ich w krótkim czasie,
po czym wszystko będę mógł zwrócić bez zbytej
zwłoki .

Łączę wyrazy poważania i serdeczne
pозdrowienia

10 maja 1979

XV Światowy Kongres Filoz. w Düsseldorfie 27/VIII -
2/IX 1978 zgromadził ponad 1600 uczestników (w tym 500
z ZSSR, 400 z USA, 400 z NRF i ~~500 z Japonii~~ 50 z Japonii).

Pomorska Akademia Medyczna , Wydział Lekarski - Katedra Filozofii
ul. Rybacka 1 70-204 Szczecin

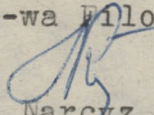
Tadeusz Czeżowski
Warszawska 20
87-100 Toruń

Jako Redaktor Ruchu Filozoficznego zwracam się z uprzejmą prośbą o następujące informacje dotyczące Oddziału Szczecińskiego Polskiego Towarzystwa Filozoficznego, celem zarejestrowania ich w krocice Ruchu: 1) Data założenia 2) Skład Zarządu, 3) Adres dla korespondencji, 4) Liczba członków, 5) Daty, daty, nazwiska prelegentów, tytuły odczytów na dwóch posiedzeniach naukowych, które się odbyły w r 1978.

Będę szczerze wdzięczny za pomoc w uzyskaniu tych informacji.

Łączę wyrazy poważania

Przewodniczący Oddz. Lubelskiego
Polskiego T-wa Filozoficznego

/ Prof. dr Narcyz Łubnicki /

PTF WP. Janina Aumillerowa Pałac Kultury i Nauki 00-901 W-wa

Toruń 3 VI 1978

Szanwna i Droga Pani!

Jak co roku, proszę uprzejmie o użyczenie mi dla Ruchu Filozoficznego następujących materiałów:

sprawozdań oddziałów i sekcji za rok 1977
sprawozdania Zarządu Głównego za rok 1977
odpisu protokołu walnego zgromadzenia z marca 1978
zestawienia dochodów (wraz z saldem z roku poprzedniego) i rozchodów
sprawozdania Biblioteki za 1977.

Wszystkie dokumenty zwrócę natychmiast po spożytkowaniu.

Łączę wraży powżania
i serdeczne pozdrowienia

14 maja 79

UZpełniając mą kartkę z 10 maja proszę jeszcze o sprawozdanie Sekcji estetyki (chodzi mi i spis posedzeń naukowych)

Materiały z Walnego Zgromadzenia
za rok 1979, 1980
i inne sprawy z roku 1978.

Przejechałem 10. IV. 80
Lok. 47 PRH 80

1. E. Nekvasil: Metodologia nauk społecznych w ZSRR 28 str.
2. J. Dąbrowska: Kilka uwag o rozwoju badań nad logiką Arystotelesa 17 "

Recenzje i sprawozdania

1. F. Bargiel: Stanisław Szadurski (L. Regner) 8,5 "
2. J. Reykowski: Motywacja, postawy psychologiczne a osobowość (P. Jaderak) 3 "
3. J. Szmyd: Osobowość a religia (P. Jaderak) 3 "
4. Prace Komisji Filozofii i Psychologii I-VI, BTN (W. Nowak) 15 "
5. ~~P. Bytnerowski, J. Mizińska~~: G. A. Buntjan: Oczekiwanie po analizie filozoficznego
znania (P. Bytnerowski, J. Mizińska) 8 "
6. M. Hossenfelder: Kants Konstitutionslehre... (M. M. S. Gumanishi) 3 "
7. S. Cunningham: Language and the Phenomenological... (B. Tadrak) 5 "
8. J. R. Ravetz: Scientific Knowledge (G. Dominak) 3 "

Autoreferaty

1. T. Kubicki: O realizacji programu v. Wrighta budowy teorii decant. 11 "
2. H. Moese: Zagadnienie "najwyższych praw implencji" w logice. 7 "
3. I. Drodowicz: Kartezjańskie kryterium prawdziwości 9,5 "
4. S. Dąbrowski: Ontologiczne ugruntowanie aksjologii literatury... 4 "

1. J.M. Dotęga „Z problematyki naukowo-badawczej Prof. M. J. Dawdeckiego”	26 str.
2. I. Dąbbska „Arystoteles a epistemologia Ptolomeusza”	6 str.
3. W. Voisé „1979: trzy spotkania z czasem”	4,5”
4. J. Justynski „Ram Mohan Roy”	24

Recenzje i sprawozdania

1. L.A. Kalininkow „Problemy filozofii historii w systemie Kanta” (M. Szyszkowska)	3 str.
2. D.M. Rumbaugh: „Language learning by a chimpanzee” (A. Bandocki)	4,5
3. A. Gouldner: „For Sociology.” (S. Magala)	10,5
4. D. Bell: „Cultural Contradictions of Capitalism” (S. Magala)	17,5

Autoreferaty

1. J. Woleński „R. Ingarden a krytyka logiki formalnej”	6,5
2. S. Katarfias „Czy etyka normatywna może się stać nauką stosowaną?”	8
3. Cz. Wicher „Literatura jako źródło poznania w etyce”	8,5
4. R. Leszko „System L logiki pytań”	12.
5. S. Magala „Czy cnota mądrzejsza jest od czejści?”	16
6. S. Magala „Historia i prawda”	22

Przebieg czasopism

Zapiski bibliograficzne

Wiadomości bieżące

Tadeusz Gzeźowski

Indukcja a rozumowanie przez analogię +)

1. Przesłanki rozumowania przez analogię. 2. Rozumowanie przez analogię jakorozumowanie odkryw-
cze lub rozumowanie sprawdzające. 3. Rozumowanie przez
analogię jako szukanie ~~kixnxy~~ hipotezy. 4. Indukcja
i rozumowanie przez analogię jako rozumowania praw-
dopodobieństwowe.

+) Drukowane w książce "Filozofia na rozdrożu,
analizy metodologiczne", PWN Warszawa 1965 s.82-96.

na podporządkowanie zdania obserw-
cyjnego pod prawo,

NIE
na NA PODPORZĄDKOWANIE ZDANIA
OBSERWACYJNEGO POD PRAWO

na podporządkowanie zdania obserwacyjnej
pod prawo

70

Prof.dr Jan Zieleniewski, W-wa, NŚwiat 726 Pałac Staszica
' Pracownia Prakseologiczna PAN

Toruń, 16 grudnia 1965 r.

Wielce Szanowny Panie Profesorze!

Otrzymałem przed kilku dniami list od p. Jana Ostrowskiego z Londynu wraz z maszynopisem artykułu "Alfreda Espinasa wizja prakseologii", przeznaczonego do Księgi Pamiątkowej dla prof. Kotarbińskiego. Zgodnie z życzeniem autora artykuł przejrzałem i sądzę, że nadaje się do Księgi po wprowadzeniu drobnych poprawek, do czego Komitet został w liście autora wyraźnie upoważniony. Odnosny ustęp listu podaję poniżej:

/osobna kartka w załączeniu/

Stosownie do podziału, który przeprowadziliśmy na ostatnim posiedzeniu maszynopis przekazuję Panu Profesorowi.

Pamiętam, iż zostałem na naszym posiedzeniu zobowiązany do zaprojektowania tytułu i szkicu przedmowy oraz "Referatu o", a także do podziału artykułów na uporządkowane działy. Postaram się to uczynić.

Łączę wyrazy szczerego poważania i najlepsze życzenia Wigilijne i na Rok Nowy.

Prof. dr Tadeusz Czeżowski
Toruń, Warszawska 20 m. 1

Toruń, 28 marca 1966 roku

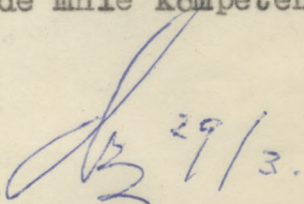
Polska Akademia Nauk

Pracownia Prakseologiczna

/Komitet redakcyjny Księgi Pamiątkowej/

W a r s z a w a
Nowy Świat 72
Pałac Staszica

W załączeniu zwracam artykuły Doc. Gregorowicza i Doc. Pasenkiewicza, przekazane mi przy piśmie z 18 bm. Co do artykułu Doc. Gregorowicza nie mam zastrzeżeń, jest to poprawny referat sprawozdawczy, zawierający interesujące informacje; forma zewnętrzna maszynopisu pozostawia trochę do życzenia i będzie wymagać troskliwej adiustacji. Natomiast artykuł Doc. Pasenkiewicza wzbudza wątpliwości, których nie umiem rozstrzygnąć, gdyż nie wszystko jest dla mnie jasne. Autor posługuje się terminami, jak "obszar", "dziedzina", "zespół", "zbiór", których wzajemne stosunki nie są określone, przyjmuje założenia, nie badając, czy są one ze sobą zgodne, wprowadza przyporządkowania nie dowodząc, że są one wykonalne. Nie wypowiadam się przeciw przyjęciu artykułu, lecz sądzę, że byłoby wskazane, aby go przeczytał jeszcze ktoś bardziej ode mnie kompetentny w tej dziedzinie semantyki.

/Tadeusz Czeżowski/

Rektor i Senat
Uniwersytetu Stefana Batoro
w Wilnie

9
Wilno, dnia 9/III 1935 r.
Uniwersytetu Stefana Batoro
w Wilnie

L 2746 ex ex 1934/35

L. 2746 ex 1934/35

Do Pann Rektorowi
Zarządu Koła Akademików Dziśnian U.S.B.
w Wilnie

przesyłam do wiadomości.

Zgodnie z postanowieniem ustępu 1-go § 10-go Rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 30 kwietnia 1933 r. o stowarzyszeniach akademickich /Dz.U.R.P. Nr. 30 poz. 259 z roku 1933/, w jego obecnym brzmieniu, wyznaczam termin Walnego Zebrania Sprawozdawczo-Wyborczego Koła Akademików Dziśnian na dzień 17.III. 1935r.

Zarazem przypominam, że w myśl postanowień § 12 wyżej wymienionego rozporządzenia, Zarząd obowiązany jest zawiadomić mnie o składzie osobowym władz stowarzyszenia w ciągu tygodnia po ich ukonstytuowaniu się.

/-/Czeżowski

PROREKTOR.

Rektor i Senat
Uniwersytetu Stefana Batorego
w Wilnie

Wilno, dnia 9/III 1935 r

L. 2746 ex 1934/35

L. 2746 ex 1934/35

Panu Prorektorowi

Prof. Dr. Tadeuszowi Czeżowskiemu

Kuratorowi Koła Akademików Dziśnian U.S.B.

przesyłam do wiadomości.-

Tadeusz Czeżowski
PROREKTOR

---Czeżowski
PROREKTOR.

Kasperow

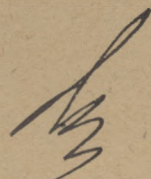
10

Toruń, 24 września 1959 r

Drogi Panie!

Dziękuję za oba Pańskie listy z 12 i 23 bm. Urlop Pański załatwiony, a jeżeliby Pan nie mógł przyjechać na 1 października, to proszę przysłać znowu podanie na przedłużenie urlopu na dalszy miesiąc, ale myślę, że nie będzie Pan musiał tego drugiego urlopu w pełni wykorzystać. Wniosek Uniwersytetu do Kuratorium w Koszalinie o zgodę na przejście Pana do Uniwersytetu wysyłamy jednocześnie. W Uniwersytecie Warszawskim zgłosiłem zapotrzebowanie na następcę po Panu i jest nadzieja, że się szybko znajdzie. Na razie nie będę miał nic przeciwko temu, ażeby Pan do Słupska jakiś czas dojeżdżał. Pokój dla Pana w Toruniu mieści się w domu przy ul. Bydgoskiej 50/52 i tam się Pan może zameldować i na ten adres będzie Pan mógł przysłać swe rzeczy; pokój nr. 52:

Serdeczne pozdrowienia

 25/9 59

Tadeusz Czeżowski
Toruń, Warszawska 20

Toruń, 4 czerwca 1957.

Wielce Szanowny Panie Profesorze!

Na podstawie rozmowy z Rektorem naszego Uniwersytetu, zwracam się do Pana Profesora z uprzejmym zapytaniem, czy pozwoli Pan, abym wystąpił na Radę Wydziałową z wnioskiem o zaproszenie Pana na pełny etat profesorski na naszym Wydziale. Wniosek taki odpowiadać będzie zarówno potrzebom Wydziału, jak i życzeniom wszystkich najbliższych kolegów, będziemy więc wszyscy szczerze wdzięczni Panu Profesorowi za przychylną odpowiedź. ~~xxx~~ Nie poruszaliśmy dotychczas wyraźnie tej sprawy, nie wiedząc, czy są ~~szanse~~ ^{widok.} ~~szanse~~ pomyślnego jej przeprowadzenia; obecnie według opinii naszego Rektora ~~szanse~~ ^{być może} takie istnieją, należy przeto pośpieszyć się z wnioskiem i pragnę-
b) ~~by~~ przedstawić na najbliższym posiedzeniu Rady Wydziałowej, które odbędzie się w drugiej połowie bieżącego miesiąca. Dla ułatwienia mi przygotowania referatu prosiłbym Pana Profesora ~~xxxxxx~~ o łaskawe podanie mi zwięzłej informacji o najważniejszych Pańskich pracach naukowych - dane życioryso-
we spodziewam się znaleźć w ~~aktach~~ ^{aktach} uniwersyteckich.

W związku z ~~xxxx~~ ^{pełnym} etatem Pana profesora będziemy musieli zmienić ~~ułożony~~ ^{ułożony} poprzednio program wykładów an rok przyszły. Przy tym zaś jeszcze i to musimy wziąć pod uwagę, że Prof. Elzenberg prosi o pozostawienia mu wykładu z historii ~~starożytnej~~ ^{filozofii} i średniowiecznej dla ~~filozofów~~ ^{filozofów} dla studentów kierunku filozoficznego. ~~Przepraszam, że nie mogę wskazać konkretnie, które z Pańskich prac naukowych są dla mnie najważniejsze, ale proszę o wskazówkę, którą z tych wskazaných przez Pana Profesora alternatywnie możliwości ~~należy obecnie ustalić~~ ^{obecnie wybrać}.~~

Wyjeżdżam ~~xxxx~~ ^{teraz} do Wrocławia, skąd wrócę 10 bm. Kiedy możeby spodziewać się najbliższych odwiedzin Pana Profesora w Toruniu?

Łączę najlepsze wyrazy i serdeczne pozdrowienia

TC 4/6.

Toruń, 8 maja 1957

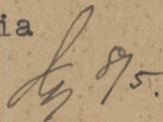
Proszę wybaczyć, że ~~zwracam się~~ ^{trudze Pania nowa} ~~o~~ ^{chodzi mi zaś obecnie} ~~zwracam się~~ ^o ~~o~~ ^{prośbę} ~~o~~ ^o zwrócenie
 życzliwej uwagi na sprawę ~~zatrudnienia~~ ^{Pani} ~~wyjazdu~~ ^{zatrudnienia} ~~na~~ ^{wyjazdu} ~~do~~ ^{do} ~~Francji~~ ^{do} ~~Paryża~~ ^{Francji} ~~Indana,~~ ^{Paryża}
 z którym jestem związany długoletnią współpracą. Wniosek o wyjazd przeszedł
 wszystkie instancje (aż do Rady Głównej włącznie) i zdawałoby się nic już
 nie stoi na przeszkodzie ostatecznej przychylniej decyzji Ministerstwa i
 realizacji wyjazdu, ~~który był planowany na czerwiec~~ ^{który był planowany na czerwiec} ~~Tymczasem~~ ^{Tymczasem} ~~nastąpiła~~ ^{nastąpiła} ~~zmiana~~ ^{zmiana} ~~w~~ ^w ~~sprawie~~ ^{sprawie} ~~ulega~~ ^{ulega} ~~zwłoce~~ ^{zwłoce} i dochodzą niepokojące ~~wiadomości,~~ ^{wiadomości,} ~~jakoby w o-~~
 ~~góle powstały~~ ^{góle powstały} ~~jakies~~ ^{jakies} ~~co~~ ^{co} ~~do~~ ^{do} ~~niej~~ ^{niej} ~~wątpliwości.~~ ^{wątpliwości.} ~~Dr~~ ^{Dr} ~~Indan~~ ^{Indan} ~~miał~~ ^{miał} ~~ostatnio~~ ^{ostatnio} ~~szeregu~~ ^{szeregu}
 niepowodzeń; ~~a~~ ^a ~~niewatpliwę~~ ^{niewatpliwę} ~~błędy,~~ ^{błędy,} ~~które~~ ^{które} ~~muszyna~~ ^{muszyna} ~~popełnił,~~ ^{popełnił,} ~~spowodowały,~~ ^{spowodowały,} ~~że~~ ^{że}
 ~~nie otrzymał~~ ^{nie otrzymał} ~~docentury,~~ ^{docentury,} ~~ma~~ ^{ma} ~~z~~ ^z ~~nią~~ ^{nią} ~~prasę~~ ^{prasę} ~~w~~ ^w ~~niektórych~~ ^{niektórych} ~~kołach~~ ^{kołach} ~~fi-~~
 lozoficznych. Jednakże nie wątpię, że będzie to pożyteczny pracownik nauko-
 wy (jakkolwiek nie szczególnie wybitny), jeżeli tylko będzie miał sposob-
 ność do pracy naukowej, tłumionej od szeregu lat przeciążeniem dydaktycz-
 nym (pracuje w Toruniu i w Olsztynie). Program pracy w Paryżu ma szczegóło-
 wo opracowany, a prof. Tatarkiewicz, który w kwietniu był w Paryżu ułatwił
 mu dostęp do znanych sobie kół paryskich, także toruński kolega, prof. Swi-
 narski, bawiący teraz we Francji, poczynił na prośbę Dra Indana pewne przy-
 gotowania na jego przyjazd. ~~Podróżniąc~~ ^{Podróżniąc} ~~Wyjazd~~ ^{Wyjazd} ~~więc~~ ^{więc} ~~będzie~~ ^{będzie} ~~z~~ ^z ~~pewnością~~ ^{pewnością} ~~po-~~
 gotowania na jego przyjazd. ~~Podróżniąc~~ ^{Podróżniąc} ~~Wyjazd~~ ^{Wyjazd} ~~więc~~ ^{więc} ~~będzie~~ ^{będzie} ~~z~~ ^z ~~pewnością~~ ^{pewnością} ~~po-~~

13

żyteczny nie tylko z tego względu, że rozszerzy horyzonty Dra Indana, który nigdy nie był w większym środowisku naukowym, ale zostanie wyzyskany także dla zebrania konkretnych materiałów naukowych do zamierzonej pracy dotyczącej francuskich źródeł ~~pańskich~~ z których czerpali ~~pańscy~~ pisarze polskiego Oświecenia, zajmujący się zagadnieniami etycznymi. Dodam, że przykładam ~~ixx~~ dużą wagę do momentu czysto psychologicznego. Dr Indan szczerze cieszy się projektowanym wyjazdem i czerpie stąd otuchę dla wyjścia z obecnego impasu, gdyby musiał z wyjazdu zrezygnować, byłoby to dlań ciężkim przeżyciem.

To wszystko pragnąłem Pani przedstawić na uzasadnienie mojej prośby.

Łączę wyrazy prawdziwego poważania
i serdeczne pozdrowienia

14

Toruń, dnia czerwca 1957.

Składam następujące oświadczenie w nawiązaniu do uchwały Rady Wydziałowej z dnia ^{13. listopada 1956}..... dotyczącej powołania Prof. Henryka Elzenberga ponownie do zajęć dydaktycznych:

Wiadomo mi, że Prof. Elzenberg - w pełni doceniając dobrą wolę i życzliwość, które kierowały Radą Wydziałową przy powzięciu tej uchwały - odczuł boleśnie fakt, że uchwała ta zapadła bez należytego uwzględnienia stanowiska, które On sam w tej sprawie zajmował i któremu w rozmowie z przedstawicielami Rady dał wyraz. Sądzę, że należy wyrazić żal z powodu powstałego nieporozumienia i stwierdzić jak najbardziej stanowczo, iż w powyższej uchwale Rada Wydziałowa miała na względzie ~~prawerządność~~ i dobro ogólne, nie zamierzając w najmniejszym stopniu naruszyć praw osobistych i swobody decyzji Prof. Elzenberga i wierząc, że nie ma kolizji między jej stanowiskiem a zamierzeniami Prof. Elzenberga.

Proszę Radę Wydziałową o zaaprobowanie treści niniejszego oświadczenia i dołączenie go do protokołu posiedzenia.

(Tadeusz Czeżowski)

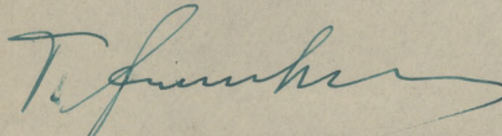
P r o t o k ó ł

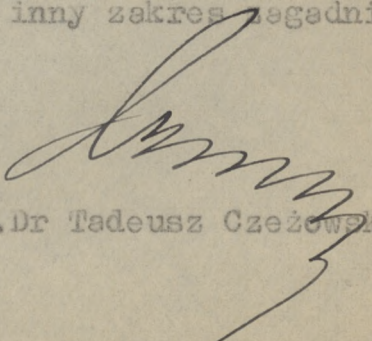
Komisji powołanej w myśl pisma Dziekanatu WH-4/57/58 z dnia 24 maja 1958 dla analizy kwalifikacji i możliwości rozwoju pomocniczych pracowników naukowych katedr filozofii, historii filozofii, historii filozofii i myśli społecznej oraz logiki.

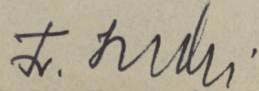
Komisja zebrała się w dniu 28 maja br. w składzie: Prof.Dr Tadeusz Czeżowski, Prof.Dr Tadeusz Szczurkiewicz i Z-ca Prof.Dr Franciszek Inden. Po dyskusji Komisja uchwaliła ustalić oceny poszczególnych pracowników w sposób następujący:

- 1/ Adiunkt mgr Jan Pilichowski opinia pozytywna z zastrzeżeniem,
- 2/ St.asyst. mgr Wacław Kubik opinia pozytywna z zastrzeżeniem,
- 3/ St.asyst. mgr Henryk Moese opinia pozytywna z zastrzeżeniem,
- 4/ St.asyst. mgr Mieczysław Pieczyński opinia pozytywna z zastrzeż.
- 5/ St.asyst. mgr Stanisław Soldenhoff /na studiach w Warszawie, wobec czego nie został poddany ocenie/
- 6/ St.asyst. mgr Janusz Sztunski opinia pozytywna z zastrzeżeniem,
- 7/ St.asyst. mgr Stanisław Wilenciewicz opinia pozytywna z zastrzeż.
- 8/ Asyst. mgr Leon Gumński opinia pozytywna z zastrzeżeniem,
- 9/ Asyst. mgr Antonina Łukomska opinia pozytywna z zastrzeżeniem.

Komisja dodaje, że asystenci katedr wywiązują się ze swoich obowiązków dydaktycznych i wykazują postępy w pracy naukowej. Jeżeli nie mają oni jeszcze pozycji drukowanych, należy to usprawiedliwić warunkami pracy, w szczególności w odniesieniu do katedry historii filozofii i myśli społecznej tym, że przejęła ona asystentów pracujących poprzednio przy katedrze obejmującej inny zakres zagadnień.

/Prof. Dr Tadeusz Szczurkiewicz/

/Prof. Dr Tadeusz Czeżowski/

/Z-ca Prof. Dr Franciszek Inden/

Wykaz prac naukowych z lat ostatnich.

A) Publikacje z lat 1957-1959.

- 1) Logika (kurs elementarny) - skrypt wykładów dla humanistów (powiel.)
UMK Toruń, II wyd. przejrz. i uzupełn. - 1957; III wyd. poprawione - 1958.
- 2) Odczyty filozoficzne (Tow. Naukowe w Toruniu - Prace Wydz. Filol.-Filozoficznego, VII-1), Toruń 1958. S. 323.
- 3) Wincenty Lutosławski (1863-1954), Ruch Filozoficzny XVIII, 1-3#.
S. 10-13.
- 4) Jan Łukasiewicz (1878-1956), tamże. S. 13-17.
- 5) Korelacja między logiką a matematyką w programach szkoły ogólnokształc.
Spraw. Wydz. N. Społ. PAN 7/58. S. 41-42.

B) Oddane do druku.

- 6) Główne zasady nauk filozoficznych. Wyd. III. poprawione i rozszerzone. Wrocław, Ossolineum. Maszynopis s. 289 (w druku).
- 7) A.N. Prior, The Necessary and the Possible (rec.), Journal of Symbolic Logic, Cambridge Mass. (w druku, ok. 2 s.)
8. T. Kubiński, O pewnej zasadzie tworzenia logik modalnych (rec.),
Tamże (w druku, ok. 2 s.)
- 9) Tadeusz Kotarbiński, Wykłady z dziejów logiki (rec.), Kwartalnik Historii Nauki i Techniki, PAN Warszawa (w druku, ok. 2 vs.)
- 10) Olgierd Narbutt, Pierwszy polski podręcznik logiki (rec.), tamże (w druku ok. 2 s.)
- 11) Jak budować logikę dóbr. Księga Pamiątkowa ofiarowana Władysławowi Tatarakiewiczowi, PWN Warszawa (maszynopis s. 10)
- 12) Wysztychony podręcznik. Tamże (maszynopis s. 4)
- 13) Wkład Kazimierza Twardowskiego do teorii nauki (Odczyt na Akademii w Warszawie 11 lutego 1959). Ruch Filozoficzny, XIX, 1 Toruń (maszynopis s. 8)
- 14) Dowód. Encyklopedia "Świat i Życie", wyd. II. Państw. Wyd. "Wiedza Powszechna" Warszawa (maszynopis s. 8)
- 15) Czasopisma filozoficzne. Dedukcja. Dowodzenie. Filozofia i nauki filozoficzne. Indukcja. Logika. Logika w szkole. Metodologia nauk. Nauka. Prawda. Propedeutyka filozoficzna. Rozumowanie. Twardowski Kazimierz. Wnioskowanie. Wyjaśnianie. Wnikanie logiczne. (16 artykułów) Podręczny Leksykon Pedagogiczny. Państw. Wydawn. "Nasza Księgarnia" Warszawa (maszynopis s. 47).
- 16) Dział filozoficzny "Słownika Biograficznego" (349 artykułów i nota-

tek). Państw. Wyd. "Iskry" Warszawa (maszynopis 191 s.)

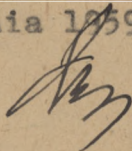
--

Redaktor z ramienia P. Tow. Filozoficznego wznowionego od r. 1958 kwartalnika "Ruch Filozoficzny".

Przewodniczący Komitetu Wydawniczego pism Kazimierza Twardowskiego (Komitet jest organem P. Tow. Filozoficznego).

Redaktor Księgi Pamiątkowej ofiarowanej przez kolegów i uczniów Władysławowi Tatarkiewiczowi.

Toruń, 4 kwietnia 1959.

Prof. dr Tadeusz Czeżowski
Kierownik Zakładu Logiki

17
Toruń, dnia 8 kwietnia 1959 r

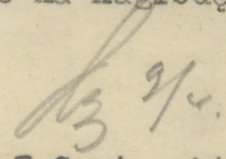
Do

JM Rektora U.M.K.

przez Dziekanat Wydziału Humanistycznego

Zgodnie z zawiadomieniem z dnia 3 kwietnia rb.
L.dz. K-24-6/59 proszę uprzejmie o przyznanie w br.
nagrody st.asystentowi Zakładu Logiki mgr. Henrykowi
Moese.

Wymieniony pełni funkcję bibliotekarza zakładu
i prowadzi w jednej grupie ćwiczenia z logiki dla
stud. III roku chemii. Mgr Moese przejawia inicjaty-
wę naukową, zajmując się w chwili obecnej zagadnieniami
teoretycznymi, związanymi z nauczaniem filozofii.
Opracowuje nadto na bieżąco polską bibliografię filo-
zoficzną dla kwartalnika Ruch Filozoficzny, w pracy
obowiązkowy i sumienny, w postępowaniu z kolegami i
studentami pod każdym względem poprawny, życzliwy i
uczynny. Zasluguje w pełnej mierze na nagrodę.

/Prof. dr T. Czeżowski/

48

Toruń, dnia 22 kwietnia 1959 r

Kochany Stefanie!

Wczoraj odbyło się posiedzenie komisji wydziałowej, na której wspólnie z Sośnickim referowaliśmy sprawę zaproszenia Tadeusza Witwickiego do wykładów psychologii, nawet bowiem gdyby Lewicki pozostał u nas na pół etacie jak dotychczas, nie byłby w stanie obsłużyć wszystkich potrzeb pedagogiki i filozofii. W związku z tym proszę Cię bardzo o kilka słów informacji, w jakim stanie jest habilitacja Tadzia. Bardzo by nam zależało na tym, by przewód habilitacyjny odbył się do wakacji. Czy to jest możliwe? Sądzę, że wątpliwości jakieby ktoś wysunął z tego powodu, że brak dotąd rozporządzenia wykonawczego do postanowień ustawy, dotyczących habilitacji, nie powinny stanąć na przeszkodzie, można odbyć kollokwium habilitacyjne i wykład wstępny na podstawie uchwały Rady Wydziałowej i przesłać do Ministerstwa wniosok na zatwierdzenie.

Wspominałem Ci w czasie naszej ostatniej rozmowy o doktoracie asystentki mgr Antoniny Łukomskiej. W krótkim czasie zapewne będzie mogła przyjechać do Ciebie, przedstawić swoje projekty i prosić Ciebie o objęcie kierownictwa.

Serdeczne wyrazy dla Państwa obojga

3 23/4

Wachowski

Toruń, dnia 18 maja 1959 r.

Kochany Stefanie!

Byłem zeszłego tygodnia w Krakowie na posiedzeniu Komitetu Wydawniczego pism Kazimierza Twardowskiego. Spotkałem się tam z Tadeuszem Witwickim, od którego dowiedziałem się, że ma się odbyć w Poznaniu uroczystość jubileuszowa Polskiego Towarzystwa Psychologicznego. Ponieważ Ty jesteś tego Towarzystwa twórcą i duszą, przeto przesyłam Ci bardzo serdeczne życzenia z okazji tej uroczystości.

Dziś po południu odbędzie się posiedzenie Rady Wydziałowej, na której mam przedstawić wniosek o zaproszenie Tadeusza Witwickiego do wykładów psychologii narazie na nieobsadzonej połowie katedry. Sprawa jego habilitacji staje się przeto bardzo aktualna. Będąc w Krakowie chciałem mówić z prof. Szumanem na ten temat, niestety nie zastałem go w domu, a na posiedzenie Towarzystwa Filozoficznego nie przyszedł. Mam jednak nadzieję, że nie będzie przeszkód w pomyślnym załatwieniu habilitacji jeszcze przed wakacjami. Pani Łukomska, o której Ci pisałem w poprzednim liście wybierze się zapewne do Ciebie w niedługim już czasie ze szczegółowym projektem swojej pracy doktorskiej.

Serdecznie dłoń Twoją ściskam i łączę ukłony
dla Pań

[Signature]
19/5-59

Kasperka

Toruń, dnia 14 maja 1959 r

Kochany Panie!

Dziękuję na list Pański z 2 bm i za przysłanie podania wraz z życiorysem. Wniosek nominacyjny będę mógł przedstawić Radzie Wydziałowej, gdy rozstrzygnie się do-tychczas niezłatwiona ostatecznie sprawa nominacji do Warszawy p. Soldenhoffa, na którego miejsce przyszedłby Pan do nas, przypuszczam jednak, że stanie się to już w krótkim czasie.

Cieszę się, że ma Pan ochotę do dalszego kształce-
nia się i jestem przekonany, że nasza współpraca będzie
pożyteczna.

Przesyłam najlepsze pozdrowienia

15/5

E. Krasnowska 21

Toruń, 16 października 1959 r

Wielce Szanowna Pani!

Spotykamy się tutaj z zagadnieniem, jak należy traktować podania osób, które po uzyskaniu magisterium uniwersyteckiego pracując zawodowo, zgłaszają się na studia filozoficzne, pragnąc uzyskać w ten sposób wiedzę pożyteczną dla swojej pracy w zawodzie.

Zagadnienie to Dziekanat naszego wydziału przedstawił Ministerstwu na mój wniosek w referacie, który zapewne wpłynął już do Ministerstwa. Odpis referatu dołączam do tego listu. Proszę wybaczyć, że zwracam się do Pani z prośbą o życzliwe rozpatrzenie tej sprawy. Zależy mi na przychylnym załatwieniu wniosku nie tylko dlatego, że jako zamiłowany nauczyciel chciałbym kształcić jak najwięcej osób chętnych, ale przede wszystkim dlatego, że udział dojrzałych uczestników studiów wydatnie podniesie ich poziom, albowiem młodsi studenci niewątpliwie będą korzystać z przykładu i współpracy starszych kolegów.

Łączę wyrazy szczerego poważania i najlepsze pozdrowienia

20/10 59

1 dr. 150/RF/60

Toruń, am 20 September 1960.

23

Wiener Arbeitsgemeinschaft der Philosophie-Lehrer

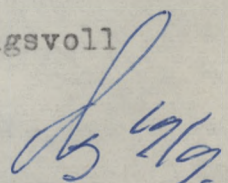
W i e n XXI

Franklin-Strasse 21

Geehrte Herren!

Unsere Vierteljahrsschrift *Ruch Filozoficzny* (Philosophische Bewegung) hat als Aufgabe über aktuelle Ereignisse im philosophischen Leben, darunter auch über den philosophischen Unterricht in verschiedenen Ländern zu berichten. Somit wenden wir uns an Sie mit gefälligen Ansuchen, uns über Ihre Wirksamkeit, Programme, Erfolge Auskunft zu erteilen, wie auch Anschriften der ausländischen Organisationen, mit welchen Sie in Verbindung stehen, mitteilen zu wollen. Wir hoffen, dass wir dadurch auch unseren Anteil zur positiven Lösung der Frage, den philosophischen Unterricht in hiesigen Mittelschulen betreffend, beibringen werden.

Hochachtungsvoll

Prof. Dr. Tadeusz Czeżowski

Herausgeber

L. dr. 151/RF/60

Toruń, am 20 September 1960.

24

Verband zur Förderung der Philosophie
am deutschen Gymnasium
zu Händen des Vorsitzenden Herrn Oberstudiendirektors
Dr Erwin Lebek
B r e m e n
Arnold-Böcklin-Strasse 14

Sehr Geehrter Herr Oberstudiendirektor!

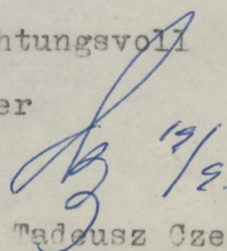
Ich bestätige mit bestem Dank den Empfang Ihrer Zuschrift vom 9. August, sowie aller Drucksachen, die Sie die Güte hatten uns zuzusenden, wir studieren dieselben mit Fleiss in unserem Kreise. Wir diskutieren auch den Inhalt des Buches: Aufgabe und Gestaltung des Philosophieunterrichts - Handreichungen für den Philosophielehrer (H. Stoffer, 1959).

Das Programm für die Lyzeen in Polen bestimmt zwei Stunden wöchentlich in der höchsten Klasse für die Logik, jedoch wurde der Unterricht nicht überall eingeführt. In nächster Zeit sollen neue Verordnungen in Kraft treten, laut welchen die philosophische Propädeutik (in marxistischer Beleuchtung) in einem grösseren Ausmass nach einem festen Plan an allen Mittelschulen und Lehrerbildungsanstalten gelehrt werden wird.

Ich bin gerne bereit Ihnen, wenn Sie es für erwünscht erachten, mit Auskünften über die Entwicklung des philosophischen Unterrichts in unserem Lande zu dienen.

und zeichne hochachtungsvoll

Ihr ergebener

12/9.
Prof. Dr. Tadeusz Czeżowski

L.d. 152/60

25
Toruń, am 20 September 1960.

Verband Schweizer Philosophie-Lehrer

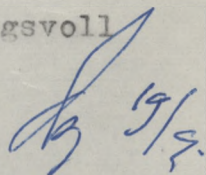
Prof. Dr Max Roëhle

Einsiedeln/Schweiz

Geehrte Herren!

Unsere Vierteljahrsschrift *Ruch Filozoficzny* (Philosophische Bewegung) hat als Aufgabe über aktuelle Ereignisse im philosophischen Leben, darunter auch über den philosophischen Unterricht in verschiedenen Ländern zu berichten. Somit wenden wir uns an Sie mit gefälligem Ansuchen, uns über Ihre Wirksamkeit, Programme, Erfolge Auskunft zu erteilen, wie auch Anschriften der ausländischen Organisationen, mit welchen Sie in Verbindung stehen, mitteilen zu wollen. Wir hoffen, dass wir dadurch auch unseren Anteil zur positiven Lösung der Frage, den philosophischen Unterricht in hiesigen Mittelschulen betreffend, beibringen werden.

Hochachtungsvoll

Prof. Dr Tadeusz Czeżow:

Herausgeber

26
Wilno, 11 maja 1931.

Wielce Szanowny Panie Kuratorze!

Proszę nie wziąć mi za zło, iż trudzę Wielce Szanownego Pana Kuratora, przedstawiając w załączeniu prośbę studentki swojej Cywji Nabożnej o posadę nauczycielską. Jestto mojem zdaniem jednostka niezwykle wartościowa, która przy ciężkich warunkach życia i pracy zawodowej pracuje wytrwale również w Uniwersytecie nad pogłębieniem swej wiedzy pedagogicznej. Byłbym przede gorąco wdzięczny, gdyby Wielce Szanowny Pan Kurator zechciał prośbę jej poddać życzliwemu rozważeniu.

Złączę wyrazy prawdziwego poważania

Ch 11/5-31.

z działalności Poznańskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Filozoficznego
za rok 1960I. Skład Zarządu Oddziału w r. 1960

Przewodniczący: prof.dr Czesław Znamierowski
 Zast.przewodniczącego: prof.dr Adam Wiegner
 Sekretarz: doc.dr Seweryna Romahnowa
 Zast.sekretarza: dr Zbigniew Czerwiński
 Skarbnik: mgr Roman Kozłowski
 Członkowie bez funkcji: prof.dr Tadeusz Szczurkiewicz
 doc.dr Zbigniew Zygmunt Ziemiński

II. Posiedzenia1. 18.I.1960 - Walne zgromadzenie Oddziału:

- Po sprawozdaniu ustępującego zarządu oraz komisji rewizyjnej udzielono zarządowi absolutorium.
- Przewodniczącym Oddziału wybrano jednogłośnie prof.dra Cz.Znamierowskiego.
- Do zarządu wybrano ponadto osoby wymienione w punkcie I.
- Wybrano Komisję rewizyjną w składzie: doc.dr Jan Wikariak, doc.dr Stanisław Gniadek, doc.dr E.Harwas.
- Jako delegatów na Walne Zgromadzenie PTF w Warszawie wybrano prof.dra Cz.Znamierowskiego, doc.dr Sewerynę Romahnową, dra Zbigniewa Czerwińskiego.

2. Posiedzenie Zarządu odbyło się po walnym zgromadzeniu Oddziału. Na posiedzeniu tym Zarząd ukonstytuował się w składzie podanym w punkcie I.

III. Odczyty plenarne

- 23.IV. odczyt doc.dra Stanisława Gniadka pt. Pogląd na świat i życie
- 16.XI. " prof.dra Tadeusza Czełowskiego pt. Paradoks Wolności
- 20.XII. " p.Jana Srzenickiego z Melbourne pt. Dyskusja pojęcia prawdy.

IV. Odczyty na posiedzeniach Sekcji Logiki

- T.Batóg: Logiczna rekonstrukcja pojęcia fonemu
- S.Romahnowa: Z zagadnień racjonalnej dyskusji.
- J.Giedymin: Hipotezy dotyczące autorstwa źródeł historycznych

V. Liczba członków Oddziału: Na początku roku - 43 - z końcem roku - 45

Zakład Logiki UMK
w T e r u n i u

Zawiadamiam niniejszym, że w dniu dzisiejszym przesłałam drogą pocztową następujące książki, pożyczone z Zakładu przez mojego męża S. Regowskiego:

- ✓ 1. (280) Abhandlungen zur Didaktik und Philosophie der Naturwissenschaft. 1906.
- ✓ 2. (1639) L. Wittgenstein Philosophical Investigations 1953
- ✓ 3. (2174) W. Van Orman Quine. Word and Object 1960
- ✓ 4. (2259) /ed. W. Churchman/ Measurement: Definitions and Theories 1962.
- ✓ 5. (2260) J. J. Katz. The Problem of Induction and its Solution. 1962.
- ✓ 6. (2485) /ed. Y. Bar-Hillel/ Logic, Methodology and Philosophy of Science. 1965.
- ✓ 7. (2557) /ed. J. Nowak/ General Topology and its Relations to Modern Analysis and Algebra. II. 1967

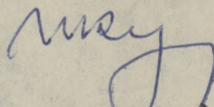
Jednocześnie proszę o pokwitowanie ^(22 sztuk) wszystkich przesłanych w sześciu paczkach książek i przesłanie pokwitowania na mój adres.

Marie Regowska

Toruń, dnia 21 maja 1974 r.

169

Potwierdzam odbiór rewersów o numerach: 655, 1856, 2043,
2046, 2048, 2100, 2343, 2347, 2402, 2473, 2609, 2612, 2611,
2650, 2549 za zwrócone Katedrze Logiki książki

(Maria Rogowska)

Nr.inw.	Autor	Tytuł
280		Abhandlungen zur Didaktik
L655		Synthese Vol. VII Nr. 1-2
1639	L. Wittgenstein	Philosophical.....
L1856	Vshenko	The Field Theory of Meaning..
L2043	I.M.Copi	Introduction to Logic
L2046	E.Stenius	Das problem der logischen....
L2048	L.de Bouvére	A Method in Proofs of Undefinability
L2100	M.Davis	Computability.....
2174	W.Van Orman Quine	Wora and Obiect
2259	W.Churchman	Measurement Definitions and Theories
2260	J. Katz	The Problem.....
L2343	Ajdukiewicz	Foundations of Statemets.....
L2347		Studia Logica T.XIV
L2402	J. Vuillemin	La Philosophie.....
L2473	H. Törnebohm	Information and Confirmation
2485	Bar-Hillel	Logic, Metodology and Philosophy...
2557	J. Nowak	General Topology.....
L2609	J.N. Crossley	Sets, Models and Recursion Theory
L2612	I. Lakatos	The Problem of Inductive Logic
L2611	" "	Problems in the Philosophy.....
L650	E. Thionville	De la theorie des lieux.....
L549	A. Robinson	Non - standard Analysis

Heinrich

Toruń, dnia 30.V.1974 r. *MM*
wyf 4 wss

Lista książek wypożyczonych
od Profesora Czeżowskiego:

1. Studia Logica t.IV
2. Studia Filozoficzne 1957 nr 1
3. Church A. - Non-normal truth-tables for the propositional calculus, 1953
4. Form and Strategy
5. Contributions to Logic and Methodology
6. Luschei: The logical systems of Leśniewski
7. Bergson H. - Oeuvres
8. Sprawozdania z posiedzeń Tow. Naukowego Warszawskiego Wydz.III R.XXIV,
1931 zesz.2-3
9. Atti del XII Congresso internazionale di Filosofia t.4,5
10. Hegel Fenomenologia T.II
11. Filozofia egzystencjalna
12. Seneka - Listy moralne
13. Platon - Teajtet
14. Reichenbach H. - Space and Time
15. Nicod J. - La géométrie
16. Destouches-Février P. - La structure des théories physiques
17. Koschmieder E. - Zur Bestimmung der Funktionen grammatischer Kategorie
18. Ogden C.K., Richards I.A. - The Meaning of Meaning, L. 1946
19. Dąbska I. - Dwa studia z teorii naukowego poznania, T. 1962
20. Martinet A. - A Functional View of Language, O. 1962
21. Perelman Ch. - Traité de l'argumentation, Paris 1958, 2 tomy
22. Maxwell J.C. - Materia i mechanika
23. Chwistek - The theory of constr. types
24. Chwistek i Hetper - New Foundations of formal mathematics
25. Hetper - Rola schematów niezależnych
26. Hegel - Fenomenologia ducha, Wwa 1963, RF
27. Gerold Prauss - Platon und der logische Eleatismus
28. Mure - The Philosophy of Hegel

29. Marek Aureliusz - Rozmyślania, RF 309
30. Primienienie logiki w nauce i technice, Moskwa 1960, RF 437
31. Dialele Uniw. Bucarest seria Acta Logika, z.1, RF 550
32. " " " R.5 z.5 RF 551
33. Logique et Analyse t. XXI - XXIV RF 655
34. Dialectica Vol. XVII z. 1-4 RF 695
35. " Vol. XIX z. 1-4 RF 809

SPRAWOZDANIE

z czynności

Towarzystwa Naukowego w Toruniu

w roku 1970

Toruń 1971

192

SPRAWOZDANIE

z sesyjności Towarzystwa Naukowego w Toruniu w roku 1970

Towarzystwo Naukowe w Toruniu liczyło w końcu roku sprawozdawczego 379 członków, w tym 170 członków wydziałów, a 209 członków zwyczajnych, - 2 członków zmarło. W stosunku do ubiegłego roku ogólna liczba członków zwiększyła się o 7, a liczba członków wydziału o 14.

Zarząd Towarzystwa, wybrany przez Walne Zgromadzenie TNT na okres 3 lat 19 lutego 1969 r., pracował w składzie: Konrad Górski prezes, Antoni Swinarski - wiceprezes, Marian Biskup - sekretarz generalny, Stefan Dembiński - skarbnik, Artur Hutnikiewicz - redaktor naczelny, Rajmund Galon, Stanisław Salmonowicz i Jan Szupryczyński - członkowie, oraz Karol Górski, Tadeusz Czeżowski, Alina Ulińska i Jan Krajewski - przewodniczący wydziałów.

Zarząd odbył w roku sprawozdawczym 4 posiedzenia, podejmując 27 uchwał. Przy Zarządzie czynne były 4 stałe komisje, 2 komitety redakcyjne i redakcja naczelna wydawnictw TNT.

Komisja do Spraw Zleconych Prac Naukowych, pracowała w składzie: Karol Górski, Wojciech Hejnosz, Zofia Abramowiczówna, Barbara Jósefowiczowa, Stanisław Balcerzyk, Halina Basińska, Zbigniew Jaśkiewicz i Janusz Symonides. Opiniowała ona pod względem celowości i zgodności z zarządzeniem sekretarza naukowego PAN wszystkie umowy-zlecenia na wykonanie prac naukowych w zakresie akcji wydawniczej, akcji popularyzacji wiedzy i badań naukowych.

Komisja do Spraw Zleconych Prac Nie-naukowych, w składzie: Krystyna Porębska, Amalia Rosińska i Irena Woszczyk, opiniowała umowy-zlecenia na wykonanie prac, nie mających charakteru naukowego.

Komisja Upowszechniania Nauki, pracowała w składzie: Władysław Niewiarowski - przewodniczący i Skawomir Kalemka - sekretarz i główny organizator Studiów Regionalnych. Komisja ta prowadziła akcję popularyzacji wiedzy w terenie, szczególnie przez organizowanie tzw. "Studium Wiedzy o Regionie". Studium takie zorganizowano dotąd w 6 powiatach / w Chełmnie 2 cykle/, a od października

1970 r. wykłady w ramach takiego studium odbywają się w 7-mym powiecie - /w Świeciu n/W/.

Komisja Kopernikańska, pracowała w nie zmienionym składzie: Wilhelmina Iwanowska - przewodnicząca, Bronisław Nadolski sekretarz. Także nie zmienił się skład powołanych przy Komisji grup operacyjnych: historii, bibliografii, muzealnictwa, wydawnictw i astronomii, które realizowały planowo nakreślone im zadania. Komisja odbyła 1 zebranie / w dniu 6.VI.1970 r./, na którym omawiano sprawy związane z wydawnictwami kopernikańskimi, sprawę wyjazdów członków Komisji za granicę celem uzupełnienia materiałów dot. Kopernika, sprawę muzeum epoki Kopernika i inne sprawy dotyczące przygotowań do uroczystości kopernikańskich. - W roku sprawozdawczym wyszły 2 dalsze prace w ramach "Biblioteczki Kopernikańskiej". Poza tym ukazały się 2 prace członków Komisji, związane z życiem i działalnością Mikołaja Kopernika poza publikacjami Towarzystwa, a mianowicie: prof. Karola Górskiego "Idee polityczne Łukasza Watzenrodego" w języku francuskim/wydana w Louvain - Belgia/ oraz prof. M. Biskupa "Mikołaja Kopernika Lokacje żanów opuszczonych" /wydana w Olsztynie/. W roku 1970 zrealizowane zostały 2 wyjazdy członków Komisji zagranicę, o co od dawna robiono starania i które były bardzo owocne dla postępu prac historycznych związanych z życiem Kopernika. Prof. Marian Biskup był w Getyndze /NRD/, gdzie zdobył cenne materiały dotyczące działalności publicznej Mikołaja Kopernika, a prof. Karol Górski przebywał przez dłuższy czas we Włoszech, głównie w Rzymie, co pozwoliło mu na zebranie ważnych materiałów archiwalnych dotyczących działalności Łukasza Watzenrodego. Ponadto - mgr Leonard Jarzębowski przebywał w Szwecji w związku z przygotowaniem publikacji "Biblioteka Mikołaja Kopernika" która ukaże się w roku 1971 w ramach t.zw. "Biblioteczki Kopernikańskiej" TNT. Także zbiory kopernikańskie w postaci starodruków, fotografii, fotokopii dokumentów i wizerunków w roku 1970 znacznie się wzbogaciły.

Komitet Redakcyjny "SPRAWOZDAŃ TNT" pracował nadal w składzie: Bożena Osmólska-Piskorska - przewodnicząca, Bronisław Włodarski i Ludmiła Roszkówna - członkowie. W okresie sprawozdawczym wyszły drukiem "Sprawozdanie nr 22" /za rok 1968/ oraz przygotowano do druku "Sprawozdanie nr 23" /za rok 1969/. Komitet odbył 1 posiedzenie, na którym zreferowano stan przygotowania do edycji "Sprawozdania nr 23" za rok 1969/, dalej podjęto decyzję co do rozprowadzania odpowiednio zmienionej

instrukcji dot. opracowania materiałów informacyjno-bibliograficznych dla tych "Sprawozdań", oraz przyjęto do wiadomości rezygnację mgr J.Z. Maciejewskiego z pełnienia obowiązków sekretarza Komitetu Redakcyjnego "Sprawozdań". Obowiązki te postanowiono powierzyć mgr Bożenie Sołtys, asystentowi redakcyjnemu TNT.

Komitet Redakcyjny Prac Popularnonaukowych pracował w składzie: Andrzej Tomczak - przewodniczący, Franciszek Peplowski, Wanda Ząbłocka i Janusz Gilas - członkowie. Komitet odbył 3 posiedzenia, na których przedmiotem obrad były głównie sprawy związane z dalszym realizowaniem pozycji objętych zestawem "Biblioteczki Kopernikańskiej" TNT. W roku sprawozdawczym wydano drukiem w ramach tej "Biblioteczki" 2 prace, a mianowicie:

1. Waldemar Voisé - "Mikołaj Kopernik - historia jednego odkrycia"
2. Stefan Cackowski - "Mikołaj Kopernik jako ekonomista".

Do druku na rok 1971 przygotowano:

1. Marian Biskup - "Działalność publiczna Mikołaja Kopernika"
2. Leonard Jarzębowski - "Biblioteka Mikołaja Kopernika"
3. Jerzy Dobrzycki - "Astronomia przedkopernikowska"
4. Stanisław Rospond - "Mikołaj Kopernik - nazwisko - imię i pochodzenie"

Do zestawu "Biblioteczki Kopernikańskiej" przyjęto dalszą pracę:

Alojzego Tujakowskiego - "Mikołaja Kopernika "De Revolutionibus" od wydania pierwszego po czasy dzisiejsze".

Poza tym ustalono pozycje popularnonaukowe dla planu wydawniczego na rok 1972.

Redakcja Naczelna w składzie: Artur Hutnikiewicz - redaktor naczelny oraz Jerzy Wojtowicz, Leonid Żytkowicz, Bronisław Nadolski, Halina Turska, Zenon Czerwiński, Edmund Strzelczyk, Wiesław Daszkiewicz i Wacław Szyszkowski - członkowie, odbyła w roku sprawozdawczym 1 posiedzenie. Po przeanalizowaniu trudności finansowych Towarzystwa - powstałych wskutek drukowania w ostatnich latach pozycji nie tylko planu "A", ale i "B" - postanowiono dostosować plan wydawniczy na rok 1970, do którego było trzeba włączyć liczne poślizgi z ro-

ku 1969, do możliwości finansowych Towarzystwa. Ustalono, że w ramach tego planu realizowane mogą być w roku 1970 tylko prace daleko posunięte w produkcji, prace zlecone przez PAN i pozycje w ramach "Biblioteczki Kopernikańskiej". Pozostałe pozycje z tego planu przesunięto na rok 1971, a niektóre pozycje z pierwotnego planu na rok 1971 /plan "B"/ do planu na rok 1972. - Ponadto postulowano konieczność skracania prac doktorskich przekazywanych do druku i nieprzyjmowania prac słabych. - Nad całością - akcji wydawniczej czuwał - nie oszczędzając czasu i pracy - redaktor naczelny Artur Hutnikiewicz przy ofiarnej współpracy kierownika redakcji mgr Amalii Rosińskiej. - W roku sprawozdawczym wydano łącznie 24 pozycje o łącznej objętości 247,75 arkuszy, a opracowano do druku na rok następnym 20 pozycji o objętości 195 arkuszy.

Komisja Rewizyjna w składzie: Wojciech Hejnosz - przewodniczący, Leonid Żytkowicz i Wacław Szyszkowski - członkowie, - odbyła jedno posiedzenie, rozpatrując bilans za rok 1969 oraz kontrolując całokształt gospodarki finansowej i materiałowej Towarzystwa. Protokół z wyników kontroli wraz z uwagami przedłożyła Komisja Rewizyjna Dorożnemu Walnemu Zgromadzeniu TNT 19.II.1970 r.

Wydział I - Nauk Historycznych liczył przy końcu roku sprawozdawczego 42 członków, w tym 28 miejscowych i 14 zamiejscowych. Przewodniczącym Wydziału był Karol Górski a sekretarzem Andrzej Tomczak. Wydział odbył 4 posiedzenia naukowe, na których zreferowano następujące prace wzgl. wygłoszono referaty:

- 12.I.1970 r. - Kazimierz Jasiński - referat pt. "Stanisław Kujot - historyk i organizator Towarzystwa Naukowego w Toruniu"
- 2.III.1970 r. - Stanisław Mrozek - pracę własną pt. "Rozdawnictwa prywatne w Italii"
- 16.XI.1970 r. - Kazimierz Żurowski - pracę Jadwigi Chudziakowej pt. - "Kultura Łużycka na terenie międzyrzecza Wisły, Drwęcy i Ossy"
- Marian Biskup - pracę własną "Akta stanów Prus Król. t.V.
- 7.XII.1970 r. - Irena Janosz-Biskupowa - pracę własną pt. "Archiwum Ziemi Pruskiej"

Poza tym zorganizował Wydział 2 posiedzenia, na których wygłoszili referaty dr Ivan Hlawáček z Pragi i prof. Jerzy Topolski z Poznania. Posiedzenia administracyjne odbył Wydział 4, na których rozpatrzono druk

prac Stanisława Mrozka, B. Pleśniarskiego i A. Boguckiego, przyjęte do druku pracę J. Chudziakowej i I. Janosz-Biskupowej, wyznaczono recenzentów dla tych prac oraz dokonano przesunięcia 1 członka miejscowego Wydziału do kategorii członków zamiejscowych. Przy Wydziale czynne były 1 komisja i 3 komitety redakcyjne.

Komisja Historyczna liczyła przy końcu roku sprawozdawczego 22 członków i 33 współpracowników. Przewodniczącym - był Kazimierz Jasiński, zastępcą przewodniczącego Helena Piskorska, a sekretarzem Zofia Kądzierska. Komisja odbyła 3 posiedzenia naukowe, na których:

- 21.I.1970 r. - Stanisław Mrozek wygłosił referat pt. "Pieniądz w Digestach justyniańskich"
- 19.III.1970 r. - Zenon Nowak wygłosił referat pt. "Walka Polski o Pomorze i Danię o Szlezwick w I poł. XV wieku na płaszczyźnie porównawczej"
- 12.VI.1970 r. - Marian Biskup referował sprawę przygotowania II tomu Monografii Ziemi Chełmińskiej. /Konspekt/

Członkowie Komisji ponadto współpracowali z toruńskimi oddziałami PTH i PTFilol.

Komitet Redakcyjny ROCZNIKÓW pracował w składzie: Jerzy Wojtowiec - przewodniczący, Maria Jaczynowska i Zbigniew Zdrójkowski - członkowie. Komitet odbył 1 posiedzenie, na którym rozpatrzono zalecone przez Zarząd TNT zmniejszenie pozycji w planach wydawniczych na lata 1970 i 1971 i powzięto odpowiednie decyzje. W roku sprawozdawczym wydano w serii ROCZNIKÓW drukiem:

1. Marian Gumowski - "Herbarz patrycjatu toruńskiego"
2. Maksymilian Grzegorz - "Analiza dyplomatyczno-sfragistyczna dokumentów II pokoju toruńskiego"
3. Roman Dąbrowski - "Przemysł spożywczy w województwie pomorskim w latach 1920 - 1939".
4. Do planu na rok 1971 przygotowano 2 prace:
 1. Józef Bużawa - "Walki społeczno-ustrojowe w Toruniu w I połowie XVI wieku".
 2. Bronisław Włodarski - "Polityczne plany Konrada Mazowieckiego"

Komitet Redakcyjny FONTES pracował w składzie Leonid Żytkowicz - przewodniczący, Karol Górski, Wojciech Hejnosz i Stefan Cackowski - członkowie. W roku sprawozdawczym wydano 1 pracę: Antoni Czacharowski - "Księga żołdu Związku Pruskiego z okresu wojny 13-letniej". Przyjęto do druku w serii tej wydawnictwo źródłowe Wojciecha Hejnosza "Źródła do dziejów ekonomii malborskiej" t.V /ukáže się w roku 1971/ oraz Karoli Ciesielskiej "Księga Ławnicza Nowego Miasta Torunia /1387 - 1450/" - ukáže się w roku 1972.

Komitet Redakcyjny ZAPISEK HISTORYCZNYCH pracował w składzie: Marian Biskup - przewodniczący oraz Kazimierz Jasiński, Witold Łukaszewicz, Donald Steyer i Leonid Żytkowicz - członkowie. a Hanna Nowak-Tomaszewska - sekretarz. Komitet odbył w roku sprawozdawczym 3 posiedzenia, na których przeprowadzono dyskusję nad treścią tomu XXXVI zeszyty 1,2, i 3 ZAPISEK i zatwierdzono zeszyty te do druku. - W serii tej wydano w roku sprawozdawczym tom XXXV, zeszyty 1,2 i 3-4 /wydane łącznie na skutek trudności finansowych/ a przygotowano do druku t. XXXVI - zeszyt 1,2,3 i 4.

Wydział II - Filologiczno-Filozoficzny liczył 30 członków, w tym 18 miejscowych i 12 zamiejscowych. Przewodniczącym wydziału był Tadeusz Czeżowski, zastępcą przewodniczącego Konrad Górski a sekretarzem Artur Hutnikiewicz. Wydział odbył 1 posiedzenie:

13.I.1970 r., na którym Maria Szupryczyńska wygłosiła referat pt. "Systematyczna klasyfikacja czasowników".

Poza tym odbył wydział 1 posiedzenie administracyjne, na którym wybrano 1 kandydata na członka wydziału, przesunięto 1 członka miejscowego do kategorii członków zamiejscowych oraz 1 współpracownika do Komisji Filozoficznej. - Przy Wydziale działały 4 komisje i 1 komitet redakcyjny.

Komisja Filologiczna liczyła 16 członków i 25 - współpracowników. Przewodniczącym był Bronisław Nadolski a sekretarzem Bożena Osmólska-Piskorska. - Komisja odbyła 5 posiedzeń naukowych, na których wygłoszono następujące referaty:

19.I.1970 r. - Mirosław Kasjan - pt. "Dumy ukraińskie"

- 5.V.1970 r. - Teresa Friedelówna - pt. "Kanon" w Ewangeliarzu Ławryszewskim"
- Leszek Moszyński - pt. "Próba ustalenia miejsca użycia tzw. Kodeksu Zografskiego"
- 26.V.1970 r. - Aleksandra Krupianka pt. "Ideowa wymowa "Sofiówki" Stanisława Trembeckiego"
- Edmund Oberlan - pt. "Źdania porównawcze z "jakby" w języku polskim"
- 11.XI.1970 r. - Bronisław Nadolski - pt. "Apoftegmaty Bieniasza Budnego, ich źródła i kunszt przekładu"
- Zofia Mocarska - pt. "Zagadnienia powieści w wypowiedziach literackich T.J. Chońskiego"
- 9.XII.1970 r. - Leszek Moszyński - pt. "Miejsce partykuły ne w zdaniu staro-cerkiewno-słowiańskim"
- Maria Nowak - pt. "O pewnym typie okolicznika we współczesnym języku polskim".

Poza tym odbyła Komisja 1 posiedzenie administracyjne, na którym ustalono program zebrań naukowych i terminarz na 1-sze półrocze 1971 r.

Komisja Filozoficzna liczyła 12 członków i 8 współpracowników. Przewodniczącym był Leon Gumański, zastępcą przewodniczącego Tadeusz Witwicki /do VI 1970 r./ a sekretarzem Henryk Moese. Komisja odbyła 3 posiedzenia naukowe, na których wygłoszono następujące referaty:

21.I.1970 r. - Tadeusz Czeżowski - "Akcjologiczne i deontyczne normy moralne"

18.VI.1970 r. - Bogusław Wolniewicz - "Lenin i pozytywizm"

8.XII.1970 r. - Tadeusz Czeżowski - "Roman Ingarden - życie i dzieła"

Komisja odbyła ponadto 1 posiedzenie administracyjne, na którym ustalono plan pracy na rok 1971, w szczególności plan akcji odczytowej - oraz - w związku z śmiercią wiceprzewodniczącego Komisji Tadeusza Witwickiego - postanowiono wystąpić do Zarządu II Wydziału z wnioskiem o dokooptowanie innej osoby.

Komisja Historii Sztuki liczyła 9 członków i 22 współpracowników. Pracowała w składzie: Jadwiga Puciata-Pawłowska - przewodnicząca, Zygmunt Kruszelnicki - zastępca przewodniczącego i Józef Poklewski - sekretarz. Komisja odbyła 3 posiedzenia, na których wygłoszono następujące referaty:

- 27.IV.1970 r. - Maria Żurowska - "Zagadnienia stylu i ikonografii organów w Kamieniu Pomorskim"
- 10.X.1970 r. - Marian Gumowski - "Miniatury Ewangeliarza Kraszwickiego"
- 3.XI.1970 r. - Jadwiga Puciata-Pawłowska - "Problematyka "Dziennika" Józefa Mehoffera"

Komisja Bibliografii i Biblioteko-
znawstwa liczyła 6 członków i 31 współpracowników. Przewodniczącym był Stefan Burhardt, zastępcą przewodniczącego Henryk Baranowski a sekretarzem Leopold Rozentel. - Komisja odbyła 2 posiedzenia naukowe, na których wygłoszono następujące referaty:

- 30.XI.1970 r. - Henryk Baranowski - "Bibliografia Torunia - Z problematyki warsztatu"
- 11.XII.1970 r. - Barbara Serczykowska - "Toruńskie biblioteki prywatne w XVI - pocz. XVII w."

Komitet Redakcyjny PRAC WYDZIAŁU FILOLOGICZNO -
FILOZOFICZNEGO pracował w składzie: Halina Turska - przewodnicząca, Zofia Abramowiczówna, Tadeusz Czeżowski i Bronisław Nadolski - członkowie. W serii Prac Wydziału Filologiczno-Filozoficznego wydano w roku - sprawozdawczym 2 prace:

1. Edmund Kotarski - "Publicystyka Jana Dymitra Solikowskiego"
2. Jadwiga Puciata-Pawłowska - "Józef Mehoffer i Stanisław Wyspiański"

Wydział III - Matematyczno - Przyrodniczy

liczył w roku sprawozdawczym 81 członków, w tym miejscowych 56 a zamiejscowych 25. Prezydium Wydziału pracowało w następującym składzie: Alina Ulińska - przewodnicząca, Józef Czepek - zastępca przewodniczącego i Władysław Niewiarowski - sekretarz.

Wydział odbył 4 posiedzenia naukowe, na których wygłoszone następujące referaty:

30.I.1970 r. - /wspólnie z Polakim Tow. Fizjologicznym - Oddz. Toruń/
Zofia Bargiel - "Analiza niektórych mechanizmów nerwowych neurohormonalnych"

3.XI.1970 r. - /wspólnie z Tow. Zoologicznym - Oddz. w Toruniu/
Stefan Nitecki - "Rosmiary komórek niektórych narządów u wybranych gatunków Passeriformes"

5.XII.1970 r. - Jerzy Plebański - Warszawa - "Miejsce teorii względności w fizyce współczesnej"

- Kazimierz Urbaniak - Wrocław - "Matematyka zdarzeń przypadkowych/w aspekcie zastosowania do fizyki/"

7.XII.1970 r. - Prof. N.G.van Kampen - Holandia - "Relativistic heat transfer"

- Prof. P.A.G. Pirani - Anglia - "Mechanics on tangent bundles"

Poza tym odbył Wydział 2 posiedzenia administracyjne /2.III. i 1.XII.70r./, na których opracowano odpowiedź na ankietę Rady Towarzystw Naukowych PAN, przyjęte prace do planu wydawniczego na rok 1972, dokonano wyboru kandydatów na nowych członków miejscowych III Wydziału oraz przeprowadzone dyskusję nad stanem przygotowań Księgi Pamiątkowej TNT.

Komisja Astronomiczna liczyła 4 członków i 11 współpracowników. Przewodniczącą była Wilhelmina Iwanowska, zastępcą - przewodniczącego Stanisław Gaska, a sekretarzem Cecylia Iwaniszewska. - Komisja odbyła 9 posiedzeń naukowych, na których wygłoszono i przedyskutowano następujące referaty:

- 2.III.1970 r. - St. Gaska - "Aparat matematyczny Mikołaja Kopernika"
- 23.III.1970 r. - J. Sikorski - "Teoria promieniowania termicznego" cz. I
- 13.IV.1970 r. - J. Kreżowski - "Teoria promieniowania termicznego" cz.II
- 27.IV.1970 r. - K. Wierciach - "Statystyczne wyznaczenia orbit radio - meteorów"
- A. Kaczor - "Punkty osobliwe trajektorii orbit planetarnych"
- 4.V.1970 r. - R. Rylanda - "Obserwacje Słońca na 327 MHz"
- B. Wikierski - "Cyfrowy konwerter czasu średniego na gwiazdowy"
- 19.X.1970 r. - R. Głębocki - "Mikroturbulencja w gwiazdach G,K"

- 9.XI.1970 r. - W. Wegner - "Widmowe badania ekstynkcji atmosferycznej w Piwnicach"
- 16.XI.1970 r. - St. Gaska, L. Adamiak, K. Wiercioch - "Statystyczne badanie orbit meteorów" cz. II
- St. Gaska - "Związek meteorów z małymi planetami"
- W. Iwanowska - "Statystyczne indeksy populacji gwiazd dm"
- W. Iwanowska - "Statystyczne indeksy populacji białych karłów"
- 30.XI.1970 r. - A. Przybylski /Australia/ - "Analiza widma gwiazdy - HD 32034"
- 7.XI.1970 r. - S. Kasperczuk - "Parametry statystyczne w ograniczonym kołowym zagadnieniu 3 ciał"
- 14.XII.1970 r. - N. Maron - "Wyznaczenie stosunku azotu do węgla w gwiazdach węglowych".

Komisja Geograficzno-Geologiczna - liczyła 8 członków i 23 współpracowników. Przewodniczącym był Rajmund Galon, zastępcą przewodniczącego Zbigniew Prusinkiewicz, a sekretarzem Jan Szupryczyński. Komisja odbyła 1 posiedzenie naukowe, na którym ogłoszono następujące referaty:

- 12.XI.1970 r. - mgr A. Jankowski - "Bydgoski Węzeł Wodny"
- mgr M. Pasierbski - "Deglacjacja i formy terenu pn. części Wysoczyzny Krajeńskiej"
- mgr A. Olszewski - "Charakterystyka struktur i tekstur moren dennych nad dolną Wisłą"

Poza tym odbyła Komisja 1 posiedzenie administracyjne /3.XII.1970 r./, na którym sformułowane treści i rozmiary poszczególnych rozdziałów t.I Monografii Ziemi Chełmińskiej.

Komitet Redakcyjny STUDIA SOCIETATIS SCIENTIARUM TORUNENSIS pracował w składzie: Edmund Strzelczyk - redaktor główny, redaktorzy działów: Antoni Basiński - chemia, Rajmund Galon - geografia-geologia, Jan Zabłocki - botanika, Izabella Mikulska - zoologia, Wilhelmina Iwanowska - astronomia, Juliusz Narębski - fizjologia.

W serii Studia Societatis Scientiarum Torunensis wyszły w roku sprawozdawczym następujące prace:

Halina Basińska, Brunon Dembiński - "Badania nad składem osadów wytrącających się w reakcji $I^N/NO_3/3 + H Fe/SN/6$ Studia B"

Zenon Czerwiński, Rafał Nowakowski - "Właściwości elektryczne warstw adsorpcyjnych powstających na granicy fazy krystalicznej $NH_4H_2PO_4$ i jej roztworu nasyconego"

Witold Plichta - "Wpływ wieku na stopień sibiłowania gleb wytworzonych z gleb wydmych mierzei Swiny"

Irena Democh - "Ślimaki i małże górnejurajskie Czarnogłówek i Świętoszewa"

Urszula Bońska - "Stosunki florystyczno-fitesocjologiczne uroczysk Podgórze i Nakwasin w Nadleśnictwie Płock"

Henryk Andrzejewski - "Zdolność przeżywania żaby wodnej /Rana esculenta L/ i ropuchy zielonej /Bufo viridis Laur./ w warunkach blokowania hemoglobiny tlenkiem węgla".

Stanisław Gaska - "Studia Societatis Scientiarum Torunensis - Sectio F /Astronomia/ vol. IV nr 5

Praca Zbiorowa - Studia Societatis Scientiarum Torunensis - Sectio /Astronomia/ vol. IV nr 6

Do planu wydawniczego na rok 1971 przygotowane 6 prac.

Wydział IV - Prawno-Społeczny liczył 17 członków, w tym miejscowych 13 a zamiejscowych 4. Przewodniczącym wydziału był Jan Krajewski, zastępcą przewodniczącego - Wiktor Kornatowski, a sekretarzem - Wacław Szyszkowski. Wydział odbył 2 posiedzenia naukowe, na których przedstawiono następujące prace:

18.XI.1970 r. - Wiktor Kornatowski - przedstawienie pracy dr Ryszarda Łaszewskiego pt. "Sejm polski w latach 1764-1795. Studium historyczno-prawne"

8.XII.1970 r. - Wacław Szyszkowski - przedstawienie pracy dr Andrzeja Mroska pt. "Teoretyczne przesłanki automatyzacji procesów stosowania prawa".

Poza tym odbył Wydział 1 posiedzenie administracyjne, na którym omawiane sprawy organizacyjne.

Istniejąca przy wydziale ^{Prawa} Komisja i Socjologii w składzie: Stanisław Matysik - przewodniczący, Czesław Jackowiak i Wiesław Lang - członkowie, nie przejawiała żadnej działalności.

Komitet Redakcyjny STUDIA IURIDICA pracował w składzie: Wacław Dawidowicz - przewodniczący, Wiesław Lang i Wacław Szysko - waki - członkowie. W roku sprawozdawczym w serii STUDIA IURIDICA wydane 3 prace:

1. Kasimierz Nowak - "System partyjny Stanów Zjednoczonych"
2. Marian Kallas - "Konstytucja Księstwa Warszawskiego z 22 lipca 1807 r. Jej powstanie, systematyka i główne instytucje w związku z praktyką i ustawodawstwem szczegółowym".
3. Andrzej Marek - "Stopień społecznego niebezpieczeństwa czynu jako podstawa umorzenia postępowania karnego".

Do druku na lata następne przygotowano 6 prac.

Z powyższego sprawozdania komórek naukowych Towarzystwa wynika, że praca tak wydziałów jak również komisji i komitetów redakcyjnych była w roku sprawozdawczym ożywiona. Uchwalone w dniu 19.II.1970 r. przez Doroczne Walne Zgromadzenie TNT zmiany statutu zostały decyzją Prezydium W.R.N. w Bydgoszczy z dnia 13.V.1970 r. zatwierdzone, bez żadnych zmian. Większość wydziałów stosowała więc już w praktyce zmienione postanowienia statutu dotyczące osobistego zgłaszania i referowania na posiedzeniach naukowych wydziałów i komisji własnych prac naukowych, dalej, dotyczących kwalifikacji kandydatów na członków wydziałów, obowiązku informowania przez przewodniczących komitetów redakcyjnych swego macierzystego wydziału i autorów o przebiegu prac wydawniczych itd.

Zasadniczą działalność statutową Towarzystwa i jego komórek stanowiły nadal:

- a/ akcja wydawnicza publikacji naukowych i popularnonaukowych
- b/ badania naukowe
- c/ produkcja mikrofilmowa
- d/ akcja wymiany wydawnictw i gromadzenia księgozbioru dzieł naukowych
- e/ popularyzacja wiedzy

Akcja wydawnicza:

Akcja Wydawnicza Towarzystwa, polegająca na opracowywaniu i wydaniu drukiem publikacji naukowych i popularnonaukowych, w zasadzie realizowana jest w ramach opracowanego przez Redakcję Naczelną i uchwalonego przez Zarząd planu wydawniczego na dany rok. Wobec realizowania przez szereg lat pozycji objętych tak planem "A" i "B", stałego wzrostu kosztów poligraficznych i zmniejszenia zleceń wydawniczych ze strony PAN, nie tylko wyczerpany został fundusz rezerwowy, jakim Towarzystwo przy końcu roku stałe dysponowało, lecz powstały jeszcze nieuregulowane przez Towarzystwo zobowiązania z tytułu wydrukowanych w roku 1969 prac na kwotę około 300 tysięcy złotych. Kwota ta obciążała limit finansowy, przewidziany na realizowanie planu wydawniczego na rok 1970. Poza tym pozostało nie wydanych z planu na rok 1969 9 pozycji o objętości 112,70 ark., które należało włączyć do planu wydawniczego na rok 1970.

Wymagało to konieczności skorygowania planu wydawniczego na rok 1970, obejmującego 29 pozycji o objętości 274 ark., i zredukowania go do 18 pozycji o objętości 178,50 ark. Po włączeniu do tego planu 9 nie wydanych pozycji z planu na rok 1969 o objętości 112,70 " uaktualniony plan wydawniczy na rok 1970 obejmował 27 pozycji o objętości 291,20 " wydano: 24 pozycje o objętości 247,75 " =====

Na mniejsze o 3 pozycje wykonanie tego planu składały się następujące okoliczności: 1/ wydanie zeszytów 3 i 4 tomu 35 Zapisek w 1 zeszycie - /zamiast w dwóch/, 2/ wycofanie decyzją PWN z druku pracy Krystyny Jakowickiej: "Sól ziemi" Józefa Wittlina, 3/ nie wydanie trudnej poligraficznie pracy z lat ubiegłych Leona Witkowskiego "Elementy antyczne polskiej zagadki literackiej i ludowej", która przeszła poślizgiem na rok 1971. Z uwagi na konieczność pokrycia w roku 1970 około 300.000,- złotych na zaległe koszty druku pozycji wydanych w roku 1969 - sytuacja finansowa Towarzystwa była na początku roku sprawozdawczego wprost katastrofalna.

Tylko dzięki uzyskaniu z Prezydium W.R.N. dodatkowej dotacji w kwocie zł 200.000,- i zleceniu Towarzystwu dodatkowej pozycji wydawniczej - przez PAN, na kwotę 57.600,- zł, a więc uzyskaniu dodatkowo 257.000,- złotych, zdołano uaktualnić plan wydawniczy na rok 1970 łącznie z przerzutami pozycji z roku 1969 prawie w całości wydać i przejść na rok następny nie tylko bez zadłużeń, lecz z wypłaconymi zaliczkami tytułem honorarium na pozycje z planu na rok 1971 w kwocie przeszło - 100.000,- złotych.

Udział poszczególnych wydziałów w publikacjach wydanych drukiem w roku sprawozdawczym w ogólnej ilości 247,75 ark. przedstawia się jak następuje:

Wydział I. /łącznie z Zapiskami/	7 pozycji o objętości 109	arkuszy	
Wydział II.	2 pozycje o "	25,25	"
Wydział III.	8 pozycji o "	39,75	"
Wydział IV.	3 pozycje o "	46,50	"
Wydawnictwa ogólne /Sprawozdania/	1 pozycja o "	5,50	"
Pozycje popularnonaukowe	<u>3 pozycje o "</u>	<u>21,75</u>	<u>"</u>
R a z e m:	24 pozycje o "	247,75	"

Nakłady finansowe na pozycje wydane w roku 1970 wynosiły ... 1.248,637,- plus uregulowane zadłużenie za wydane w roku 1969 pozycje .. 287,700,-

R a z e m: 1.536,337,-
=====

Wpływy ze sprzedaży wydawnictw TNT w roku sprawozdawczym wynosiły 322,944,-
Zaznacza się, że przez miesiąc październik 1970 roku zorganizowano w biurze TNT kiermasz taniej książki z 50 % obniżką cen, w czasie którego sprzedano 1.142 egzemplarze wydawnictw na łączną kwotę 10.804,-zł.
Stan magazynu wydawnictw własnych na koniec roku sprawozdawczego wynosiłzł.780,333,-
jest to stan wyższy od wykazanego w roku 1969 ozł. 66,375,-
Zapas wydawnictw własnych /magazyn, komis, składnica księgarska/ przedstawił w końcu roku sprawozdawczego wartość zł.1.603,894,-
stanowi to wartość wyższą od wykazanej w roku 1969 o ... zł. 37.244,-

B a d a n i a n a u k o w e:

Plan badań naukowych na rok 1970 obejmował 8 badań na łączną kwotę

67.000,- zł. Przeprowadzono 7 badań, na które wydatkowano kwotę - 43.963,- zł. Są to następujące badania długofalowe:

1. Akta Stanów Prus Królewskich, t. V-VI - kwerendy archiwalne - Marian Biskup
 2. Dzieje miasta Torunia - kwerendy archiwalne i inne prace - J. Wojtowicz
 3. Monografia Towarzystwa Naukowego w Toruniu - zbieranie materiałów - A. Tomczak, B. Osmólska-Piskorska
 4. Monografia Ziemi Chełmińskiej t.II - prace materiałowe z historii sztuki - J. Puciata-Pawłowska
 5. Badania gleboznawcze w rezerwach leśnych województwa bydgoskiego - Z. Prusinkiewicz
 6. Monografia Inowrocławia - przepisanie i naukowe skolacjonowanie materiałów źródłowych dotyczących fortyfikacji miasta Inowrocławia - M. Biskup
 7. Monografia Świecia n/Wisłą - prace geograficzne - J. Szupryczyński.
- Badania dostarczyć mają materiały potrzebne do publikacji przygotowanych przez Towarzystwo i jego członków.

P r a c o w n i a M i k r o f i l m o w a

Ważną, od 1948 roku istniejącą i celom naukowym służącą placówką jest Pracownia Mikrofilmowa. Zadaniem jej jest powielanie metodą fotograficzną starodruków, materiałów archiwalnych i innych dla celów naukowych. Poza mikrofilmowaniem materiałów naukowych dla własnych potrzeb Towarzystwa, wykonywuje reprodukcje mikrofilmowe na zamówienia różnych placówek naukowych i indywidualnych badaczy. Głównymi zleconodawcami były w roku sprawozdawczym: Instytuty UMK, Uniwersytetów Gdańskiego i Łódzkiego, różne Instytuty PAN, Wyższa Szkoła Nauczycielska w Kielcach, Studium Nauczycielskie w Toruniu, Wojskowy Instytut Historyczny w Warszawie, Ośrodek Badań Naukowych w Olsztynie, Książnica Miejska w Toruniu, Miejska Biblioteka Publiczna w Bydgoszczy i inne.

W roku sprawozdawczym wykonano : mikrofilmów /negatywy/ 12.000
powiększeń /fotokopii/ ... 10.224
przezroczy i pozytywów 6.050

Wpływy gotówkowe z produkcji mikrofilmowej w roku 1970 wynosiły 86.607,- a równowartość produkcji dla zasobów własnych i wymiany zagranicznej 6.702,-

R a z e m: 93.309,-

Ponieważ koszty utrzymania Pracowni /wydatki rzeczowe i osobowe/ wynosiły w roku sprawozdawczym 96.323,-
niedobór - porównując koszty z wartością produkcji - wynosił
tylko około 3.000,-

Wymiana wydawnictw

Na odcinku wymiany wydawnictw działalność Towarzystwa była nadal żywa. W roku sprawozdawczym utrzymywano stosunki wymienne z 71 instytucjami w kraju oraz 212 instytucjami naukowymi zagranicznymi w 33 krajach.

Wysłano: do instytucji krajowych 508 egz.
do instytucji zagranicznych 1760 egz. = 2.268 egz.
Otrzymano: z instytucji krajowych 481 egz.
z instytucji zagranicznych 2276 egz. = 2.757 egz.

Księgozbiór Towarzystwa zdeponowany w Książnicy Miejskiej na koniec roku 1970 liczył przeszło 44.000,- egz. dzieł naukowych.

Popularyzacja wiedzy:

Popularyzacja wiedzy odbywa się zasadniczo za pośrednictwem publikacji naukowych i popularnonaukowych Towarzystwa. Wydawnictwa te nabywane nie tylko przez placówki naukowe, lecz także przez biblioteki publiczne i indywidualnych odbiorców, stanowią cenne źródła wiedzy dla osób pracujących naukowo jak i doształcających się - mieszkających często poza ośrodkiem uniwersyteckim. Dalszą formą popularyzacji wiedzy przez Towarzystwo, to sesje naukowe, dyskusje, odczyty i inne formy upowszechniania wiedzy. Jedne, poświęcone wybranym problemom naukowym, przeznaczone są dla pracowników nauki, inne, zwłaszcza odczyty publiczne, dla szerszego kręgu odbiorców. Na posiedzeniach naukowych wydziałów i komisji wygłoszono w roku sprawozdawczym referatów i przeprowadzono dyskusji naukowych 61. Także odbyły się referaty i odczyty publiczne, poświęcone wybranym problemom naukowym, a mianowicie:

- 13.III.1970 r. - odbyła się sesja naukowa z okazji 50-lecia odzyskania Pomorza Gdańskiego. Po zagajeniu sesji przez Rektora Prof. dr Witolda Łukaszewicza, referaty wygłoszili:
- Mieczysław Wojciechowski - "Dwie koncepcje odzyskania Pomorza Gdańskiego przez Polskę w latach 1918-1919".
- Roman Wapiński - "Główne elementy integracji Pomorza Gdańskiego z Polską w latach 1920-1970"

Donald Steyer - "Polska Marynarka Handlowa w latach 1919-1945"

Bogdan Głębowicz - "Wkład Pomorza Gdańskiego w gospodarkę i kulturę Polski Ludowej"

- 4.VI.1970 r. - Doc. dr Ivan Hlavaček z Pragi - Ref. "Česká diplomatická studia v posledních deseti letech"
- 15.VI.1970 r. - Prof. dr Jerzy Topolski - Odczyt "O wyjaśnianiu czynności złożonych w historii"
- 18.XI.1970 r. - Leon Jeśmanowicz - "Zastosowanie matematyki - /cybernetyki/ do lingwistyki, biologii i me - dycyny"
- 5-7.XI.1970 r. - Jerzy Plebański - "Miejsce teorii względności w fizyce współczesnej"
- /Konferencja Fizyki Matematycznej-Seminarium Naukowe/ Kazimierz Urbaniak - "Matematyka zdarzeń przypadkowych".

Dla szerzenia wiedzy wśród szerszego społeczeństwa nadal kontynuowane były t.zw. "STUDIA WIEDZY O REGIONIE". W roku bieżącym cyklem wykładów w ramach tego "Studium" objęty został z kolei siódmy powiat tj. Świecie, gdzie wygłoszono w roku sprawozdawczym 5 wykładów, a 8 wygłoszonych będzie jeszcze w następnym roku. Ta forma popularyzacji wiedzy w terenie cieszy się wielkim zainteresowaniem nauczycieli, pracowników kulturalno - oświatowych, starszej młodzieży szkół średnich i innych grup społeczeństwa.

Dużo uwagi poświęciło Towarzystwo w roku sprawozdawczym nadal przygotowaniu dwóch czekających nasz teren uroczystości: 500-lecia urodzin M. Kopernika i setnej rocznicy założenia Towarzystwa Naukowego w Toruniu. Utworzona przez Towarzystwo Komisja Kopernikańska, podzielona na 5 grup roboczych, realizowała swoje zadanie w zakreślonych jej ramach. Planowo przebiegała akcja wydawnicza w ramach t.zw. "Biblioteczki Kopernikańskiej", której pozycje zostały przyjęte z dużym uznaniem przez specjalistów, jak i czytelników oraz czynniki zwierzchnie. Natomiast rozpisany przez Towarzystwo konkurs na pracę "Mikołaj Kopernik - człowiek i uczonej epoki Odrodzenia" nie dał pożądanego efektu. Nadesłano tylko dwie prace, które nie odpowiadały wymogom konkursu i uzyskały ocenę negatywną jury.

W związku z setną rocznicą Towarzystwa naszego wytypowani redaktorzy i autorzy nadal kontynuowali opracowanie zleconych im działów pracy nad "Monografią Towarzystwa", "Księgą Pamiątkową" oraz monografią najbar - dziej zasłużonych działaczy Towarzystwa. Także postąpiły prace wstępne nad przygotowaniem wspólnie z Instytutem Historii UMK kilkutomowej mono - grafii Torunia oraz zbiorowej monografii regionów geograficzno-histo - rycznych naszego województwa, a w pierwszym rzędzie ziemi chełmińskiej, której t. I, opracowany przez przedstawicieli nauk przyrodniczych oraz etnografów i językoznawców, winien być przygotowany do końca bieżącego roku. Również w przygotowaniu są zleczone Towarzystwu przez odnośne Pre - zydia Rad Narodowych - prace zbiorowe "Monografia Inowrocławia" i "Dzie - je Ziemi Świeckiej".

Zgodnie z zaleceniami PAN i Rady Towarzystw Naukowych podjęto próby na - wiązania bliższego kontaktu między przedstawicielami różnych nauk w ra - mach t.zw. współpracy interdyscyplinarnej. Próbę tego rodzaju stanowiły wspomniane już wyżej prelekcje prof. Jerzego Topolskiego i prof. Leona Jeśmanowicza. Akcja ta będzie kontynuowana, także przy pomocy wybitniej - szych przedstawicieli ośrodka warszawskiego.

Na podkreślenie zasługuje wzrastający udział członków Wydziału III w wy - dawnictwach i pracach Towarzystwa. Świadczy o tym przede wszystkim wspó - lne zorganizowanie z Oddziałem Toruńskim Polskiego Towarzystwa Fizyczne - go trzydniowego seminarium Fizyki Matematycznej, sfinansowanego ze śro - dków Towarzystwa. Większy jest także udział prac z dziedziny nauk przy - rodniczych w wydawnictwach popularnonaukowych, chociaż w zbyt małym je - szcze stopniu zaznaczył się on dotąd w "Bibliotece Kopernikańskiej". Pod - kreślić wypada, że Zarząd TNT w roku sprawozdawczym po raz pierwszy uzy - skał docelowe dotacje oraz zlecenia wydawnicze także na niektóre prace z dziedziny nauk przyrodniczych. Również w badaniach naukowych, finansowa - nych przez Towarzystwo, Zarząd stał się uwzględnić w miarę posiadanych środków tematy z dziedziny geografii czy gleboznawstwa.

Zjawiskiem pozytywnym jest fakt szybszego i pełniejszego rozchodzenia się naszych wydawnictw. Dotyczy to nie tylko wydawnictw bieżących, których na - kłady od kilku lat są obniżone /co jest zjawiskiem ogólnopolskim/, ale i dawniejszych, czego dowodem była sprzedaż blisko 1.150 egzemplarzy - głów - nianie dawniejszych pozycji - w czasie zorganizowanego w październiku 1970 r. kiermaszu taniej książki. Nadal jednak niezadawalająca jest dystrybucja - naszych wydawnictw przez Dom Książki, czy toruńskie księgarnie. Najlepsze rozwiązanie stworzyłoby utworzenie w Toruniu antykwariatu naukowego, któ -

ry brałby w komis nasze wydawnictwa. Obecnie narastają bowiem trudności lokalowe w związku z zagrzybieniem i zamknięciem części magazynów przy ul. Wysokiej 16, co utrudnia magazynowanie i sprzedaż wydawnictw w biu - rze TNT. W związku z budową nowego gmachu Książnicy Miejskiej i przewi - dywanym opuszczeniem przez nią naszego budynku przy Wysokiej 16 zapewne w roku 1972, Zarząd podjął kroki dla zabezpieczenia generalnej przebudowy i adaptacji siedziby Towarzystwa. Decyzją wojewódzkich władz konserwa - torskich z dnia 12.III.1970 r. budynek nasz został uznany za obiekt za - bytkowy. Tym samym przebudowa jego leży wyłącznie w gestii i na koszt konserwatora wojewódzkiego oraz Pracowni Konserwacji Zabytków, które w roku 1971 przeprowadzą pierwszą część prac wstępnych o charakterze in - wentaryzacyjnym, a w roku 1972 - dokumentację przebudowy. Prace budo - wlane winny zostać podjęte już w roku 1973, o ile nie zajdą nieprzewi - dziane kłopoty i trudności natury limitowej. Istnieją pewne szanse, że obchody 100-lecia TNT mogłyby odbyć się w zaadaptowanej już siedzibie własnej, co byłoby najsilniejszym akcentem jubileuszu.

W obsadzie personalnej Towarzystwa zaszły w roku sprawozdawczym znaczne zmiany. W miejsce st. instruktora Heleny Jeśmanowej przyjęto stażystkę Ewę Skrzyżczyńską, w miejsce Marii Woźwskiej w charakterze laborantki w Pracowni Mikrofilmowej - Jolantę Jagas i na stanowisko maszynistki - Urszulę Klepinowską. Poza tym dzięki staraniom podjętym w Prezydium W.R.N. przydzielony został Towarzystwu dodatkowy etat, co pozwoliło na zaangażowanie w pełnym wymiarze godzin na stanowisko asystentki redakcyjnej - mgr Bożeny Sołtys. Dyrektorem Administracyjnym był nadal mgr A. Kirstein, Gł. Księgową - Bogumiła Przeperska, Kierownikiem Wzłażu Wymiany - Irena Woszczyk, Kierownikiem Redakcji - mgr Amalia Rosińska oraz Kierownikiem Pracowni Mikrofilmowej - mgr Krystyna Perębska.

Wykazane w powyższym sprawozdaniu efekty w działalności Towarzystwa były możliwe dzięki zgodnej współpracy wszystkich komórek Towarzystwa, tj. wy - działów, komisji i komitetów redakcyjnych. Toteż należy im się za ich trud i bezinteresowny wysiłek serdeczne podziękowanie. Efekty te jednak - że nie były by możliwe, gdyby nie pomoc finansowa ze strony Prezydium - W.R.N. w Bydgoszczy, które udzielało Towarzystwu dotacji i w pełnym zroz - umieniu jego potrzeb z stałe okazaną życzliwością spieszy mu z pomocą. Toteż słowa serdecznego podziękowania należy się tej władzy, szczególnie Przewodniczącemu Prezydium W.R.N. Ob. posłowi Aleksandrowi Schmidtowi, Wojewódzkiej Komisji Kultury oraz Wydziałowi Kultury Prezydium W.R.N. w Bydgoszczy. Także Polskiej Akademii Nauk za stałe okazaną nam życzli -

wość w formie pomocy finansowej przez zlecenie prac wydawniczych składamy serdeczne podziękowanie. Wyrazy podziękowania należą się także Komitetowi Wojewódzkiemu PZPR w Bydgoszczy oraz władzom partyjnym i administracyjnym w Toruniu za okazywaną nam zyczliwość.

Staraniem naszym będzie nadal pracować z pełnym poświęceniem, by zachować i umocnić pozycję Towarzystwa jako nieodzownego warsztatu naukowego, w pierwszym rzędzie społeczności naukowej Torunia.

Sekretarz Generalny

/-/ Prof. dr Marian Biskup

P r e z e s

/-/ Prof. dr Konrad Górski

182

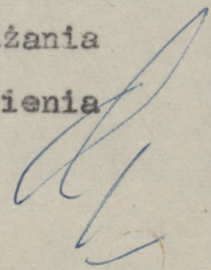
Toruń, stycznia 1977 r.

Wielce Szanowny Panie Profesorze!

Stosownie do życzenia wyrażonego w piśmie Pańskim z dnia 26 X 1976 przesyłam w załączeniu referat "Elementy filozoficzne w pracach Kazimierza Sośnickiego" przeznaczony na sesję naukową zaplanowaną na wiosnę 1977. Niestety stan moich sił i zdrowia każe mi powstrzymać się od podróży, tak iż wątpię, abym mógł stawić się osobiście na sesję; proszę więc z góry o wyznaczenie osoby, która by za mnie referat odczytała. Upoważniam też Komitet organizacyjny sesji do ewentualnych poprawek lub korekt w moim referacie, gdyby się to okazało potrzebne.

Zaś.

Łączę wyrazy poważania
i serdeczne pozdrowienia

Toruń, października 1946r.

Szanowna i Droga Pani !

informacja o sytuacji

Tuie oświadczenie
 P. Wołoszynowa prosiła mnie, by zawiadomić Panią, że ~~interweniowała~~
 w sprawie Pani mieszkania i ~~za~~ otrzymała wiadomość pomyślną o tyle, że chociaż
 mieszkanie jeszcze nie jest ostatecznie ~~zadeedydowane~~ ^{przydzielone}, to jednak są wszelkie
 widoki jego uzyskania. Jest widoczne, że Instytutowi bardzo zależy na urucho-
 mieniu Poradni, bo od Pani wyjazdu już dwukrotnie była w tutejszych gazetach
 notatka o jego przyszłym otwarciu. *P. Wołoszynowa napina ręce, gdy będzie miała*
konkretną wiadomość.

Natomiast zmieniła się sytuacja w Uniwersytecie wskutek tego, że
 zjechał tutaj przed kilku dniami jako repatriant ze Lwowa Dr Stanisław
 Gerstmann, uczeń Prof. Kretza ~~ze Lwowa~~ i młodszy kolega Dra Lewickiego,
 którego bardzo chcielibyśmy zatrzymać przy Uniwersytecie, aby dać mu możliwość
 prowadzenia się w nowych warunkach. Dr Gerstmann zająłby tylko adiunkturę,
 Instytut higieny psychicznej i poradnia psychotechniczna pozostałyby przeto
 dla Pani. Trudność, jak zdaje sobie sprawę, byłaby ta, czy obie te instytucje
 potrafiłyby Pani zapewnić dostatecznie wysokie dochody. Będę o tym mówił
 w jednym i drugim miejscu, aby umożliwić Pani przeniesienie się do Torunia,
 co uważam nadal za bardzo potrzebne dla zmontowania tutaj dostatecznie sil-
 nego środowiska umysłowego w naszej dziedzinie.

Łączę najlepszy wyrazy i serdeczne pozdrowienia

Lidzbark Warmiński - Zamek gotycki z XIV w.

Toruń, 20 stycznia 1980

Szanowna i Droga Pani Wando!

Serdecznie dziękuję Pani za miły list z 7 bm. i za życzenia. List Pani przywodzi mi na myśl niezapomniane lata wileńskie, przedwojenne, z ich całym bogactwem życia - jakże to ~~odchodzący~~ inny świat naszej młodości!

Tadeusz Ehrenkreutz, W-wa, ul. Suchodolska 26 m. 29

nr 6

Toruń, 9 grudnia 1963 r.

Drodzy Państwo!

Przesyłamy oboje bardzo serdecznie życzenia na dzień ślubu Waszej córki. Wiemy już od Mili o tym radosnym wydarzeniu i słyszeliśmy wszystko co najlepsze o Panu Młodym. Niechże więc nowa droga życia ściele się Młodej Parze jak najszcześliwiej.

Dziękujemy zarazem za życzenia Świąteczne i wzajemnie przesyłamy Państwu najlepsze życzenia Wigilijne i na Rok Nowy oraz bardzo serdeczne wyrazy

nr 6
1963

177

ŚRODA

29 kwietnia 1981

**ZMARŁ „SPRAWIEDLIWY
WSRÓD NARODÓW” —
PROF. T. CZEZOWSKI**

W Toruniu zmarł, w wieku 91 lat prof. byłego Uniwersytetu im. Stefana Batorego w Wilnie, Tadeusz Czezowski.

W 1964 roku szlachetna rodzina Czezowskich odwiedziła nasz kraj i prof. Tadeusz Czezowski został nagrodzony przez „Jad Waszem” tytułem „Sprawiedliwy wśród Narodów” za uratowanie 91 Żydów wileńskich podczas II wojny światowej. Jednocześnie posadzono drzewko na imię szlachetnej rodziny.

Uratowani przez p. Czezowskich i Związek Wychodźców z Wilna w Izraelu składają hołd szlachetnej rodzinie.

Codzienna Gazeta
Informacyjna

29.5.1927.

MP

Wielce Szanowni Panowie!

Dziękuję za łaskawe zaproszenie na Obchód Jubileuszowy ^{25-letni} Gimnazjum VI we Lwowie, niestety jednak osobiście nie będę mógł wziąć w nim udziału z powodu zajęć, których nie mogę odłożyć i z których powodu nie mogę Wilna w tym czasie opuścić. Przesyłam z powodu Jubileuszu gorące i najlepsze życzenia dla Zakładu, z którym wiążą mnie zawsze serdeczne wspomnienia; niech w długie lata działa tak owocnie dla Ojczyzny, jak dotąd, ^{urabiając} ~~wzręczając~~ ^{urabiając} w serca i umysły młodzieży!

Złączę wyrazy szczerego poważania

Ch.

Lwów, w maju 1927 r.

Wielce Szanowny Panie!

Komitet Jubileuszowy Gimnazjum VI we Lwowie zaprasza Wielce Szanownego Pana na obchód Jubileuszowy 25-lecia Gimnazjum VI, który odbędzie się w dniach 11. i 12. czerwca b. r.

Komitet żywi niepłonną nadzieję, że na tej uroczystości nie braknie nikogo, komu miła jest pamięć górnych chwil, przeżytych w murach szkolnych.

Wspomnieniom tych czasów pragniemy poświęcić dwa dni, o następującym programie:

W sobotę, dnia 11. czerwca:

1. Nabożeństwo żałobne za spokój dusz ś. p. Zmarłych Dyrektorów, Profesorów i Uczniów Gimnazjum VI, które zostanie odprawione w Bazylice Archikatedralnej o godz. 10 rano. Punkt zborny przed katedrą o godz. 9:45 rano.

2. Hołd pamięci Poległych w wojnach: światowej, ruskiej i bolszewickiej Wychowanków Gimnazjum VI, który się odbędzie w budynku szkolnym o godz. 12. w południe.

3. Zebranie Uczestników uroczystości celem zorganizowania „Związku Wychowawców i Wychowanków Gimnazjum VI im. Stan. Staszica we Lwowie“ o godz. 5. popoł. w sali „Gwiazdy“, przy ul. Franciszkańskiej 1. 7.

4. Zebranie towarzyskie w salach Hotelu Krakowskiego na wspólnej wieczerzy o godz. 9. wieczorem.

W niedzielę, dnia 12. czerwca:

1. Wspólne nabożeństwo szkolne z egzortą w kościele OO. Zmartwychwstańców przy ul. Piekarskiej l. 67, o godz. 8. rano, połączone z poświęceniem sztandaru, ofiarowanego przez Koło Rodzicielskie Gimnazjum VI we Lwowie.

2. Uroczysty Poranek w sali Teatru Wielkiego o godz. 11:30 przed południem.

3. Pożegnanie Uczestników Zjazdu w salach Hotelu Krakowskiego o godz. 4. popołudniu.

Komitetowi Zjazdu Jubileuszowego byłoby bardzo miło, gdyby Wielce Szanowni Uczestnicy naszej uroczystości zechcieli wziąć w niej udział ze swemi Rodzinami.

Ze względu na techniczne trudności związane z przygotowaniem Zjazdu upraszamy o odwrotną odpowiedź na załączonej pocztówce, czy możemy liczyć na łaskawy współudział w święcie naszego Zakładu.

Komitet Jubileuszowy.

Sekcja informacyjna Komitetu Jubileuszowego czynna od czwartku, 9. czerwca b. r. w sali klasy VIII w Gimnazjum VI.

Witaj,

189

Witam P. Prof:

Witam w tym, w związku z tymże...
artykuł, w sprawie... Dla wyjasnienia...

Wtedy informacja, w której...
czyżbyśmy mieli...
Archiwum...
over reports...
artykuł, ^{brak} ~~nie~~ ^{brakuje} ~~nie~~ ^{brakuje}...

W tym celu...
artykuł, ^{brak} ~~nie~~ ^{brakuje} ~~nie~~ ^{brakuje}...
W tym celu...
artykuł, ^{brak} ~~nie~~ ^{brakuje} ~~nie~~ ^{brakuje}...

Prof. dr hab. Rednicki, Warszawa 6 ul. 3. 2.

Acta 1909-80

Blas 29/5 1915

RS

W. S. ... Pam?

Pomysł mi przychodził, widoczny u ... na list z 20 ...

... i ...

... i ...

... i ...

... i ...

... i ...

... i ...

... i ...

... i ...

... i ...

... i ...

... i ...

... i ...

... i ...

... i ...

... i ...

... i ...

... i ...

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or introductory sentence.

1 Foucault. ^{Handwritten notes} ~~Handwritten text~~ ^{Handwritten notes} ~~Handwritten text~~

~~Handwritten text~~ ^{Handwritten notes} ~~Handwritten text~~ ^{Handwritten notes} ~~Handwritten text~~

~~Handwritten text~~ ^{Handwritten notes} ~~Handwritten text~~ ^{Handwritten notes} ~~Handwritten text~~

Preparation on paper as to the use of the
instruments in the Paris; they may be used in many
situations possible

Le rétrograde est une admirable invention. Par suite
on peut s'en servir pour...

~~Kazim. Ajdukiewicz~~ Lwów *Supinickiej 11*
~~Kazim. Twardowski~~, Lwów
~~Zygmunt Klemensiewicz~~, Lwów Nabelaka 55
~~Zygmunt Czerny~~ Lwów *Intymnej 15*
~~Edmund Gromski~~ *Antoniego 38*
~~Franciszek Smolka~~ *ni. Lajwa 24*
~~Jan Baum~~ *Kraczm 3*
~~Helena Jereńkoczy~~ *Lelewy 5*
~~Zofja Trzezińska~~ *Petraszki 5*
~~Stefan Rużycki~~, W. Czestochowska 44
~~Stefan Czernecki~~ *Widokowa 52*
~~Stanisław Lewakowski~~ W Górnośląska 16 m.15
~~Tadeusz Kotarbiński~~ *Miriam 13*
~~Stefan Bałchowski~~ P. *Wronki 23*
~~Walerja Grabowska~~ Warsz. Dobra 2 m.62
~~Stefan Czernecki~~
~~Mieczysław Dobija~~ *Antoniowa 3 m. 18*
~~Stefan Dańcewicz~~ *4. Kłobucka 6 m. 12*
~~Kleeberg Franciszek~~ Grodno Orzeszkowej 5
~~Kleeberg Juljusz~~, *Wronki Kamionkiew 19*
~~Flechner Feliks W.~~ Topolowa 11 m.81
~~Zieleniewski Zenon~~ *Kraków Twarda 1*
~~Płoszewski Leon W.~~ Bugaj 3
~~Reutt Józef W.~~ Grottgera 17 m.3
~~Smoluchowski Tadeusz P.~~ Chełmońskiego 8 skrzynka
~~Tomczakowa Aniela~~ Biesiekierz poczta Zgierz ~~Skarapki~~ 8
~~Wierzbowski Stefan W.~~ Akademicka 3 m.48
~~Władysław awadzki W.~~ Krakowskie Przedm. 50
~~Goryniewscy~~ poczta Dżisna maj. Siećkowo

192
 w. Kulla
 w. Edwin
 w. Willebrand
 Kuba
 Pank.
 Zmudny
 Kuba
 Kuba
 Kuba

Twardowska
Wronki

Człłka Anna Laurinka Wassera Grotzora 18
Anna Bipina Wassera Titte 33 m. 4
Pani Elzbieta Wassera Wassera Wassera
dom prof. Adriana

Panna Julia Elzbieta Takopane
Tatary Willa Loreto

Pani Julia Hubertka Pocika Miory
Miory Miory Jablak

Pani Jadwiga Kucharska Kawczyńska
24. 29. Wassera

Człłka Krzysztof Bucharska Wassera Akare
Wassera 3

p. Lofa Lwarska Wassera Gimnastyka 16

Pani Valentyna Glaser Wassera Wassera 67
dom Lonia

p. Halina Lwarska Wassera Filtora 17

p. Anna Buczyńska Wassera Wassera Wassera

Wp. H. Kierlowa Wassera Wassera Wassera 6

Wp. Hektora Lwarska Wassera Wassera 10

Wiles 23/9. 193

Rochauy Fama!

Wirkung Stokunio in der Fandh... 31. 2. 11. Muzi,

Stor Pan propus o garpunant, ich ~~epunant~~ epun
be tyris, epunant, pstrunant, to, is edynabem, ad

minul manantle Propi mit. In puvunip puvunantle

Wit o nill Murey, pstrunant, Propi ston manantle
~~Wit o nill Murey, pstrunant, Propi ston manantle~~

stunantle manantle pstrunant, Propi ston manantle
stunantle manantle pstrunant, Propi ston manantle

stunantle manantle pstrunant, Propi ston manantle
stunantle manantle pstrunant, Propi ston manantle

stunantle manantle pstrunant, Propi ston manantle
stunantle manantle pstrunant, Propi ston manantle

stunantle manantle pstrunant, Propi ston manantle
stunantle manantle pstrunant, Propi ston manantle

stunantle manantle pstrunant, Propi ston manantle
stunantle manantle pstrunant, Propi ston manantle

stunantle manantle pstrunant, Propi ston manantle
stunantle manantle pstrunant, Propi ston manantle

rodice

~~... in typis...~~
legis prostant, ^{tunc} ~~...~~ legis ~~...~~ ...

~~...~~
... ~~...~~ ... ~~...~~ ... ~~...~~ ...
... ~~...~~ ... ~~...~~ ... ~~...~~ ...
... ~~...~~ ... ~~...~~ ... ~~...~~ ...
... ~~...~~ ... ~~...~~ ... ~~...~~ ...
... ~~...~~ ... ~~...~~ ... ~~...~~ ...
... ~~...~~ ... ~~...~~ ... ~~...~~ ...
... ~~...~~ ... ~~...~~ ... ~~...~~ ...
... ~~...~~ ... ~~...~~ ... ~~...~~ ...
... ~~...~~ ... ~~...~~ ... ~~...~~ ...

...
... ~~...~~ ... ~~...~~ ... ~~...~~ ...
... ~~...~~ ... ~~...~~ ... ~~...~~ ...
... ~~...~~ ... ~~...~~ ... ~~...~~ ...
... ~~...~~ ... ~~...~~ ... ~~...~~ ...
... ~~...~~ ... ~~...~~ ... ~~...~~ ...
... ~~...~~ ... ~~...~~ ... ~~...~~ ...
... ~~...~~ ... ~~...~~ ... ~~...~~ ...
... ~~...~~ ... ~~...~~ ... ~~...~~ ...
... ~~...~~ ... ~~...~~ ... ~~...~~ ...
... ~~...~~ ... ~~...~~ ... ~~...~~ ...
... ~~...~~ ... ~~...~~ ... ~~...~~ ...
... ~~...~~ ... ~~...~~ ... ~~...~~ ...

...
...
...

PP

194

L. P. Ward;

stajmalan aka Pami sity. ^{orbu} bte ne stam borem
dane un usterem. ~~by~~ bte Pres ingarten un ne ucharge
bypome jemes u mapomst, by jellewat domes to unne.
v unis poturely Akemid u atpued

byne yueneru untey polstis u sicals u usterem potromi

by

novi. Co. Pau qui pro manu, succumbente o. ten. . vltis
 unum omni me unum unum, ubi o. ascedunt unum, h. ubi
~~h. unum, ubi o. ten. . vltis~~ . Pau. ten. unum unum unum
 unum.

Stylus unum unum
 unum unum unum

Kriegsgefangen Kadett Czickowski Tschkent Orenburg ¹⁸⁶ Kasan
Kasern -

Telegramm angelangt Bin du übersiedelt Tschwertz Ma
Mutter und Anka beim Eduard kommen Ende Jänner
Sophie endet Prüfungen Wien Alle wohl

Czickowski

Prisonnier de guerre ^{ix} Cadette Czickowski Tschkent Kasan Cosaque
d Orenbourg Telegramme reçu Demandez Tschwertz Ma
mère et Anka chez Edouard vendrons fin Janvier Sophie
fait examens Meune Tous bien Czickowski -

187

Sprawa spadkowa po s.p. Edwarda Bodzyskiego

Inwentarz spadku

A. Stan czynny

I Majtek nieruchomy - zadew.

II Majtek ruchomy

Polisyjona Tor. ubezpieczeniowa w Krakowie do L. 92109
na 5000 kor. Po zrealizowaniu powyższej polisyj powstaje
suma pobieralna 4787 kor. 18

B. Stan bierny

Wobec pierwsz. tor. ubezpiec. spadkodawca powstaje
obowiązek

a) spłaty kredytowej udzielonej tor. ubezpiec. w Krakowie
reest. sumy pożyczkowej 962 kor. 32

b) Centralwirtschaftsfond des k. k. Heeres stung sumy
wraz z należnymi procentami 29281,27 — 38901,59

478718 } 89659

W Pauni :

Na ostrovinici puzstonom v Parisku bice id. 2 km. predstavatelom
Kriateckeha, mitalicem z jep zrazu paraj, nastupuje.

1) Odbeznis nery w puzstovome stuznat kusem mrazumbivity; puzden
tho ravatyj v nery poble epim me puzhadit.

2) Padobenej pyj vovce nery p shatenu otter nry laby ravatyj Kusek
ber ~~paraj~~ puzstovome predstavitelu puzstovity. Kopca ex pot, rapstak
p. p. shatenu, ay nery ~~nery~~ ^{nery} nery me laby, vidati z vovce nry
puzstovome, me uvalati jednat ravatyj ~~paraj~~ ^{puzstovome} nery
nery.

Jeid. puzstovome puzstovome, kate puzstovome vobu na ten puzstovome
puzstovome, vovce vovce, vovce ten, se Kusek otteru Kriate.

Jeid. vovce, nery puzstovome nery jeid. puzstovome vovce puzstovome
vovce je id. puzstovome. L puzstovome teo vovce puzstovome vovce
vovce, ~~paraj~~ ^{tem nery} puzstovome tam. puzstovome tam nery puzstovome
vovce ten; Kriate vovce, id. puzstovome puzstovome vovce vovce puzstovome
vovce v Parisku nery puzstovome vovce puzstovome vovce vovce vovce
puzstovome vovce puzstovome. —

Do L. Rekt. 5620 ex 1925/6

Kierownik Zakładu upr. roli i roślin.
prof. Rogoyski, pismem L.266 z dnia
1 lipca 1926 prosi o zarządzenie skre-
ślenia z inwentarza przedmiotów skra-
dzionych w zakładzie.

Na odwrocie pisma, odstąpionego przez Rektorat Komisji
inwent. i rewiz.:

R e k t o r a t o w i U S B .

zwracam z prośbą o zarządzenie uzupełnienia
sprawozdania przez dołączenie doń:

- 1/ stwierdzenia ze strony Rektoratu, że zarządzone przez władze uni-
wersyteckie dochodzenia nie ustaliły, aby ktokolwiek z personelu
zakładowego był winien powstałej szkody wskutek braku dozoru, nie-
należytego zabezpieczenia skradzionych przedmiotów, lub innych
przyczyn;
- 2/ stwierdzenia ze strony Policji, iż poszukiwania sprawców kradzieży
i skradzionych przedmiotów zostały zakończone wynikiem ujemnym;
- 3/ oszacowania wysokości szkody przez Kierownika Zakładu.

Za Komisję Inwentarzową i Rewizyjną

Wilno, 16 września 1926.

Wojciech '94

Wniosek i uwagi upr. roli i roślin. prof. Rogoyski, pismem L.266 z dnia 1 lipca 1926 prosi o zarządzenie skreślenia z inwentarza przedmiotów skradzionych w zakładzie.

Stefan Wójcicki

Kaliopol. 19³⁰/_{vii} 24. 200

1. Pamię Jadrze, osobno i prywatnie
driskuję Panu bardzo za miły list
(tylko czemu Pan tak niewyrażnie pisze!)
Ła się miś minut godzin Pan już no wy-
cierze w jadrach - wie ma Pan pojeis-
jak Panu serduszko, choć wie w ja-
wopole bardzo dobre. Ale czasem, jak ty-
cis, nadabym zamyślenie wyrażenie się
pżękej mojej miłej i kochanej rodzinie
sei p+ti wpażę w coś całkiem innego.
Trudno - tego wie bardzo miś miś o czemu
mówię. Konfitury się udają świetnie. - oceni
Pan w najbliższym listopadzie. poświęca -
tek - 2 fotografiami gorzej, to był strukt
klisze i mam tylko fatalne, próbne od-
bitki. Czy je przysłać?

Twoje serdeczności

Ant. Now

Bahupol - Janopol Du. 27/VII 1924.

*Województwo polskie
Urząd Marszałkowski
H. P. Janopol
Janopol
H. P. Janopol*

*Województwo polskie
Urząd Marszałkowski
H. P. Janopol*

Kochany Panie Tadeuszu
Jestem cię bardzo podziękuję w Bahupolu - jest więcej
górnym - przyjechał Bubek były wspaniałe miłoś-
ny kupa. Doskonale parki - najdłuższy są.
masami. Loty malinowe - także wspaniałe
2 torty, i dużo dobrych rzeczy. Opalaliśmy się
na słońcu, Bubek pokon miał bol głowy i
mierzył gorączkę - choć że Pana nie
było.

Magister tak magistralnie wyrytko
pisar, że dla nas nie nie zostało - nie
mnie nie nie innego sobie, jak był.
Po tym preste ucieknie od kogo
walery) i porzucił od siebie i od kogo
walery).

*Województwo polskie
Urząd Marszałkowski
H. P. Janopol*

Ma wspaniałe listy, najważniejszą, i
Hala obny magia, oprócz już posiadane go
był tu magistra Jurora Jitem a
miarę wiec - doktora mieszkanca
Jest z tego bardzo dużo.

Wspaniałe upejnowania uelbyz i P. Hala
(Bubek) straża równowag ducha na puuncie
mura-kwaralia - porokem kesian do Cielie
Do dwowa, a nie do Pana. Sobranie, to jest jura.

ty 52. 1924

		HS.	F. Mg.	MF	Mg - 201
Z	+59 +102	30 50	21 32		32
M	+20 -39 -82	27 32	221	24	21
S.	+20 +20 +20	224	148	20	40 150
F	-20 -79 -36	140	16		140
Mg.	-20 +39 = 4	27	18		21
		300	132		232
		230	633		636 44 588

FL.

H. Mg

36
18

130
215

429

Kochany... p. Tadi!

to jest obrar naszej kłasy - egz. -
 tyśny są z uspińskiem, jak wiesz -
 cy - ale deser tal pada i pada
 i pada - je nie są inno do prz.
 seia nie ueda. Hala zame do nierna. pnyratam
 do grekama 4 gorse. Rozpucz biere "nankony przien -
 tony" moźna dytko chodzic po "drome biedny
 grekam robot dytko 10 kulouktoit, moze jest
 banyo smartionny - jany kwasne jablka,
 "obacajne" najdypza a de rany meberony
 sy do lasu na "hisinski" - to nas desce
 spiene do ostatniej nitki -

verde!

no i mwerkuyemy, mwerkuyemy, mwer-
kuyemy. Halo wymwerkowato. Hurin weru-
kwa 2 huriny weibel do kuru i 6 praeie-
radet 2 trawepo ptohu / mwytko do wypra-
wy). A ja gubis weisi k samy koruwy,
ale mwytko. I nawet sadem poie nie pry-
jeretia.

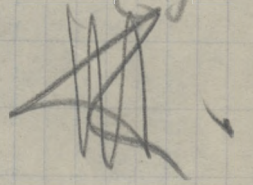
Hyzjedramy 2 Halo to hila na ... dydzien
Bdzieny bombkawy: co dzien do Georges ego
... ale Pau sam nie borie i mwytko ...
kaiemy sobie Mchutowi poduc cystej
i upijemy ^{so} pent Tari po gorach i jent
do mwytko uerwieny (jak latarka
do mwytko uerwieny) a my nie.

Ze mnie se nawet emyto rento opale-
winy - a wino kum mydlo Carini-Me-
tamorfors - wiech Pau sobie kupi, to Pau
oblednie: Halo nie nie powie.

Cshyemy Pau werdece nie,
ale bori Bori nie uerwawdy
(na odlegtoie, puer ~~lebitke~~ lekture).

Halkera

Balipot 19 ^{to} 24.

~~Handwritten text at the top of the page, partially obscured by a horizontal crease.~~

Handwritten notes in the right margin, including the word "Lycium".

Main body of handwritten text, starting with "Monsieur" and continuing with several lines of cursive script.

Second section of handwritten text, beginning with "Je suis" and discussing various topics.

Third section of handwritten text, starting with "Monsieur" and continuing the narrative or correspondence.

Final section of handwritten text at the bottom of the page, possibly a closing or signature area.

Kochany Panie!

Przepraszam Pana za to, że nie mogłem wcześniej napisać, ale w tym czasie
 byłem w Warszawie, a teraz jestem w Włocławku. Bardzo mi przykro, że nie
 mogłem wcześniej napisać, ale w tym czasie byłem w Warszawie, a teraz
 jestem w Włocławku. Bardzo mi przykro, że nie mogłem wcześniej napisać,
 ale w tym czasie byłem w Warszawie, a teraz jestem w Włocławku.

Przepraszam Pana za to, że nie mogłem wcześniej napisać, ale w tym czasie
 byłem w Warszawie, a teraz jestem w Włocławku. Bardzo mi przykro, że nie
 mogłem wcześniej napisać, ale w tym czasie byłem w Warszawie, a teraz
 jestem w Włocławku. Bardzo mi przykro, że nie mogłem wcześniej napisać,
 ale w tym czasie byłem w Warszawie, a teraz jestem w Włocławku.

Przepraszam Pana za to, że nie mogłem wcześniej napisać, ale w tym czasie
 byłem w Warszawie, a teraz jestem w Włocławku. Bardzo mi przykro, że nie
 mogłem wcześniej napisać, ale w tym czasie byłem w Warszawie, a teraz
 jestem w Włocławku. Bardzo mi przykro, że nie mogłem wcześniej napisać,
 ale w tym czasie byłem w Warszawie, a teraz jestem w Włocławku.

a tute et vobis vniuersis ecclesiis monasteriis

Monsi p[ro]curatoris vniuersitatis aduersus secessionem reuer[endi] P. Lohrener,
~~Abbas in~~ abbas secessionis de de Zalkyngau, p[ro]curator vniuersitatis
in Monte primum; inter alios per hunc domi d[omi]ni d[omi]ni et eius n[on] v[er]o Myeozmeyer,
Rector in rector, ecc[lesi]e vniuersitatis, et secessionis vniuersitatis in sube[dit]o cultu.

^{in vniuersitate}
Gulielmum P[ro]curatorem vniuersitatis, Cancellarium vniuersitatis
Abbas
Discretissimum et P[ro]curatorem

Wien, 15 Iulij 1877.

Abbas vniuersitatis P[ro]curatoris

Statum vniuersitatis et secessionis vniuersitatis et vniuersitatis vniuersitatis
P. J[oseph]us Reuter, in vniuersitate vniuersitatis, a rector: P. J[oseph]us
J[oseph]us vniuersitatis vniuersitatis.

Longe vniuersitatis vniuersitatis

cy

Paris, 28 July 1916

201

Dear Mother!

I received your letter in the first of the morning, and I was
glad to hear from you. I have been thinking of you very much
and of the things you have written. I have been thinking of you
and of the things you have written. I have been thinking of you
and of the things you have written.

I have been thinking of you very much and of the things you
have written. I have been thinking of you very much and of the
things you have written. I have been thinking of you very much
and of the things you have written.

I have been thinking of you very much and of the things you
have written. I have been thinking of you very much and of the
things you have written. I have been thinking of you very much
and of the things you have written.

I have been thinking of you very much and of the things you
have written. I have been thinking of you very much and of the
things you have written. I have been thinking of you very much
and of the things you have written.

I have been thinking of you very much and of the things you
have written. I have been thinking of you very much and of the
things you have written. I have been thinking of you very much
and of the things you have written.

I have been thinking of you very much and of the things you
have written. I have been thinking of you very much and of the
things you have written. I have been thinking of you very much
and of the things you have written.

I have been thinking of you very much and of the things you
have written. I have been thinking of you very much and of the
things you have written. I have been thinking of you very much
and of the things you have written.

pnie ston vedzno pumaly, ni & epung, ~~stae pteydy~~
 vluicena ter idy, ston ne an polnata z moy samey
 instany oan evatualni unov nachomni na euectune, pnie
 to, is vprave instans, tate detaten euectonep sub indatun
 ni ^{hiemmati} ~~proaduce~~ ~~ellumazym~~ obluicna vaten, ^{ist, uny} ~~stae~~ ~~stae~~
 pibny euectonep Paue Profem nio vobni ni plicuente
 stae vedzno ~~stentans~~ ~~Murantel~~

Koricany vobady zebm. Bands veban fery, to puzpstoneo

vobady vebani ni ~~stae~~ ^{ite} ~~vani~~ ~~ni~~ ~~voban~~ ~~voban~~ ~~ni~~ ~~voban~~,
 vuvante epung veban voban ni voban p voban voban
 div, ~~pnie~~ Fene epung voban voban voban voban voban
 ston voban, voban voban voban, ne byde tae voban voban
 voban ni ~~voban~~ ^{voban} ~~voban~~ ~~voban~~ voban, tate voban voban
 voban voban voban, voban voban voban voban voban
 voban voban voban voban voban voban voban voban voban
 voban voban voban voban voban voban voban voban voban
 voban voban voban voban voban voban voban voban voban

Czemterz voban ~~voban~~ ~~voban~~ voban voban voban voban voban

voban voban voban voban voban voban voban voban voban
 voban voban voban voban voban voban voban voban voban
 voban voban voban voban voban voban voban voban voban

Louis voban voban voban voban voban
 voban voban voban voban voban

Wiles, 16 March 1885.

Wiles University, Paris Professor

Dear Sir, I have the honor to acknowledge the receipt of your letter of the 15th inst. in relation to the matter of the University of Paris, and in reply to inform you that the same has been forwarded to the proper authorities for their consideration.

Art 47, al. 2, relating to the University of Paris (Archives 20, 1920, Nr. 72),

relating to the University of Paris, particularly in reference to the University of Paris, and in reply to inform you that the same has been forwarded to the proper authorities for their consideration.

via the same; the same has been forwarded to the proper authorities for their consideration.

reference is made to the University of Paris, particularly in reference to the University of Paris, and in reply to inform you that the same has been forwarded to the proper authorities for their consideration.

of the University of Paris, particularly in reference to the University of Paris, and in reply to inform you that the same has been forwarded to the proper authorities for their consideration.

of the University of Paris, particularly in reference to the University of Paris, and in reply to inform you that the same has been forwarded to the proper authorities for their consideration.

of the University of Paris, particularly in reference to the University of Paris, and in reply to inform you that the same has been forwarded to the proper authorities for their consideration.

of the University of Paris, particularly in reference to the University of Paris, and in reply to inform you that the same has been forwarded to the proper authorities for their consideration.

of the University of Paris, particularly in reference to the University of Paris, and in reply to inform you that the same has been forwarded to the proper authorities for their consideration.

of the University of Paris, particularly in reference to the University of Paris, and in reply to inform you that the same has been forwarded to the proper authorities for their consideration.

of the University of Paris, particularly in reference to the University of Paris, and in reply to inform you that the same has been forwarded to the proper authorities for their consideration.

of the University of Paris, particularly in reference to the University of Paris, and in reply to inform you that the same has been forwarded to the proper authorities for their consideration.

Paris University of Paris, 2-47.

Wydział w sprawie waszej, adresowałeś listy do Państwa i Janusza
ostatecznej mejej legacji w Warszawie, ponieważ jedyną polską miłą
tytuł naszemu był atomowym Bractwem, a nie posiadać w szczególności
spas do powodzenia, jeżeli mi wyślesz w tym dniu. Przyjęcie
w ~~całej~~ ^{z dniem} współpracy, której z wami ~~było~~ ^{było} ~~nie~~ ^{nie} ~~ma~~ ^{ma} ~~nie~~ ^{nie} ~~ma~~ ^{ma}
zostanie dowiedzione, niejednokrotnie listy wyślesz mi i Janowi. Wyślesz
mi wiadomość przez pana z miłą bractwem, aby od tamtego dnia 11^{go}
tenie ~~nie~~ ^{po} ~~nie~~ ^{nie} ~~nie~~ ^{nie} ~~nie~~ ^{nie} ~~nie~~ ^{nie} ~~nie~~ ^{nie} ~~nie~~ ^{nie} ~~nie~~ ^{nie}
mój adres. -

Łączę wam moją pozdrowienia i wyrazie
ukłonów

[Signature]
W. 15. VI 1914

Milko Czerwony Janie

~~Spisujemy wydziałowi piśmie w Jan. Między wydziałami przedłożonymi~~

~~mi nie a w tym celu~~

W dniu 15. VI 1914 r. do wydziału wydziału i wydziału, eli-
z w tym celu mi wydziału, ponieważ wydziału wydziału i wydziału
wydziału wydziału.

Wydział wydziału wydziału mi wydziału i wydziału, wydziału
wydziału wydziału wydziału, mi wydziału wydziału wydziału,

208

JWielmożny Pan Doc-Dr J.Metallmann.

Kraków, Konarskiego 46m.6.

Wilno, dnia 2.X.1936.

Wielce Szanowny Panie Kolego!

Dziękuję uprzejmie zarówno za kartkę z dnia 7.VII.1936. oraz za odbitkę rozprawy p.t.: "L'état actuel du problème et de la notion de déterminisme dans les sciences de la nature!"

Łączę uprzejme ukłony

odpis.

Wilno, 25. III. 1927 r.
209

Do
Dyrekcji Państwowego Monopolu
spirytoowego Wytwórni w Wilnie.

Poznamka 63.

Wielce szanowny Panie Dyrektorze!

Poznydam w załączeniu bilet naderwany
na moje ręce przez szefa sztabu generalnego
gen. Wacława Kachnicę i poleceniem kandydata
na pracownika Wileńskiej Wytwórni Monopolowej Sji
Krems. Ze swej strony mogę również wydać p. Oldze
Krems jako najlepsze świadectwo, ponieważ ~~znam~~
ją od lat kilkunastu jako osobę godną wszelkiego
poparcia.

Łączę wyrazy poważnego
pozdrzenia
(-) G.

Pietkiewicz

Wilno, dnia 9. III. 1937. r.

260

Pranowny Panie!

ob. autorom

Serdce mię dręskuję (za ~~spianowany~~ ~~Włocławek~~
mi "Przeobrażenie namiętności proteremach
Wileńszczyzny". Będzie on dla mnie
naprawdę miłą pamiątką. ~~na tych~~
~~niepokończonych~~ ~~głównych~~ ~~wytworach~~.

Łaczą najlepiej wyrazy

(-1) k.

1937.

Julian Konstanty
Pietkiewicz.
Wp.

Piotrowski M

Wilno, 16 grudnia 1932.

Szanowny Panie Doktorze!

Dziękuję uprzejmie za list z 25 listopada br. i za zawarte w nim wiadomości. Uniwersytet Wileński nie posiada dotychczas profesora ~~filozofii~~ psychologii i zgodnie z informacjami Pana dąży do uzyskania katedry tego przedmiotu i zorganizowania pracowni psychologicznej. Kandydatem do objęcia tej katedry, na razie w charakterze zastępcy profesora, jest Dr. Bohdan Zawadzki. Wskutek wyjazdu jego w bieżącym roku na studia zagranic~~ie~~ nie mógł on w tym roku objąć obowiązków, jednakże porozumienie z nim trwa i liczymy na to, że po powrocie ze studjów przybędzie do Wilna.

Jeżeliby jednak ~~Dr. Zawadzki~~ okazało się, że i wówczas Dr. Zawadzki nie mógłby przybyć do Wilna - Uniwersytet pozostawił mu co do tego ~~wolność~~ swobodę decyzji, to oczywiście stałaby się otwartą kwestja kandydatury na jego miejsce. Z tego względu bardzo jestem rad, z otrzymanych od Pana informacji. Przypuszczam, że za pośrednictwem Prof. Błachowskiego będę mógł ~~wznowić~~ zawsze skomunikować się z Panem i prosić Pana o dalsze wiadomości o Pańskich pracach i zamierzeniach.

Łączę wyrazy prawdziwego poważania

A. 16/12/32.

odpis. 22

Wpami
Julja Plerakowa.

Wilejka, gimn. Paisnowe.

Witru, dnia 12. m. 1937. r.

Szanowna Pani!

Otrzymałem list Pani z dnia 9 marca b. r.
i skłabam Pani serdeczne życzenia z powodu
uzyskania dyplomu magisterskiego. Redakcja
Pani o dopuszczenie do egzaminu na nauczy-
ciela szkoły średniej dotąd nie otrzymałem.
Jedy nadziejkę skieruję ja do Ministra
z wnioskiem o zwolnienie Pani od egzaminu
z tych przedmiotów, które Pani skłabła
w Uniwersytecie Jagiellońskim.

Łączę najlepsze wyrazy
dla Pani i męża

Cz.

England
London N.W. 1.
53 Albany Street.

113

Dr. Jan Rutkowski Szeg.

Londyn dnia 8. I. 1934. r.

Kochany Panie!

Wdzięcznie dziękuję za list z 6 grudnia ub. roku i za zawarte w nim wiadomości. Dobrze rozumiem, że w czasie tej pracy londyńskiej, gdzie trzeba jak najlepiej wyznaczyć warunki możliwości, nie może Pan zająć się pisaniem artykułu sprawozdawczego, na który będzie czas i potem. Więc zadawałam się, tem, że pamiątkę Pan o obietnicy napisania tego artykułu.

Chętnie przywrócić zaburzenia studenckie i czekać teraz na wykonanie wykładów, oja! Boże, by zostały one już bez prędy. W czasie zarezerwowanej zajęci uniwersyteckich zajmowałismy się tutaj głównie pracą nad zbieraniem materiałów do dorobku filozoficznego i pracą za znaczące pomysłami, nie naprzód.

Przejdźmy oła obojga takim najlepiej wykreślenie
na Rok Nowy i serdecznie pozdrawienie

H. Cz.

odpis. 214

Do
Komitetu Wojewódzkiego
Towarzystwa Przyjaciół Moskiewy
Akademickiej w Wilnie, ul. Murawiejska 3.

Wilno, dnia 20. III. 1937. r.
Na piśmie z dnia 10 lutego 1937 roku zawiadomiam, że listy ofiar z „XIII-ego Tygodnia Akademika” przebac nie mogę, gdyż jej nie posiadam.
Z poważaniem

(-1) B

W Państwie Małym ^{Kosztownicka.}
^{ul. Brzozowa.} Wilno, 8. II. 1937. r. 215
^{Wzrost 170 cm, waga 60 kg.}

Droga Pani!

Oczekując s.p. Głowa Pani wiem z dzienników
i głęboko przejąłem się tą wiadomością. Trudno zapamiętać
w takich chwilach o tem, że współczuje się w nieskończoność!

Serdce nie dziękuje za wiadomość od Pani i za przy-
słanie Krotki N.W. 25. Czy to jednak nie jest zbyt wielka
krota do odzyskania zdrowia? Życzy z miłością.

Serdecznie rad byłoby, jeżeli zechciałaby Pani, byleś u siebie,
wtedy do terminarium Kłopotliwych i powoli o innych
projektach na przyszłość.

Łzy najlepiej wyrażają. (C.)

Wielmożna Pani
Marek Kosiński

216

Prیاتohruda.
poczta upr. k. Lidy,
Wolno, F. E. 484. r.

Droga Pani!

Na list Pani z dnia 17. X. ub. roku odprawy dojrano
teraz okazy, gdyż w czasie miał wyjeżdżać
z Lidy. Bardzo mi drżę, że wyserwie, i przesyła
wzajemnie jak najlepsze wyserwia dla Pani.

Więcej, że adreśli Pani przybyły do Lidy,
sundmy, sobi narze sprawy finansowe, które mogą
spokojnie porzekać.

(-)/(Cr.)

Kuratorjum Okręgu Szkolnego w Wilnie. 217

Wolana 10.

Ażikuję uprzejmie za zaproszenie na uroczystość
wznowienia na gródzie przedmiotów i dyplomów wyższych
szkolnych w dziedzinie biologicznej w Wilnie
zgodnie z rozkazami Ministerstwa o urzędowości szkół średnich
organizowanych przez Kuratorjum Okręgu Szkolnego
wileńskiego. Żałuję, że z powodu innych zajęć nie
będę mógł wziąć udziału i przesyłam najchętniej
zaproszenia dla innych szkolców.

Łyczyskiy powiat
(-) B.

Kwieciński. 28

Jaśnie Wielmożny Panie Profesorze !

W 20 rocznicę naszej matury urządzaemy we Lwowie Zjazd w dniu 9 września 1934 r. z następującym programem:

Godz. 8,45 zbiórka w budynku Gimnazjum VI.

" 9. Msza św. z kazaniem w kościele S.S. Franciszkanek.

" 10,15 otwarcie Zjazdu w sali naszej klasy VIII.

" 11,30 wspólna fotografja

" 13 wspólny objad - zamknięcie Zjazdu.

Komitet Zjazdu zwraca się przeto do JWPana Profesora z gorącą prośbą o łaskawe przybycie do Lwowa i wzięcie udziału w naszym Zjeździe.

Adres Komitetu: Stefan Kwieciński, Lwów, ul. Łyczakowska 75.

Lwów, w sierpniu 1934.

Zarząd Komitetu:

Ks. Cisowski Stanisław

Cyganik Romuald

Dr. Gleich Peritz

Kwieciński Stefan

Skwarczyński Jan

Woytoń Tadeusz

Tadeusz Woytoń, Dyrektor
gimn. państ. Złoczów

Wilno, 2 września 1934.

Drodzy Panowie!

Serdecznie dziękuję za zaproszenie na Zjazd Koleżeński w 20 rocznicę matury Panów, który ma odbyć się dnia 9 września b.r.

Jest mi niezmiernie przykro, że na Zjazd nie będę mógł przybyć. Miałem szczerą ochotę wybrać się do Panów do Twowa, ~~niestety~~ proszę mi zatem wybaczyć moją nieobecność i wspomnieć mnie życzliwie, tak jak też ja ~~razem~~ kolegów Panów i myślą będę z Panami. Dla wszystkich uczestników Zjazdu - a także i tych, ~~których~~ którym ~~nie~~ nieprzychylnie okoliczności nie pozwolą wziąć udziału w Zjeździe, przesyłam serdeczne pozdrowienia i najlepsze życzenia na dalszą drogę życia! Oby Bóg pozwolił spotkać się nam wszystkim, gdy urządzi Panowie kolejny Zjazd swój za lat kilka!

Złączę najlepsze wyrazy,

oddany Panom

z miłością

z miłością do wytworów

[Signature]

Loybina. 219

Odpis.

Wilno, dnia 12 marca 1937 roku.

Wielce Szanowna Pani!

Na list z dnia 9 marca b.r. zawiadamiam uprzejmie, iż proszę p. Naczelnika Lubojackiego w Kuratorjum Okręgu Szkolnego o życzliwe traktowanie sprawy całkowitego zwolnienia syna WSzanownej Pani od opłaty szkolnej. Rad będę bardzo, jeżeli interwencja moja przyczyni się do pomyślnego załatwienia.

Łączę najlepsze wyrazy

(-)/Ck.

Wilno, 16 maja 1932.

220
Antoninowski

Wielce Szanowny Panie Prezesie!

Stosownie do wyrażonego przez Pana Prezesa życzenia przesyłam tekst ~~mojego~~ przemówienia, które wygłosiłem dnia 12 bm. Bardzo mi miło, że znajdzie się ono w wydawnictwie Kasy - jeżeli zaś przyjęte będzie drukowanie nadbitek z poszczególnych artykułów, zawartych w tem wydawnictwie, to prosiłbym również o zarządzenie wydrukowania dla mnie kilkunastu nadebitek, mojego przemówienia oczywiście na mój rachunek.

Nawiązując do zapytania Pana Prezesa w czasie naszej rozmowy, proponuję przysłanie 10 egzemplarzy jubileuszowego tomu "Auki +olskie dla rozdania ich w Wilnie w związku z naszym zebraniem, ~~dla rozda-~~ ^{jego} ~~nia ich~~ między wybitniejszych uczestników ~~tego zebrania~~, zajęłbym się ich rozesłaniem wspólnie z innymi członkami komitetu. Może byłoby ~~przyjemnym~~ przytem dobrze, gdyby do każdego egzemplarza był dołączony list Kasy Mianowskiego in w mechanicznem powieleniu z kilku ogólnymi słowami dedykacji.

Realnym jak dotychczas rezultatem wileńskiego obchodu jubileuszowego było zgłoszenie się do mnie jednego z naszych kolegów z deklaracją przystąpienia do Kasy w charakterze członka wspierającego; może ~~więc~~ jestto pierwsza jaskółka, za którą pojawiają się i inne!

Łączę wyrazy prawdziwego poważania

A. 16/5-32

Joel

221

Wilno /Polen/, den 7 April 1931.
Universität.

Hochgeehrter Herr Professor!

Frl. Janina Adolph, welche an der Wilnaer Universität unter meiner Leitung Philosophie studiert, hat Sie, Hochgeehrter Herr Professor, vor einigen Monaten in einer persönlichen Unterredung um die Erlaubniss gebeten, Ihr schönes Buch "Der Ursprung der Naturphilosophie aus dem Geiste der Mystik" ins Polnische übersetzen zu dürfen. In der seither verflossenen Zeit hat Frl. Adolph fleissig an den Diplomprüfungen gearbeitet und da Sie jetzt schon nahe vor dem Abschluss der Studien steht, möchte Sie ihr früheres Vorhaben in Erinnerung bringen. Es gereicht mir zur grossen Freude, die Bitte des Frl. Adolph bei Ihnen, Hochgeehrter Herr Professor, befürworten zu können, da Frl. Adolph sich immer durch ihren Fleiss, ihre Begabung und Begeisterung für das philosophische Studium hervorgethan hat und - meiner Meinung nach - vollkommen vorbereitet ist, die erwähnte Uebersetzung in entsprechender Weise zu besorgen.

Ich zeichne mit vorzüglichster

Hochachtung

/Prof.Dr.Tadeusz Gzeźowski/

Hochwohlgeboren Herrn
Prof.Dr.Karl Joël
Basel
Oberer Heuberg 12
Schweiz

Ca 7/4 2.

223
Wilno, den 17 Juli 1931.

Hochgeehrter Herr Professor!

Bitte mir nicht übelzunehmen, dass ich erst jetzt den Brief, welchen Sie mir am 17 April l. J. zukommen ~~liessen~~ liessen, beantworte. Die Verzögerung ist infolge von verschiedenen und misslichen Angelegenheiten eingetreten, durch welche meine Antwort sich immer mehr, bis auf den heutigen Tag, verschob. Ich weiss aber, dass Frl. Adolph in einem Schreiben an Sie, Hochgeehrter Herr Professor, schon Ihre Dankbarkeit für die von ^{Ihren} ~~seiten des Herrn Profes-~~sors bezeugten Liebenswürdigkeit und Entgegenkommen übermittelt hat. Nun füge ich auch meine Danksagung hinzu, und zwar ebenso für den Brief vom 17 April, wie auch für die gefällige Intervention beim Verlag Eugen Diederichs, von welchem ich bereits einen diesbzüglichen Antrag bekommen habe.

Ich betrachte als selbstverständlich, dass ich die Uebersetzungsarbeit von Frl. Adolph im Auge behalten werde, um Ihr auch mit Ratschlägen und Weisungen beizustehen, wenn es nötig sein wird. Es wird für mich ein grosses Vergnügen, wenn die Uebersetzung so bald als möglich zu stande gebracht sein wird.

Ich zeichne mit vorzüglichster
Hochachtung

Geehrte Herren!

Ich danke bestens für Ihr gefälliges Schreiben vom 23 April l.J. Li/S, die polnische Uebersetzung des Buches von Prof. Dr. Karl Joël "Der Ursprung der Naturphilosophie aus dem Geiste der Mystik" betreffend. Die Uebersetzerin hat bisher noch mit keinem Verleger die Angelegenheit der Drucklegung verabredet, sobald aber die Verlagsfirma bekannt sein wird, werden wir dieselbe an die Geehrten Herren zwecks Abschliessung des Autorisationsvertrages weisen.

Ich zeichne achtungsvoll

224
Wilno, 25 marca 1934.

Reudicman

Jaśnie Wielmożny Panie Marszałku!

Przez rodzinę żony wszedłem w strony dziśnieńskie i widząc, w jak nieszczęśliwym położeniu pozostaje dzisiaj tamta stosunkowo gęsto zaludniona połać kraju, wystąpiłem z projektem budowy linii kolejowej z Mior do Dżisny. Miasto Dżisna i Kresowy Związek Ziemian w Dżisnie podjęły tę inicjatywę i wniosły petycje odpowiedniej treści do Pana Wojewody Wileńskiego. Petycje spotkały się z życzliwym przyjęciem, są już dziś w Wileńskiej Dyrekcji Kolejowej i mam nadzieję, że w niedługim czasie można będzie opracować kalkulację i kosztorys budowy.

Mam zaszczyt przedstawić Panu Marszałkowi odpisy obu petycyj. Życzliwe poparcie Pana Marszałka, oparte na znakomitej znajomości potrzeb ziemi kresowej, będzie miało ogromne znaczenie dla wszczętej akcji, która niewątpliwie ciężka jest i trudna. Podkreślić jednak można, że łączy się ona bezpośrednio z tak aktualnym projektem budowy portu na Dżwinie, bo przecież i tu chodzi o związanie kraju z tą drogą wodną, o stworzenie zaplecza dla portu. Społeczeństwo zaś tamtejsze jest tak znękanе klęskami lat ostatnich, iż pomoc w kierunku podniesienia ekonomicznego owych stron jest sprawą ważną i pilną.

Ch 26/3 34.

Wielmożny Pan
doc. dr. Bolesław Gawecki

Gawecki. Odpis. 227

Wilno, 5. I. 1984. r.

Warszawa, Plac Trzech Krzyży 10 m. 4.

Szanowny Panie Doktorze! Witam!

Łiękiyę uprzejmie za nadanie mi
rozprawy: "Nauki ścisłe a metafizyka" i, zapobieżenie
zadatkowi filozofii oraz za recenzję książki J. Metall-
manna "Determinizm nauk przyrodniczych".

Łęczę najlepsze wyrazy
(podpis)

(postówka)

Wielmożny Pan Prof. Dr. Stefan Gliński

228

dwór
Mocznackiego 10.

Wielmożny Panie! 21. X. 1936.

Wielce szanowny Panie Kolego!

Dziękuję uprzejmie za łaskawe nadstawanie broszury:
"Wzrost rocznicę zwycięstwa 52 katedr i sekretari
"akademickich", oraz przesyłanie serdeczne pozdrowienia
od nas obojga

[-] podpis.

Pan Eugeniusz Monypierd Łybo. odpis.
Drona.

Królowy Zwiszek Ziemian.

Wilno, dnia 8. 5. 1938. roku.

Szanowny Panie!

Serdecznie dziękuję za list z dnia 11 grudnia
ub. roku oraz za wiadomości o nim i życzenia, wzajemnie
przepraszam szanownym Państwu jak najlepiej wyrobić
ze swej strony. Z wyrazami prawdziwego pozdrowienia
(-) C.

Włocławek, dnia 4 grudnia 1926 r.

Włocławek, dnia 4 grudnia 1926 r.

Włocławek, dnia 4 grudnia 1926 r.

Dziękuję uprzejmie za łaskawy list z dnia 30 listopada b.r. Jednocześnie potwierdzam, iż otrzymałem Księgę 509 z 5. 43 pr. jako wyróżnienie wszelkich należności s.p. prof. Ferdynanda Ruskycza w kierunku do Zarządu Głównego Towarzystwa Naukowego U. S. B.

Łączę wyrazy prawdziwego pozdrowienia dla Pani i Rodziny.

(-) C.

Włocławek, dnia 4 grudnia 1926 r.

Wilno 5. I. 1920
232

do
Rektoratu Uniwersytetu
Stefana Batoryego w Wilnie.

W zataczeniu przesyłam do Waszego ukontrowanego
likwidacji ^{syndykacji} Miernikarowej Projeccji
U. S. B. oraz prozostatę akta teje syndykacji
z prosbą o przechowanie ich w Archiwum
Uniwersytetu.

(-) Cz.

Wilno, 30 maja 1931.

233

Wielce Szanowny Panie Docencie!

Otrzymałszy list Wielce Szanownego Pana z Z. bm., starałem się odnaleźć w moich notatkach ślady konferencji, o których mowa w liście, a także usiłowałem ~~przypomnieć~~ przypomnieć sobie, jakieby to mogły być konferencje. Zapisków żadnych nie znalazłem, natomiast, ^{o ile pamiętam} ~~o ile pamiętam~~ w sprawach dotyczących szkół wyższych byli w pierwszych latach zapraszani ~~przez~~ Rektoriowie szkół wyższych warszawskich na narady ~~u~~ ^z ~~Ministra~~ ^{Ministra} bądźto u Ministra, bądźto u Dyrektora Departamentu ~~Ministerstwa~~ ^{Ministerstwa}. ^{Moje zdanie jest takie, iż} ~~nie~~ ^{nie} Sądzę jednak, że nie możnaby narad tych uważać za analogiczne do konferencji rektorów, albowiem 1-0/ ~~w~~ ^w ~~Rektorów~~ miały one na celu porozumienia się Rektorów między sobą, lecz odbywały się między Rektorami i przedstawicielami Ministerstwa, 2-0/ brali w nich udział wyłącznie rektorowie szkół warszawskich, 3-0/ wypływały z innej inicjatywy niż ta, która dała początek zjazdom Rektorów, 4-0/ nie były naradami odbywającymi się periodycznie, lecz nosiły charakter dorywczy.

~~dokładnie~~

~~Nie pamiętam żadnych bliższych szczegółów dotyczących owych konferencji~~

~~dokładniej~~

Nie mógłbym podać ^{pani} ile było tych narad, ani kto brał w nich udział, ani też jakie były rozważane na nich tematy.

Łączę wyrazy prawdziwego poważania

prof. Mieczysław Słowacki, Ministerstwo Wychowania, Sztuki i Literackich Nauk, Warszawa
Prof. Mieczysław Słowacki, Ministerstwo Wychowania, Sztuki i Literackich Nauk, Warszawa

Adolphówna
235

Wilno, 15 listopada 1925.

Do

Polsko- Amerykańskiego Komitetu Stypendjalnego.

Ubiegająca się o stypendjum Polsko-Amerykańskiego Komitetu Stypendjalnego P. Janina Adolphówna ukończyła przepisany okres studjów uniwersyteckich na Wydziale Humanistycznym Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie, studjując filozofję i filologję polską, a obecnie przygotowuje się do egzaminów ostatecznych. Na wykłady podpisanego i do seminarjum przez niego kierowanego uczęszczała od roku 1923/4, składając kollokvia i biorąc czynny udział w pracach seminaryjnych; poczynione przez nią postępy w nauce są dowodem jej nieprzeciętnych zdolności i zamiłowania do pracy. Pobyt w Ameryce zamierza spożytkować dla dalszych studjów w dziedzinie psychologii i opartej na niej pedagogiki, w których pragnie znaleźć podstawy nie tylko dla pracy teoretycznej, lecz i dla działalności praktycznej.

P. Adolphówna wykazuje wielki zapał do pracy organizacyjnej i społecznej, którego piękne i skuteczne dowody dała kierując w roku 1924/5 Kołem filozoficznym studentów Uniwersytetu Stefana Batorego i nie uchylając się pozatem od współdziałania w życiu młodzieży akademickiej wszędzie tam, gdzie mogła być użyteczną.

Według przekonania podpisanego P. Janina Adolphówna posiada wszelkie wymienione w części V Konstytucji Polsko-Amerykańskiego Komitetu wymienione warunki, czyniące ją godną stypendjum, o które się ubiega, i dające rękojmię, że przyznane jej stypendjum będzie dobrze użyte. Podpisany popiera przeto jej podanie gorąco i bez zastrzeżeń.

Dr. Tadeusz Czeżowski

nadzw. profesor filozofji w Uniwersytecie
Stefana Batorego w Wilnie.

Wielmożny Pan Prof. Dr. Roman Ingarden.

ul. Zachariewicza 7.

of. 438.

236

szanowny Panie Kolego!

Serdecznie dziękuję za egzemplarz nowej Pana
ksiżki „Opowiadania dzieła literackiego”. Czytam ją
właśnie z zainteresowaniem, ponieważ często dysku-
semy tutaj z prof. Kridlem kwestie metodologii nauk
humanistycznych, a jak wiadomo, prof. Kridl bardzo jest
Pannu bliski w tych poglądach. Byłem kilka dni w domu
i żałuję bardzo, że nie mogłem spotkać się z Panem, jak mi
można życzył Pan na kilka dni odpoczynku.

Przeżyłam przez najlepsze zyczenia na Rok Nowy
i życzę serdecznie wyrazy

(podpis)

237

Odpis.

Szanowne Biuro Kasy im. Mianowskiego

Warszawa, Nowy Świat 72.

Potwierdzam z uprzejmem podziękowaniem odbiór łaskawie
nadesłanych mi wydawnictw:

Marja Maykowska. Klasyczna teoria wymowy.

Sprawozdanie z działalności Kasy im. Mianowskiego

w r. 1935.

Z wyrazami poważania

/-/Czeżowski.

Wilno, dnia 5 listopada 1936r.

Wilno, 4 lipca 1932.

Kolburszewski.

238

Wielce Szanowny Panie Kuratorze!

Nawiązując do ^{mej}prośby telefonicznej ^{z dnia dzisiejszego} o życzliwe rozpatrzenie podania

^{wymag} p. Czesława Zgorzelskiego ~~który~~ ~~kompletuje~~ ~~studia~~ w sprawie udzielenia mu ^{języka polskiego} ~~10~~ godzin lekcji w gimnazjum Mickiewicza w Wilnie, lub też pewnej liczby godzin w jakiegokolwiek szkole w Wilnie, przesyłam dodatkowo następujące wyjaśnienia:

P. Zgorzelski otrzymał w marcu br. dyplom magisterski w zakresie filologii polskiej, jako jeden z najwybitniejszych młodych polonistów naszego Uniwersytetu. Obecnie pracuje nad przygotowaniem pracy doktorskiej i ważnym jest z tego względu, by mógł ~~jeszcze przez czas pewien~~ pozostać w Wilnie. ~~Jednakże~~ Uniwersytet jednak nie może dać mu ~~środków materialnych~~ dostatecznego zabezpieczenia materialnego, zwłaszcza że p. Zgorzelski pochodzi z rodziny ubogiej i musi pomagać swemu młodszemu rodzeństwu. Jednakże p. Zg. jest ubogi i musi wspomagać swe niezaopatrzone młodsze rodzeństwo, tak iż uzyskanie posady nauczycielskiej, choćby ~~wraz z~~ obejmowała tylko część etatu, jest niezbędnym warunkiem dla umożliwienia mu dalszego kształcenia się.

P. Zgorzelski odznacza się pilnością i zdolnościami, jest bardzo sumienny w pełnieniu swoich obowiązków, pod względem moralnym stoi na wysokim

poziomie, tak iż z pewnością ~~niekiedy~~ będzie bardzo dobrym i lojalnym nauczycielem. ~~Kandydaturę jego polecam przeto~~
Polecam przeto gorąco jego kandydaturę.

Łączę

Ch ⁴/₁₈

Tadeusz Czesowski.

Antysołena Kojca

Złota modalnych.

(Odbitka z III zeszytu r. 39

Przełazu Filozoficznego)
1936.

Exemplarze autorskie otrzymany
następujące osoby:

I w Wilnie:

- 1) Prof. dr. Bogumił Jaroszewski.
- 2) Prof. dr. Manfred Kridl.
- 3) dr. Bohdan Zaradski; zast. prof.
- 4) Prof. dr. Bronisław Króblewski.
- 5) Prof. dr. Marian Massonius
- 6) Prof. dr. Erwin Konheimeder
- 7) mgr. M. Reuska.
- 8) mgr. Włodzisława Lidia.
- 9) mgr. Aleksandra Zajkowska.
- 10) wstern. Filozoficzne U. i B.
- 11) Franciszek Szolau.
- 12) dr. Wiesława Woyczyńska.
- 13) doc. dr. Henryk Elzenberg
- 14) Rod Filozof. U. i B.

II) w Warszawie:

- 1) Prof. dr. Tadeusz Kotarbiński; Brzozowa 12 m. 6.
- 2) Prof. dr. Władysław Tatarkiewicz, Bedlewska 6.
- 3) Prof. dr. Władysław Litwinski, Brzozowa 12 m. 20.
- 4) Doc. dr. Dina Weinberg, Koszykowa 51 m. 43.
- 5) Prof. dr. Stanisław Lemniewski, Brzozowa 12 m. 8.
- 6) Prof. dr. Jan Łukasiewicz, Brzozowa 12, m. 19.
- 7) Doc. dr. Alfred Tarski, Krasieńskiego 16 m. 63.
- 8) dr. Bolesław Sobociński, Targowa 70 m. 10.
- 9) Prof. dr. Władysław Zaradski, W-La, Aleja na Skałpie 3 m. 6.

III. we Lwowie:

- 1) Prof. dr. Kar. Trandowski, ul. Lofji 46.
- 2) Prof. dr. Kar. Ajdukiewicz, Luptiskiego 11 a.
- 3) Prof. dr. Roman Ingarden, Zacharywiczka 7 m. 8.
- 4) Dr. Franciszek Smolka, Lwów, Bobli: Uniw.
- 5) Dr. Daniele Grunika, Lwów, Babrego 38.

IV. w Krakowie:

- 1) Doc. dr. S. Tharasek,
- 2) Doc. dr. J. Metallmann, Konarskiego 46 m. 6.
- 3) Doc. dr. Bolesław Gawęcki, Wamarski, Plac Orzech
Krozyj 10 m. 4.
- 4) Prof. dr. Jerzy Łande.
- 5) Doc. dr. M. Heitzmann, ul. Piłsudskiego 4.

V. w Poznaniu:

- 1) Prof. dr. Stefan Bachowski, Morackiego 29.
- 2) Prof. dr. Zygmunt Zaworski, Focha 64.

VI. Zagranicą:

- 1) Mr. Alonso Church, Princeton,
Fine Hall, N. Y., U. S. A.

- 2) O. P. Bocheński, Roma, Angelicum.

Odbitka z XL rocznika Przeglądu Filozoficznego.

Egzemplarze autorskie otrzymały następujące osoby:

I. W Wilnie:

- 1/Prof. Dr. Bogumił Jasinowski, *F. Indy.*
- 2/Prof. Dr. Manfred Kridl, *W. Schenk*
- 3/Zast. Prof. Dr. Bohdan Zawadzki, *d. Baci m. dla P. prof. Zawadzki.*
- 4/Doc. Dr. Henryk Elzenberg, *R. Indy.*
- 5/Prof. Dr. Bronisław Wróblewski, *M. Kuzma*
- 6/Prof. Dr. Marjan Massonius, *d. Baci m. dla P. Massonius.*
- 7/Prof. Dr. Erwin Koschmieder, *B. Baci m.*
- 8/Mgr. Maria Rzeuska, *W. Schenk*
- 9/Mgr. Lidja Wołoszynowa, *d. Baci m. dla Lidji Wołoszynowej.*
- 10/Mgr. Aleksandra Zajkowska, *d. Zajkowska.*
- 11/Seminarjum Filozof. U. S. B. *Sem. Filozof.*
- 12/Franciszek Indan. *F. Indy.*
- 13) *Prof. Dr. W. Zawadzki.*

II. W Warszawie:

- 1/Prof. Dr. Tadeusz Kotarbiński, Brzozowa 12 m. 15.
- 2/Prof. Dr. Władysław Tatariewicz, ~~Radwanax~~ Marszałkowska 125.
- 3/Prof. Dr. Władysław Witwicki, Brzozowa 12 m. 20.
- 4/Doc. Dr. Dina Szejnberg, Koszykowa 51 m. 43,
- 5/Prof. Dr. Stanisław Leśniewski, Brzozowa 12 m. 8,
- 6/Prof. Dr. Jan Łukasiewicz, Brzozowa 12 m. 19.
- 7/Doc. Dr. Alfred Tarski, Krasińskiego 16 m. 63.
- 8/Dr. Bolesław Sobociński, Targowa 70 m. 10.

III. We Lwowie:

- 1/Prof. Dr. Kazimierz Twardowski, św. Zofji 46,
- 2/Prof. Dr. Kazimierz Ajdukiewicz, Supińskiego 11a,
- 3/Prof. Dr. Roman Ingarden, Zacharjewicza 7 m. 8,
- 4/Dr. Franciszek Smolka, Lwów, Biblioteka Uniwersytecka,
- 5/Dr. Daniela Gromska, Batorego 38.

IV. W Krakowie:

- 1/Doc. Dr. Stefan Harassek,
- 2/Doc. Dr. Joachim Metallmann, Konarskiego 46 m. 6.
- 3/Doc. Dr. Bolesław Gawecki, Warszawa, Plac Trzech Krzyży 10 m. 4.
- 4/Prof. Dr. Zygmunt Zawirski,
- 5/Prof. Dr. Jerzy Lande,
- 6/Doc. Dr. Marjan Heitzman, Piłsudskiego 4.

V. W Poznaniu:

- 1/Prof. Dr. Stefan Błachowski, Słowackiego 29.
- 2/Doc. Dr. Adam Wiegner, *Sm. Kanielskiej 9a m. 7.*

Zamiejscowy wybitny 7. IV. 1938 r. F. Indy.

Lista osób,

242

dla których wystano książkę
prof. dr. F. Czesińskiego p. t.: "Peryfrazam
a idealizm w pojmowaniu nauki."
Lwów.

Warszawa.

- ✓ 1) Prof. dr. T. Kotarbiński
Brzozowa 12 m. 6.
- ✓ 2) Prof. dr. Wł. Jabarkiewicz
Beduenna 6.
- ✓ 3) Prof. dr. Wł. Witwicki:
Brzozowa 12 m. 20
- ✓ 4) Docent dr. H. Elzenberg,
Złotowa 8 m. 34.
- ✓ 5) Docent dr. Dina Kępczyńska
Korzykowa 51 m. 43
- ✓ 6) Prof. dr. Adam Zieleński
Poznańska 3 m. 17
- ✓ 7) Prof. dr. Stanisław Lesniowski
Brzozowa 12 m. 8.
- ✓ 8) Prof. dr. Jan Łukasiewicz.
Brzozowa 12 m. 19
- ✓ 9) Docent dr. Alfred Tarnki.
Krasieńskiego 16 m. 63.

Lwów.

- ✓ 10) Prof. dr. Kazimierz Trądowski
ul. Łopki 46.
- ✓ 11) Prof. dr. Kazimierz Ajdukiewicz.
- ✓ 12) Prof. dr. Roman Ingarden.
- ✓ 13) Anna Nikliborcowa
Lwów, ul. Grochowska 27.
- ✓ 14) dr. Franciszek Smolka
Lwów, Biblioteka Univ.

Kraków.

- ✓ 15) Docent dr. A. Karaszek.
- ✓ 16) Docent dr. J. Metallmann
- ✓ 17) Docent dr. B. Gawecki.
- ✓ 18) Prof. dr. Jerzy Łancki.
- ✓ 19) Docent dr. M. Heitzman.

Poznań.

- ✓ 20) Prof. dr. Stefan Białkowski.
Dobrzańskiego 29.
- ✓ 21) Prof. dr. Florian Zmarlicki.
Kępczyńska 4.
- ✓ 22) Ks. doc. dr. Mieczysław
Dykowski,
Fredry 10.

lista osób, które otrzymały książkę
 p. prof. dr. F. Czeżowskiego p. t. "Pozytywizm a idealizm
 w pojmowaniu nauki."

U3

Nazwisko i imię

Podziękowanie odbiorcy.

- 1) Prof. dr. Bogumił Janowski.
- 2) Prof. dr. Bohdan Zaradcki.
~~Prof. dr. Witwicki.~~
- 3) p. M. Rzeuska
- 4) p. Wotoczynowa Lidja
- 5) p. Jordan Franciszek
- 6) ✓ p. Zajkowska Aleksandra
- 7) p. dr. S. Frydman
- 8) ✓ prof. dr. Manfred Kridl
- 9) ✓ prof. dr. Konrad Górski
- 10) ✓ prof. dr. B. Wróblewski.
- 11) p. dr. H. Jaroska.
- 12) terminarium Floropickne
- 13) ✓ p. dr. Adam Syrakowski.
- 14) ✓ p. dr. Ambros.
- 15) p. prof. dr. M. Massonius
- 16) ✓ p. prof. Kochunieder.
- 17) prof. Piiffer
- 18) prof. Dirnanowski.
- 19) p. Rapacz Henryk

Wp. R. Indy.

R. Indy.

MSDush

Wacław Szymon

R. Indy.

Th. Kuny

MSDush

MSDush

Syblegier Stursonca

R. Indy.

Jugarses

R. Indy.

Wunke

osobnie.

R. Indy.

Papace

Tadeusz Krzyżowski:

Pozytywizm a idealizm
w pojmowaniu nauki:

Wydawnictwo
Kasy im. Śliarskiego - Instytutu Popierania Nauki:
Warszawa, Łatac Marica.
1936.

Exemplarze autorskie
strzymany następujące osoby:

1) w Wilnie:

- 1) Prof. dr. Bogumił Janowski.
- 2) Dr. Bohdan Zaradzki, zast. prof.
- 3) Prof. dr. Manfred Kridl.
- 4) Prof. dr. Konrad Górki.
- 5) Prof. dr. B. Chóblerowski.
- 6) Prof. dr. M. Massonius.
- 7) Prof. dr. Kochmieder.
- 8) Prof. dr. Gripper.
- 9) Prof. dr. Limanowski.
- 10) mgr. M. Reurka.
- 11) mgr. Włodzisława Didja.
- 12) Franciszek Szolan.
- 13) mgr. Zajkowska Aleksandra.
- 14) dr. Sara Frydman.
- 15) dr. Halina Janowska.
- 16) Sem. Filozoficzne U. S. B.
- 17) dr. Adam Lysakowski.
- 18) dr. Michał Ambros.
- 19) Henryk Rapacz.
- 20) dr. Wiesława Woyczyńska.
- 21) Rodz. Filozof. Stud. U. S. B.

2) W Warszawie:

- 1) Prof. dr. Tadeusz Kotarbiński.
- 2) Prof. dr. Władysław Taborski.
- 3) Prof. dr. Władysław Witwicki.
- 4) doc. dr. Henryk Elzenberg.
- 5) doc. dr. Anna Kępczyńska.
- 6) Prof. dr. Adam Zielicki.
- 7) Prof. dr. Stanisław Leszczyński.
- 8) Prof. dr. Jan Łukasiewicz.
- 9) doc. dr. Alfred Tarski.
- 10) dr. Bolesław Sobociński.
- 11) Prof. dr. W. Zawadzki.

3) we dworze:

- 1) Prof. dr. Kazimierz Frankowski.
- 2) Prof. dr. Kazimierz Ajdukiewicz.
- 3) Prof. dr. Roman Ingarden.
- 4) Anna Nikliborcowa.
- 5) dr. Franciszek Smolka.

4) w Krakowie:

- 1) doc. dr. J. Karaszek.
- 2) doc. dr. J. Metallmann.
- 3) doc. dr. B. Gawecki.
- 4) Prof. dr. Jerzy Łanowski.
- 5) doc. dr. M. Heitsman.

5) w Poznaniu:

- 1) Prof. dr. Stefan Bachowski.
- 2) Prof. dr. Florian Znaniecki.
- 3) K. doc. dr. Mieczysław Dybowski.
- 4) Prof. dr. Z. Zawirski.

W sprawie polskiego słownika filozoficznego.

Od szeregu lat pojawiają się próby stworzenia polskiego słownika filozoficznego. Adam Mahrburg informował przy sposobności omawiania niemieckiego słownika Eislera w Przeglądzie Filozoficznym z r. 1900, iż posiada własny słowozbiór filozoficzny /Przegl. Fil. III, z.IV, str.53/. Henryk Struve /Wstęp krytyczny do filozofji, wyd. III, 1903, str.44/, stwierdzając, że brak dotychczas polskiego słownika filozoficznego, wspomina o pracach, w których zaznacza się dążenie do wypełnienia tej luki. Władysław M. Kozłowski w wydawanym przez siebie miesięczniku "Pogląd na świat" rozpoczął opracowywanie alfabetycznego słownika filozoficznego p.t. "Objaśnienia terminów filozoficznych" /r.II, 1901, str.190,222,246/ oraz "Przyczynki do słownictwa filozoficznego" /r.III, 1902, str. 76,131,172,229,275,316,369,450/, doprowadzając go do terminu "ciągłość". Kazimierz Twardowski w artykule "O potrzebach filozofji polskiej" /Nauka Polska, jej potrzeby, organizacja i rozwój, rocznik Kasy im. Mianowskiego, t. I, 1918, str.453/ wymienia /str.466/ zainicjowany przez Władysława Weryhę polski słownik filozoficzny: "Wobec trudności, piętrzących się przed ułożeniem oryginalnego słownika, Weryho postanowił brak jego zastąpić na razie przekładem polskim słownika Ranzoliego i przekład ten istotnie został dokonany. Nie ujrzał on jednak światła dziennego, gdyż okazało się, że przystosowanie tego słownika do potrzeb filozofji polskiej wymagałoby niemal zupełnego jego przerobienia. Wobec tego podjął się pracy około polskiego słownictwa filozoficznego Wydział Polskiego Towarzystwa Filozoficznego wspólnie z komitetem redakcyjnym Ruchu Filozoficznego. Litera A i część litery B były w rękopisie już gotowe, gdy wybuchła wojna, przerywając, jak tyle innych, także i tę pracę. Gotową już część rękopisu złożono na razie w Warszawskim Instytucie Filozoficznym".

Potrzeba opracowania polskiego słownika filozoficznego jest przeto od dawna uznawana i wykazywana przedewszystkiem przez powoływanie się na względ praktyczny: zarówno w nauczaniu uniwersyteckiem, jak też w pracy pisarskiej na polu filozoficznem słownik jest niezbędnym środkiem pomocniczym. O ile jednak pod tym względem brak polskiego słownika filozoficznego może być do pewnej przynajmniej granicy wyrównany /jak to dzieje się faktycznie/ przez słowniki w obcych językach, to natomiast ^{jeszcze} względ inny nakazuje uważać sprawę słownika za dojrzałą i pilną w obecnym stanie rozwoju polskiej filozofji. Słownik filozoficzny jest inwentarzem terminów filozoficznych; inwentarz zaś jest

niezbędny wszędzie tam, gdzie mamy do czynienia z majątkiem, który chcemy uchronić od straty. Polski dorobek filozoficzny wymaga dziś takiego inwentarza, a jego zadania dają streścić się w następujących punktach:

- a/ ustalenie i utrwalenie zasobu polskich terminów filozoficznych w porównaniu ze zbiorem terminów filozoficznych języków klasycznych i najważniejszych ^{nowoczesnych.} ~~współczesnych języków filozoficznych.~~
- b/ zapobieganie tworzeniu zbędnych neologizmów w literaturze naukowej i popularnej, jakie powstają jeszcze zawsze wskutek braku należytej informacji i zachwaszczają terminologję filozoficzną.
- c/ wniesienie w objaśnienia terminów filozoficznych dorobku, jaki myśl polska posiada już w zakresie analizy filozoficznej.

Mając na uwadze powyższy stan rzeczy, po dłuższym namyśle postanowiłem przystąpić do pracy nad polskim słownikiem filozoficznym z nawiązaniem do poprzednich w tym przedmiocie usiłowań. Pragnąc, by słownik służył nie tylko celom informacyjnym, lecz także celom inwentaryzacji, rozdzieliłem pracę nad nim na dwa etapy. Etapem pierwszym ma być zebranie materiału leksykalnego, etapem drugim jego redakcyjne opracowanie.

Do pracy pierwszego etapu przystąpiłem w r. 1935 z gronem współpracowników, składającym się ze starszych członków mego seminarjum filozoficznego w Uniwersytecie Wileńskim. Lista współpracowników była zmienna w poszczególnych latach, wahając się od 10 do 14; od początku do chwili obecnej pracuje stale 5 osób. Praca polega na dokładnym wypisywaniu tekstów, zawierających terminy filozoficzne z polskiej literatury filozoficznej począwszy od r. 1890, na standaryzowanych kartach, według szczegółowego regulaminu. Regulamin ten w ostatecznej swej redakcji jest owocem dyskusji na szeregu zebrań współpracowników słownika w roku akademickim 1935/36, gdzie omawiano wszelakie wątpliwości, jakie pojawiały się w toku pracy. Każda karta posiada jako hasło termin filozoficzny, którego dotyczy tekst na karcie wypisany i zaopatrzona jest w odnośnik wskazujący autora, dzieło i miejsce, skąd tekst został zaczerpnięty. Karty otrzymują numery bieżące i są układane w pudłach w porządku alfabetycznym. Oprócz kart sporządza się indeksy terminów dla poszczególnych dzieł, rozpraw i artykułów, z których teksty są wypisywane, osobno wreszcie prowadzi się spis tych dzieł, rozpraw i artykułów. Do chwili obecnej opracowano w ten sposób 37 pozycji, między niemi: Struvego Wstęp krytyczny do filozofji, Mahrburga Pisma filozoficzne, Külpego O zadaniach i kierunkach filozofji, Twardowskiego Rozprawy i artykuły filozoficzne, Wyobrażenia i pojęcia i. i. Zbiór kart wypełnionych tekstami ~~mużnki~~ zawiera ich 6417.

Polskie Towarzystwo Filozoficzne udzieliło mi z bezinteresowną gotowością rękopisu gotowej części rozpoczętego przed wojną słownika, która obejmuje

376 haseł /terminów/, nadto dzięki życzliwej uprzejmości Pani Janiny Mahrburgowej otrzymałem od Niej zachowaną część materiałów słownikowych ze spuścizny rękopiśmiennej po ~~śm~~ s.p. Adamie Mahrburgu, liczącą 247 haseł. Oba te zbiory zostaną po przepisaniu włączone do zbioru kart, o którym wyżej była mowa, a taksamo materiały opublikowane przez Wł. M. Kozłowskiego w czasopiśmie "Pogląd na świat" /około 140 haseł; w egzemplarzu Biblij. Jagiellońskiej, który mam do dyspozycji, brak nru 6 z r. 1902, wskutek czego nie mogę ustalić dokładnej liźby/.

Praca dotychczas wykonana obejmuje według przybliżonego szacunku około czwartej części pierwszego etapu. Jest ona jak dotąd całkowicie bezpłatna; tempo jej będzie znacznie przyspieszone, gdy znajdę fundusze na opłacanie pracowników, którzy mogliby wtedy cały swój czas poświęcić słownikowi. Do pierwszego etapu należeć będzie nadto porównanie materiału leksykalnego, uzyskanego drogą wypisów, z zasobem terminów filozoficznych wielkich słowników w innych językach. Dla orjentacji zaznaczam, że w naszych 6417 kartach mamy obecnie 3216 haseł. Słownik Eislera /w III wyd./ zawiera 3642 terminów; słownik Francuskiego Towarzystwa Filozoficznego /Lalande'a/ w wyd. I /bez suplementu/ 2061 terminów. Wspomniane porównanie będzie zarazem służyło celowi ustalenia odpowiedników polskich dla terminów filozoficznych w językach klasycznych i nowożytnych.

Etap drugi, do którego będzie można przystąpić po zakończeniu prac pierwszego etapu, będzie obejmował właściwą pracę redakcyjną, opartą na materiale zebrany w etapie pierwszym. Zależnie od sił i środków materialnych, jakie będą do dyspozycji na kosztą druku, opracowanie będzie mogło być bardziej zwięzłe lub bardziej obszerne. Przy opracowaniu bardziej zwięzłym objaśnienie każdego terminu będzie musiało ograniczyć się do podania jego znaczenia, rozróżnienia znaczeń, jeżeli termin jest używany wieloznacznie, oraz wymienienia odpowiedników w innych językach; przy opracowaniu obszerniejszym będzie można uwzględnić informacje historyczne oraz bibliograficzne.

W obecnym stadium pracy cały nacisk został położony na etapie pierwszym. Praca zbierania materiału jest prowadzona jak najdokładniej, aby posiadała trwałą wartość, niezależnie od późniejszego opracowania tego materiału. ^{sposobu} x/

x/ Po powzięciu postanowienia, aby przystąpić do opracowania słownika filozoficznego, dowiedziałem się od Prof. Tadeusza Kotarbińskiego, iż w Seminarjum Filozoficznym II Wydziału Humanistycznego Uniwersytetu J.P., pozostającym pod jego kierownictwem, gromadzi się od dłuższego czasu materiały do słownika fi-

240

lozoficznego m.in. w postaci sporządzanych przez asystentkę S.F.II Doc.Dr. Dinę Sztejnberg protokołów roztrząsań zbiorowych. Jednakowoż koncepcja tego grona różni się od programu wyżej przedstawionego. Dociekania terminologiczne Prof. Kotarbińskiego i jego współpracowników mają na celu analizę semantyczną terminów filozoficznych i oczyszczenie tą drogą problematyki filozoficznej od zagadnień pozornych.

W ostatnich czasach jedna z krakowskich firm wydawniczych zwróciła się do Prof. Zygmunta Zawirskiego z zaproszeniem do opracowania podręcznego słownika filozoficznego, zawierającego także wiadomości historyczne o przedstawicielach filozofii. Słownik jest pomysłany mniejwięcej tak, jak niemiecki słownik Schmiđta /Philosophisches Wörterbuch, Taschenbuch der Begriffe und Denker, Kröners Taschenausgabe, wyd.9 1934/ lub Thormeyera /Philosophisches Wörterbuch, Teubners kleine Fachwörterbücher, wyd.4 1930/. Będzie on przeznaczony dla szerszego ogółu inteligencji, młodzieży uniwersyteckiej, sfer nauczycielskich i każdego, kto potrzebować będzie wiadomości ze świata pojęć filozoficznych. Słownik ukaże się jeszcze w roku bieżącym i obejmować będzie około 25 arkuszy druku. /Wiadomość otrzymana od Prof. Zawirskiego/.

Koncepcja słownika filozoficznego

Opracowywany słownik ze względu na rozległość tematyczną, ukazanie się małego słownika teologicznego, marksistowskiego małego słownika filozoficznego /tłumaczenie z rosyjskiego/ oraz przygotowanie przez inne wydawnictwa słownika logicznego, prakseologicznego oraz słownika biograficznego filozofów - zakłada następujące ograniczenia:

1. Uwzględnione będą przede wszystkim terminy i sformułowania filozoficzne z zakresu metafizyki, teorii poznania, etyki, filozofii człowieka i filozofii przyrody ze szczególnym uwzględnieniem terminologii używanej w filozofii, pojmowanej tradycyjnie w ujęciu filozofii chrześcijańskiej. Wobec tego pominięte zostają terminy szczegółowe, ale tylko szczegółowe /specjalistyczne/ innych kierunków filozoficznych /marksizm, egzystencjalizm, neopozytywizm itd/ oraz takich działów filozofii jak estetyka, logika z metodologią czy wreszcie dyscyplin pogranicznych, jak psychologia, socjologia, prakseologia, cybernetyka, naukoznawstwo. Nie mniej jednak uwzględnione będą terminy, które współcześnie weszły do języka filozoficznego i z którymi styka się czytelnik literatury filozoficznej.

2. Słownik ogranicza się do filozofii europejskiej, w związku z czym nie zostały uwzględnione terminy filozofii indyjskiej, chińskiej, arabskiej itd. Będą one opracowane w ewentualnym następnym słowniku.

3. W zestaw haseł słownika schodzą nie tylko terminy jedno- wyrazowe, lecz również pewne wyrażenia czy też tezy używane w filozofii w językach obcych np. ancilla theologiae, cogito

ergo sum, élan vital, stream of consciousness, Wesenschau itp. Uwzględniona zostanie łacińska terminologia scholastyczna, używana w neoscholastyce, w mniejszym zakresie - terminologia teologiczna. W niektórych słownikach filozoficznych, tego rodzaju wyrażenia obcojęzyczne umieszczane są na końcu słownika w aneksie. Wydaje się jednak, że w tym przypadku należy je umieścić w podstawowym zestawie, by uniknąć niepotrzebnych dyskusji, czy dany termin, np. logos, należy dać w tekście czy w aneksie.

4. Pominięte zostają hasła biograficzne. natomiast przewidziane jest omówienie ważniejszych kierunków filozoficznych. Tak np. nie przewiduje się hasła "św. Tomasz z Akwinu" lecz "tomizm", "neotomizm", podobnie nie wejdzie hasło "E. Kant" lecz "kantyzm", "neokantyzm". Nazwiska filozofów wymienione w tego rodzaju hasłach, jak również w innych, zestawione będą w skorowidzu z ewentualnym podaniem roku urodzenia i śmierci.

5. Poszczególne hasła nie będą opatrywane w bibliografię. Przewiduje się natomiast bibliografię zbiorczą podstawowych dzieł literatury filozoficznej w języku polskim /tłumaczenia i prace oryginalne/ zgrupowaną w pewne działy: historia filozofii, propedeutyka filozofii, metafizyka, teoria poznania itd. Pożądane byłoby podanie najważniejszych encyklopedii i słowników filozoficznych, jak również wykazanie wszystkich czasopism filozoficznych, ukazujących się w kraju oraz najpoważniejszych zagranicznych.

6. Przewiduje się, że tekst haseł będzie krótki. Gros terminów wyjaśnione będzie parowierszowymi tekstami. Maksymalna objętość hasła wymagającego szerszego omówienia, np. filozofia, tomizm, nie powinno przekraczać pięciu stron maszynopisu.

7. Zadaniem słownika będzie możliwie szybkie wypełnienie luki, jaką mamy w naszych wydawnictwach leksykograficznych. Stąd zamierzenie, by w pierwszym rzędzie wydać podręczny słownik z zestawem \pm 2000 w większości krótkich haseł /typu leksykonu/ przeznaczony dla odbiorcy, zainteresowanego problematyką filozoficzną, a nie posiadającego filozoficznego wykształcenia.

8. Oprócz skorowidza nazwisk oraz bibliografii, słownik powinien być zaopatrzony w dokładny indeks rzeczowy.

Instrukcja

dla autorów haseł słownika filozoficznego

1. Autor tekstu hasła albo zestawu haseł po zaznajomieniu się z ogólną koncepcją słownika filozoficznego i tekstami wzorcowymi haseł, wybiera z pełnego zestawu hasła, które zamierza opracować, uzgadniając termin wykonania pracy z redaktorem słownika.

2. O ile w trakcie pisania nasuną się autorowi jakieś hasła, które nie zostały uwzględnione w pełnym zestawie, a które jego zdaniem powinny wejść do słownika, autor proszony jest o porozumienie się z redaktorem słownika. W razie włączenia pominiętego terminu do zestawu, autor proponujący ma prawo pierwszeństwa w otrzymaniu danego hasła do opracowania.

3. Dla ułatwienia sobie pracy oraz utrzymania jednolitości ujęcia wiążących się ze sobą problemów, autorzy proszeni są o przyjmowanie do opracowania pewnych zestawów, składających się z kilku lub kilkunastu haseł, należących do jednej "rodziny" tematycznej. Taką "rodzinę" stanowi na przykład następujący zestaw haseł: autoteliczny, cel, cel uświęca środki, celowość, heterogenia celów, heteroteliczny, finalizm, teleologizm. Przy opracowywaniu zestawów należy jednak pamiętać, by tekst każdego kolejnego hasła rozpoczynał się od nowej strony. ³Odstęp pomiędzy wierszami równa się trzem wysokościami liter /odstęp normalny/, margines winien wynosić 5 cm.

5. Przy pisaniu tekstu autor powinien ograniczyć się do podania treści najściślej związanych z opracowywanym terminem czy wyrażeniem, pamiętając o możliwości wzbogacenia tekstu przez odesłanie do innych haseł. Stąd wynikać będzie niekiedy zazna-

254

jomienie się z tekstami niektórych haseł, związanych tematycznie z opracowywanym terminem, o co należy się zwracać do redaktora słownika.

5. W tekście hasła termin opracowywany zgodnie z zasadą przyjętą przez większość encyklopedii pisany jest w skrócie - pierwsza litera lub pierwsze litery.

6. W przypadku wyrażenia obcojęzycznego albo terminu obcego pochodzenia, podając etymologię lub dosłowne tłumaczenie używamy skrótów: g. - greckie, ł. - łacińskie, a. - angielskie, f. - francuskie, n. - niemieckie, w.- włoskie, pisząc np. Filozofia - od g. phileo - miłuję i sophia - mądrość; albo: Agens /ł./ - działający /słowa greckie w transkrypcji łacińskiej/.

7. W przypadku wyrażenia obcojęzycznego podaje się tłumaczenie, genezę owego wyrażenia i jego miejsce w jakimś kierunku oraz dyscyplinie filozoficznej /por.Przykładowe opracowanie haseł/.

8. W tekście krótkich haseł należy raczej unikać cytowania czyichś sformułowań. W przypadku umieszczenia cytatu w większym hasle bezpośrednio po zamknięciu cudzysłowu podaje się źródło: autor, tytuł dzieła, miejsce i rok wydania, lub autor, tytuł i oznaczenie międzynarodowe w przypadku klasyków np. dzieł św. Tomasza z Akwinu.

9. Przy przedstawieniu rozmaitych koncepcji filozoficznych, należy wymienić nazwiska filozofów obcych i polskich, dawnych i współczesnych tak, by czytelnik posługujący się skrótem nazwisk, odesłany do szeregu haseł, mógł zorientować się w poglądzie interesującego go filozofa. Przyjmuje się, że w tekście będą podane tylko inicjały imion i nazwisk. Pełne imiona, rozmaite pisownie nazwiska, pseudonimy, przydomki itp. wraz z rokiem urodzenia i śmierci, uwzględnione będą w skorowi-

du.

10. Autor dostarcza redakcji opracowane teksty haseł w 3 egzemplarzach, przy czym zarówno pierwszy egzemplarz jak i kopie powinny być pisane nie na bibułkach, lecz na papierze, na którym można było by dokonywać przeróbek. Redakcja słownika zastrzega bowiem sobie prawo do przeróbek stylistycznych bez porozumienia z autorem i merytorycznych w porozumieniu z autorem ze względu na konieczność utrzymania jednolitości formy i koordynacji treści pomiędzy poszczególnymi hasłami. Hasła na życzenie autora mogą być sygnowane inicjałami. Przewiduje się, że słownik zaopatrzony zostanie w wykaz autorów, biorących udział w opracowaniu słownika.

11. Honorarium autorskie wg tabeli wynagrodzeń autorskich /Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1964 r., Tabela: Dział V, lp.88 - encyklopedie, leksykony, słowniki encyklopedyczne: 2.400 zł. - 3.960 zł za arkusz tekstu/, obliczane będzie i wypłacone po otrzymaniu i akceptacji tekstu. Na życzenie autora może być zawarta umowa, o ile łączny tekst haseł przekraczać będzie jeden arkusz autorski /40.000 znaków drukarskich/.

256

Przykładowe opracowanie haseł

Autoteliczny od g.autos - sam i telos - cel; mający → cel w sobie w przeciwstawieniu do → heteroteliczny. → Bytem a. jest → Bóg. podczas gdy → człowiek w koncepcji → filozofii chrześcijańskiej → istotą heteroteliczną. A. nazywa się działaniem wykonywane dla nich samych np. zabawę. rozrywkę w odróżnieniu od heterotelicznej → pracy.

Erzytwa Ockhama - tak została nazwana → teza głosząca, że → bytów nie należy mnożyć poza konieczność /ł.: entia non sunt multiplicanda praeter necessitatem/. Było to stanowisko zajęte w → sporze o uniwersalia, które "ucinało" niekończące się rozróżnienia pojęciowe / → distingo/. Nowoutworzone → pojęcia były tymi właśnie bytami powołanymi do → istnienia. B.O. znalazła w → filozofii i → teologii szersze zastosowanie np. papież Benedykt XIV posłużył się nią, by pohamować mnożenie → zjawisk nadprzyrodzonych: "Gdy rzecz jest wątpliwa, to ze względu na to, że - cudów nie należy mnożyć, uzdrowienie w takich okolicznościach należy uważać za naturalne" /ł.: Quando est res dubia, cum non sint multiplicanda miracula, sanatio in eo rerum eventu naturalis erit censenda". De Servorum Dei beatificatione et Beatorum canonisatione. Romae 1749, Opera t.IV, lib.4 s.115/. Wynika to z przyjętej → zasady, że nie należy uciekać się do → Przyczyny Pierwszej, gdzie wystarczają przyczyny drugorzędne tj. naturalne /ł.: Non est recurrendum ad - causam primam, ubi sufficiunt → causae secundae./

Ekwifinalność od ł. aequus - równy i finis - cel; możliwość osiągnięcia - celu lub osiągnięcie go w różnoraki sposób.

Zazwyczaj do celów dochodzi się różnymi drogami, t.zn. stwierdza się e., z nielicznymi wyjątkami, kiedy jakiś cel ^{można} zrealizować w jeden jedyny ściśle określony i niepowtarzalny sposób.

Eternalizm od ł. aeternus - wieczny; w → ontologii: → pogląd ujmujący → byt jako wiecznotrwały i niezmienny; w → etyce: traktowanie → norm moralnych jako nie ulegających zmianom w czasie i nie relatywizowanych do miejsca. E przeciwstawia się → temporalizm, → wariabilizm.

Heterologiczny od g.heteros - obcy, inny i telos - cel; określający → cechę, której sam nie posiada; np. "bezbłędny" tak napisany jest orzecznikiem h. / → autologiczny/.

Jaskinia - Platon /Państwo, ks.7/ dla zilustrowania niedoskonałości ludzkiego poznania / → teoria poznania/ opisuje j., w której zakuci w kajdany i obrócenii do ściany więźniowie oglądają cienie, rzucane przez postacie przesuwające się przed j. i słuchają echa ich głosów. Jak więźniowie uważają cienie i echa za bezpośrednią → rzeczywistość, tak ludzie przyjmują poznawane za pośrednictwem zmysłów → rzeczy za jedyną rzeczywistość, podczas gdy są one tylko "cieniem" → idei.

Mathesis universalis ^(L) - nauka powszechna; określenie zaproponowane przez Leibniza dla całości → nauk formalnych, obejmującej → logikę, arytmetykę, geometrię, mechanikę itp. Współcześnie w nawiązaniu do poglądów Kartezjusza miano m.u. przyznaje się matematyce ze względu na → kwantyfikację sformułowań w coraz większej liczbie dyscyplin naukowych.

Milezyjska szkoła - pierwszą → szkołą filozoficzną w Grecji była → jońska szkoła przyrody /VI - IV w.p.Ch./, której dwa główne ośrodki znajdowały się na terenie Azji Mniejszej w Jonii - w Milecie i Efezie; m.sz. wraz z → efeską szkołą tworzą więc jońską szkołę. Do m.sz. zaliczamy Talesa, Anaksyman-

258

dra, Anaksymenesa, Hippona i Diogenesa z Apolonii. Filozofowie ci na podstawie obserwacji przyrody domyślali się początków świata, jego praszubstancji / → arche/ i → rozwoju. Budowali pierwsze teorie kosmologiczne / → kosmologia, → kosmogonia/. Tales twierdził, że wszystko powstaje z wody i z niej się składa; Anaksymenes, że z powietrza, które w zależności od zagęszczenia może mieć postać ognia, wiatru, chmury, ziemi lub kamienia; Anaksymander zakładał istnienie → apeironu. Wspólny jońskim filozofom przyrody był → hylczoizm.

Sieben Welträtsel /n./ - siedem zagadek świata; Du Bois-Reymond stanął na pozycjach → agnostycyzmu /→ ignoramus et ignorabimus/ w odniesieniu do nierozstrzygniętych jego zdaniem odwiecznych problemów filozofii: 1. → Istota → materii i → energii, 2. → przyczyna → ruchu, 3. powstanie → życia, 4. → celowość → natury, 5. powiązanie wrażeń zmysłowych / → teoria poznania/ ze → świadomością, 6. powstanie → myślenia i → języka, 7. → wolność → woli. Problematykę tę omawiał m.in. E.Haeckel z punktu widzenia materialistycznego → monizmu i → ewolucjonizmu. W stosunku do powyższych kwestii → chrześcijańska filozofia zajmuje określone stanowisko / → kreacjonizm, → realizm, → spirytualizm, → teleologizm, → indeterminizm/.

2

WSP

Druzie spontanicznie filozoficzne filozofów Wschodu i Kłebki Tatarskiej
język. Rozwiniętej i Wschodniej (zob. Rozw. fil. XX 1. 1992) odczytano
7-9 kwietnia 1951 r. Pierwszym obrad filozoficznych uczestniczyli
władze oświaty i uczeni kłebkowi. W czasie pracy prowadzono dyskusje
na temat referatów (~~dot. filozofii, filozofii, filozofii, filozofii~~). Wy-
przedzeniem z obrad zostało zamieszczenie w piśmie „Zach” nr 89
(listopad 1951), s. 1549-1557.

260

Oświadczenie

Na życzenie Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu oświadczam co następuje:

W 1939 r. byłem profesorem Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie.

W lipcu 1945 r. wraz z grupą profesorów, pracowników pomocniczych oraz administracyjno-gospodarczych, uprzednio zatrudnionych w Uniwersytecie Stefana Batorego w Wilnie, przybyłem do Torunia.

Od kwietnia 1945 r. działał już w Toruniu komitet organizacyjny Uniwersytetu Mikołaja Kopernika, złożony w części z pracowników naukowych Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie.

Pod kierownictwem rektora prof. dr L. Kolankowskiego objąłem się stroną administracyjną w powstałym Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu, jako faktycznym kontynuatorem Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie.

Profesorowie, którzy wraz ze mną przybyli z Wilna do Torunia to: - prof. prof. Dzięwiński, Reichert, Hurynowicz, Pasiański, Zacharewicz, Konrad Górski, Żytkowicz, Mienicki, Prüffer, Limanowski, Niesiołowski, Hoppen, Jamontt, Remer, Narębski, Kuna oraz wielu innych pracowników Uniwersytetu Stefana Batorego, których nazwisk już nie potrafię wyliczyć.

Wszyscy wymienieni byli zatrudnieni w Uniwersytecie Stefana Batorego w Wilnie, a od 1945 r. stanowili trzon kadry naukowej Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu.

Toruń, dnia 17 lipca 1968 r.

/Prof. dr Tadeusz Cześkowski/
Toruń, ul. Warszawska 20.

JWPan Prof. Dr. Tadeusz Czeżowski

Komisja Egzaminów Wstępnych postanowiła za zgodą P. Dziekana ze względów zarówno rzeczowych jak i technicznych zrezygnować z części egzaminu wstępnego w postaci t.zw. testów, tak iż egzamin wstępny składać się będzie jedynie w 2-ch wypracowań piśmiennych, z języka polskiego i języka łacińskiego. Wskutek tego zmienia się rozkład inwigilacji, a mianowicie :

wtorek 4/X b.r.	godz. 9 - 10	- Prof. T. Czeżowski
"	10 - 11	- P. J. Bobka
"	11 - 12	- Prof. E. Koschmieder
"	12 - 13	- Prof. J. Oko
środa 5/X b.r.	" 9 - 11	- P. J. Bobka
"	11 - 12	- Prof. H. Anders
"	12 - 13	- Prof. St. Kościałkowski.

Egzamin obowiązuje łącznie około 100 kandydatów z I i II roku studjów. Jeżeli przeto wszyscy zgłoszą się do egzaminu, będzie rzeczą konieczną podzielenie ich na 2 grupy, ranną i popołudniową. W tym przypadku będę musiał prosić PP. Profesorów, którzy odbywają inwigilację w godzinach przedpołudniowych, o objęcie jej w tym samym porządku także w godzinach popołudniowych od godz. 16 do 20-ej. W sprawie tej porozumiem się z Panami Profesorami w ciągu inwigilacji porannej.

Wypracowania zostaną przesłane do oceny PP. Profesorom Bobce, Górskiemu i Kościałkowskiemu z prośbą o wpisanie wyników na dołączonym wykazie imiennym według następujących stopni oceny : dobrze, dostatecznie, słabo, niedostatecznie. *do nich*

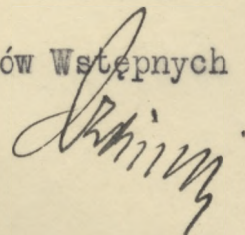
Proponuję by kandydatów, którzy otrzymają z obu wypracowań ocenę niedostateczną, albo też z jednego wypracowania ocenę niedostateczną, a z drugiego słabą, uznać za reprobowanych; z pomiędzy pozostałych kandydatów nakazać powtórzenie egzaminu z jednego przedmiotu tym, którzy napiszą

niedostatecznie wypracowanie w tym przedmiocie, kandydatom zaś, których oba wypracowania zostaną sklasyfikowane jako słabe, nakazać powtórzenie egzaminu z łaciny.

Przypuszczam, że wynik egzaminów wstępnych jako całości w myśl powyższych zasad będzie mógł być ustalony automatycznie, jednakże w razie wątpliwości będę musiał prosić PP. Członków Komisji Egzaminacyjnej osobnym zaproszeniem na jedno jeszcze posiedzenie w tym celu.

Dla kandydatów, którzy ważnymi powodami usprawiedliwią niemożność przystąpienia do egzaminów w obecnym terminie, zostanie wyznaczony przez Pana Dziekana dodatkowy termin egzaminów wstępnych.

Za Komisję Egzaminów Wstępnych

- 1) Zestawienie sprawozdaniow, one sup sprawozdaniow.
- 2) Sprawozdanie i rozprawy.
- 3) Formy protokolny
- 4) Sprawy sprawozdania: 2 por. wplyw, w wplyw, i kowca.
- 5) Sprawozdanie dotyczace wydatkow zkolony. (Luz!) [Dokumenty!]
- 6) Dada zkolony (wzrosty zkolony) [Dokumenty!]
- 7) Formy wykazow zkolony.
- 8) Sprawy zkolony. (Dokumenty?)
- 9) Sprawy zkolony. (Dokumenty?)

(5)

Paris, Dec

124... 764

Examen de grammaire mesurée.

autres

Grammaire française 194 . . .

Nouveaux exercices

Exercices mesurés

Règles de grammaire mesurée en quatre parties complètes.

usage des ^{tableaux} ~~tableaux~~ de conjugaison et de déclinaison

Grammaire mesurée

Exercices : divers

Grammaire mesurée

(complément de l'ouvrage)

Tableaux de conjugaison et de déclinaison

Exercices

6) Kominy ziemni

Formy owoc ziemniaczany Tomii, Dni - - -

Występowanie ziemniaczanej choroby w Polsce

Namnik: imię i nazwisko

Adres

Wzrost

Dzień egzaminu

Temat wypracowania (temat wypracowania)

- 1)
- 2)
- 3)

Podpis egzaminatora

Scrupitome usquehinc in medietate

2 bonnapleno duxerim usque hinc, et
usque, reliquias:

procuratorie boni - Formatorum in sedibus,

Novissimae usque hinc in Formis -

hilarym

hitoria

tyde, auctore

procuratorie

reliquias -

hitoria -

Spj.

Do
Reformu Meuvinteen.

na nye Ruu treshnu vyshnu Reuvenit.

Konija Alau
Druki del Konij: spravleniya
unajit dleht:

Konija opomimoi nepisshit proi o spravleni v fuednu An-
Ari univertetskikh kuzhu ^{unostazh} univertija doul: blaud Realy. 200
vydala univertsi 2 ydri, kome vorkani byu vorkai univertsi tyidane
konoi spravleniya.

№. №.	Doi	Drum blaudita
1.	1000	protokol spravleniya univertsi
2.	500	" spravleniya pilsenu pilsenu: univertsi
3.	200	" oley vny univertsi.
4.	200	blaudita pilsenu vny univertsi. o oley.
5.	1000	blaudita spravleniya de spravleniya
6.	500	blaudita na formu spravleniya o vorkani.
7.	1000	blaudita spravleniya univertsi.
8.	200	blaudita spravleniya de blaudita vorkani
9.	200	" " " blaudita
10.	100	" " " blaudita
11.	100	" " " blaudita
12.	100	" " " blaudita
13.	100	" " " blaudita
14.	100	" " " blaudita
15.	100	" " " blaudita
16.	200	blaudita spravleniya (de univertsi doul)

Nadto uclaj razmice u Centruj orubini Pucovog;

500 egzemplaj invertebrata egumivri inapitilil (^{Legu.} ~~Lab~~ F. 1)

200 " " Diolonoi inapitilil florigi (~~Lab~~ Legu. F. 2).

Uvenic uclaj uovodje "Album inapitilil" ty. Russis ~~inapitilil~~
"i 42)

Uvnapil Diolonoi inapitilil inapitilil, 250 kusov ~~inapitilil~~ bej o

vojstov, ~~inapitilil~~ u voliducij egumivri u dno, 2 egzemplaj na

gubice i uovodne "Album inapitilil" I 1946.

Pravdnogov Konij egumivri

d. 11/46.

Protokol wydziałowy.

Komitet organizacyjny uniwersytetu na Wydz. Human. k. V. w Radzie:
Przewodniczący Prof. Otwin Aronowicz, członkowie: Prof. Konrad Szali, Prof. Stefan
Kandziora, Prof. Stefan Hebra, Prof. Bronisław Włodarski na przewodniczącego i dziekana
... wydziału human. k. V. Hlavní funkcionáři
i na kadenci ~~stanoval~~ z počtem ~~členů~~ a ~~početem~~ ~~zastupitelů~~

~~Wskazano~~ ~~prezidium~~ Rady ~~wydziałowej~~ ~~uniwersyteckiej~~
w wydziale human. k. V. w Radzie ~~uniwersyteckiej~~ i ~~innych~~ ~~akademickich~~
i ~~innych~~ ~~akademickich~~

a) z przewodniczącymi: ~~prof. Aronowicz~~ i ~~prof. Hebra~~ (Prof. Aronowicz)

b) z ~~innych~~ ~~akademickich~~ ~~członków~~: ~~prof. Szali~~ i ~~prof. Włodarski~~
i ~~innych~~ ~~akademickich~~ ~~członków~~ ~~uniwersyteckiej~~ (Prof. Aronowicz,
Prof. Hebra)

Prof. Hebra)

Pracuje nad tym spraw.

Rada wydziałowa, przewodniczący ~~prof. Aronowicz~~ i ~~prof. Hebra~~ ...

Diekan.

W wydziale human. k. V. w Radzie:

Polono uverifikacii.

Komisiya spetsialnoi magistratskoi na logotilo Krasnoarmeyskoe k. F.
vskladno: Purovskiy, Prof. F. Osvobod, vskladno Prof. D. Kontar Gaidi, Prof.
Sergiyevskiy, Prof. Stefan Kchuy, Prof. A. Kovalev, vskladno, na vskladno
2 dnu ... vskladno vskladno vskladno vskladno k. F. Gellinbergi
2 vskladno vskladno: vskladno vskladno vskladno vskladno

vskladno:

1) vskladno vskladno, vskladno vskladno vskladno 1925/26, 1924/25, 1923/24, 1922/23

2) vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno

3) vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno

4) vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno

5) vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno

6) vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno

7) vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno

8) vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno

9) vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno

10) vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno

11) vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno

12) vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno

13) vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno

14) vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno

15) vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno

Prezident. Kom. spets.

Reda vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno

vskladno

16) vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno vskladno

L. ... 146.

Teotihuacan excavations

1) Excavations in the ... and ... in the ... 1924/25 ...

2) Excavations in the ... (see ...)

3) Excavations in the ... (see ...)

4) Excavations in the ...

5) Excavations in the ...

Summary

Excavations in the ... and ... of ...

Protokół wyrobekowy.

Komisyj eksperimona magis-schick na logiake Siles. U.T. 4. 1927ec.
Prewtorijny Prof. O. Tadea Krecinski, ciomkowie Prof. O. Kowal Ewald, Prof. E.
genjia Soudicowa, Prof. Stefan Krehny, Prof. O. Bronislaw Wroblewski, as boucse-
nni 2 duci ----- wocerysz bodnie mioden wydzial w Sileszycy.

negr L. budmas Kodziejanka i pucydura Radie wydzialowcy
ymosad :

1) wycieczka w lasach, w lasach 1927/28, 1928/29 i wycieczka
I. Tomiczka i dr. Krehny, wycieczka w lasach wycieczka, wycieczka
wydzial w Sileszycy. Wycieczka w lasach, wycieczka, wycieczka
w lasach, wycieczka w lasach, wycieczka w lasach, wycieczka w lasach

- na wycieczki w lasach, wycieczki w lasach, wycieczki w lasach
1) wycieczka w lasach, wycieczka w lasach, wycieczka w lasach
2) wycieczka w lasach, wycieczka w lasach, wycieczka w lasach
3) wycieczka w lasach, wycieczka w lasach, wycieczka w lasach
4) wycieczka w lasach, wycieczka w lasach, wycieczka w lasach

2) wycieczka w lasach, wycieczka w lasach, wycieczka w lasach
kompletne wycieczki w lasach, wycieczki w lasach, wycieczki w lasach
wycieczki w lasach, wycieczki w lasach, wycieczki w lasach
wycieczki w lasach, wycieczki w lasach, wycieczki w lasach

owr wycieczki w lasach (M.)
wycieczki w lasach, wycieczki w lasach, wycieczki w lasach
wycieczki w lasach, wycieczki w lasach, wycieczki w lasach
wycieczki w lasach, wycieczki w lasach, wycieczki w lasach

3) Urządzenie i wykonanie w domstwie uniwersyteckim gade ^{aby} p. m.
miejscu nauki i wycieczki; także gotowi wydział: cyfrowy, winałne
dużo doświadczenia wycieczek. Wraz, jak również odczytany i czytany
ożywić i wycieczki i ożywić — ożywić i wycieczki
pewności i wycieczki i wycieczki, um. i wycieczki.

Przedmowa

Rada Wydziałowa pociąga wycieczki i wycieczki i wycieczki.

Wycieczki.

Wycieczki i wycieczki.

Wycieczki i wycieczki.

Wycieczki i wycieczki.

Wycieczki i wycieczki.

Wycieczki i wycieczki.

Rada Wydziałowa pociągów powiatowych uchwała 2000 r. ---

Wielu

W wydziale w sprawie uchwały Rady powiatowej
z dnia 2000 r. uchwała 2000 r. ---

z dnia 2000 r. uchwała 2000 r. ---
uchwała 2000 r. uchwała 2000 r. ---

Filologia polska.

- A.
1. Gram. opis. wzy. polski. Prof. Tarczyński, Adj. Hłobca (Prof. Frankiewicz)
 2. " " jż. narzecze. " " "
 3. Podr. uw. 2 kł. wzm. j. pol. i' deil. " " "
 4. His. lit. polsk. wzm. i' odr. wzd. 2 t. kł. Prof. Gorki, Prof. Muchomski.
 5. His. poln. wstyp. i' kł. Poln.
 6. Gł. zas. wzm. słon. Prof. Cecionka, Prof. Eberberg
- B. a) 7. Jż. - zmowa i' dr. (gram. nazg. i' wzy. 2 t. kł.) Prof. Tarczyński, Prof. Frankiewicz
8. Podr. gram. jż. - słon. 2 wozgl. odr. jż. - widawoy. " "
- b) 7. His. lit. waz. grec. i' wzm. Prof. Krobny
 albo jż. i' kł. o bzgl. wstyp. Prof. Cerny 2. Prof. Muchomski, Prof. Gorki, Prof. Muchomski.
8. His. lit. waz. grec. 2c nazg. wozgl. jż. i' kł. Prof. Gorki, Prof. Muchomski.

Filologia Rzymska.

- A.
1. Wzry do tąd. filol. klas. Prof. Krobny
 2. Gram. opis. i' wzy gram. lit. jż. Prof. Frankiewicz, Prof. Krobny.
 grec. i' łac. wzd. 2 metryk, redk. i' wzd. (lit.)
 3. His. wst. grec. i' wzm. Prof. Krobny, (Prof. Eberberg)
 4. Wzry wst. Rzymska. "
 5. Gł. zas. wzm. słon. Prof. Cecionka, Prof. Eberberg
- B.
6. His. jż. grec. i' łac. na odr. jż. widawoy. Prof. Frankiewicz. (Krobny)
 6. His. literat. Rzymska. Prof. Krobny,
 6. Metryka, redk. wzd. Prof. Krobny, -
 6. His. nazgoy grec. i' łac. wzd. 2 t. kł. i' wzd. Prof. Krobny, -
 6. Archael. klas. 2 wzd. 2 t. kł. i' wzd. Prof. Belas, Prof. Krobny

C. Wzry... lub histoyi wozgl.

D. Epigramy antyczne

Filologija francuska.

- A. 1. Gram. ovis. j. franc. 2. ovis. iad. 2. for. Prof. Cerny
 - 1. unad. n. n. p. franc.
 - 2. Larva p. unad. iad. j. franc. Prof. Cerny, Prof. Frank
 - 3. Hist. literat. franc. Prof. Cerny, Prof. Frank.
 - 4. Et. unad. unad. filon. Cerny, Elzenberg,
 - B. 5. Hist. i gram. unad. j. franc. unad. 2. li. iad. Prof. Cerny, Prof. Frank.
 - unad. unad. 2. paleo. i. Antyke. Tarkov
 - 5. Hist. literat. franc. unad. unad. unad. 2. Biblij. Prof. Cerny.
 - C. 2. Larva...
 - D. Examin. unad. Prof. Cerny -
- Filologija niemicka.

- A. 1. Gram. ovis. i franc. niem. unad. 2. ostaj. Prof. Fon,
- 2. Larva unad. unad. j. niem. Prof. Fon, Prof. Frank.
- 3. Larva aj. diegi unad. niem. Prof. Fon, Prof. Cerny, Prof. Eoski.
- 4. Larva diegi niemicki
- 5. Et. unad. unad. filon. Prof. Cerny, Prof. Elzenberg,
- B. 6. Hist. j. unad. niemicki. Prof. Fon, Prof. Frank.
- 6. Hist. niemicki (Lit. unad.)
- 6. Pocz. Lit. unad.
- 6. Hist. unad. unad. unad. unad. unad. unad. unad.
- C. 7. Larva...
- D. Examin. unad.

Filologija arveida.

- A. 1. Grammat. arveida arveida.
- 2. Laaps arveida arveida u nary, arveida arveida.
- 3. Gt. uny uny kras.
- B. 4. Hicigi jreda arveida
- 4. Suedt. uny. Hicigi uny.
- C. 5. Laaps ---
- D. Examina arveida

Filologija arveida.

- A. 1. Gram. arveida arveida.
- 2. Gram. arveida arveida.
- 3. Gram. arveida arveida.
- 4. Optus arveida. o arveida arveida. i arveida. i arveida.
- 5. Pothi. arveida. 2 gram. arveida arveida. i arveida.
- 6. Hic. uny. arveida.
- 7. Gt. uny uny kras.
- B. a. 8. Hicor. gram. arveida. o arveida. 2 arveida. arveida. arveida.
- 9. Hicor. gram. arveida. arveida. arveida. arveida.
- 10. Gram. arveida. arveida. i arveida. gram. arveida. arveida.
- b. 8. Hic. uny. arveida. 2 arveida uny o arveida.
- 9. Hic. uny. arveida uny arveida.
- 10. Hic. uny. arveida uny. 2 arveida. arveida. arveida.
- u uny. arveida.
- c. 8. Etimologia arveida
- 9. Prehisi. arveida
- 10. Hic. uny. arveida uny arveida.
- uny arveida.
- u uny. arveida u arveida

Historia.

- A.
1. Zes. uerybat. lit. godi. uadm. 2 u. ponocu.
 2. Duce namietue Prof. Gumark, Prof. Głodowski
 3. Duce wedmow. (pohkie i pom.) Prof. Głodowski,
 4. Duce uowr. i uowr (pohkie i pom.) Prof. Niemicki
 5. Gd. rus. uumil krasz.
- B.
6. Prof. uoy. pcony obrou duojó
 6. " duid w lit. godi. lit. uowr. uob. kull.
 6. " uumil pomoc. lit.
 6. Geogr. hriser. "

Pedagogika.

- A.
1. Psychol. opitun sp. dlewicki
 2. Laidu i uowr. i kopy uowr. Prof. Krowicki, Prof. Jankowski
 3. Hris. poutpi + zowpie Prof. Krowicki, Prof. Elwanby
 4. Hris. uylowuui. uentle uow. god. i puzdi et.
 5. Pedag. i dydalu.
 6. Psychol. uylow. i pedag. ekiper.
- B.
- Hris. uyl. jedou i dz. w uoy. opou.
- Pedag. cu b dyd. " "
- Psychol. uylow. i ped. ekiper. " "
- C.
- Zowps . . .

Nauki filozoficzne.

- A.
1. Hris. filoz. uowr. i uowr.
 2. Laidu i uowr. uoy. Zowps. T. uowr.
 3. Psychol. opitun

5.) Kórleńi dnij dyplom. daty dyplomow cym byj daty w r. c. i
v o d i n i o g o e p r a w u .

6.) Formularz wyznanij dyplomow
v (d. f.) u l u o t n o o u i t u n i e k u .

7.) Akta Magnificence
v u l u o t n o u i t a i e A k t u dyplomow
u n i e k u i t i i n i t a l e n o f o r m u l o w e p r a w u .
w p i s a

8.) Kórleńi dyplomow
v u l u o t n o u n i e k u i e R. k. u n i e k u
p o t e n t i a u u p o t e n t i e R o t m e n t u u n i e k u
u n i e k u i t i i n i t a l e n o f o r m u l o w e p r a w u .
50 u o d p r o t e k t u u u n i e k u i t i i n i t a l e n o f o r m u l o w e p r a w u .
w e r y f i k a c y j e u n i e k u i t i i n i t a l e n o f o r m u l o w e p r a w u .
u n i e k u i t i i n i t a l e n o f o r m u l o w e p r a w u .
u n i e k u i t i i n i t a l e n o f o r m u l o w e p r a w u .

9.) Zakończenie opisanij
u n i e k u i t i i n i t a l e n o f o r m u l o w e p r a w u .
u l u o t n o u n i e k u i e u k a d y R o t m e n t u u n i e k u
u n i e k u i t i i n i t a l e n o f o r m u l o w e p r a w u .
u n i e k u i t i i n i t a l e n o f o r m u l o w e p r a w u .
u n i e k u i t i i n i t a l e n o f o r m u l o w e p r a w u .

Ann.
25/5.

Podręcznik N. 1.

poniedziałek Komisji egzaminacji uniwersyteckiej w Warszawie, 20 czerwca 1906 r.

Przewodniczący: Prof. Chreścinowski

Obecni: Prof. Grub, Sienkiewicz, Lotkowski, Szebelny.

1. Wykład z historii egzaminacji

✓ i egzaminatorów (L. 5)

Uchwalono o następnym wykładzie: w sprawie historycznej roli egzaminacji i jej znaczenia w rozwoju nauki i sztuki.

prof. Grub:

200. prof. Sienkiewicz do historii nauki

ad. Fot " w sprawie

Prof. Grub do historii nauki i sztuki

Ad. Grub do historii nauki

Prof. Grub do historii nauki

Prof. Grub do historii nauki

2. Wykład z historii nauki i sztuki

✓ w sprawie (historia) (L. 6)

Uchwalono przedstawić orzeczenie Komisji w sprawie

3. Wykład z historii nauki i sztuki

Przedstawić orzeczenie Komisji w sprawie

4. Rozprawy z historii nauki i sztuki

✓ Uchwalono wykonać prace: 200-letni rocznik (z okazji jubileuszu 100-letniej rocznicy urodzin Komisji), w sprawie nauki i sztuki, w sprawie nauki i sztuki, w sprawie nauki i sztuki.

5. Jlit. vādi se nuq. wyl. jedry: ead
6. Eucalypt. i ucardal. kūt. wādi.
7. Zarys...

Jenpoumāta i idenwāgēiē.

1. Zarys wādi o jēda
2. Samwāst
3. Zarys gram. kūt. jē. gēwāiē
4. Zarys gram. kūt. jē. Tzāwāk
albo jē. Tzāwāk. -tā.
5. Zarys gram. jōtā: jēwāiē udrēwā.
o wādiē i pōlōtājā, wāgē udrēwā.
6. Jēda i jēwāiē udrēwā. (2 wāj. 2, 3), wā.
Tāc. kūtā, gōdi; Tzāwāk. udrē: i T.
7. Gram. kūt. jōtāwā i wāgē udrē
kūtā i jē udrē.
8. Jō. zarys wādi kūt.

- B. I 4. Societa unisquam. i. T. unisquam
- 4 Metodol. nuyt. onz T. osu.
- 4 Psychol. chloperquecet.
- 4 Ethyka : jeta z aruisti puzet. log. let T. p.
- 4 Estietyka : jeta.

II. 5. Hic. fabr. novituz.

C. Zarys

Antropologija, etnografija i etnologija, preduzetoci.

- A. 1. Antropologija (dva clau.)
- 2. Etnografija i etnol. (")
- 3. Preduzetoci (")
- 4. Psychologija (")
- 5. Geologija (")
- 6. Geografija (")
- 7. Sociologija (")
- 8. Zb. ras. u. f. l. o. p.

B. by 10. Zarys nuyt. etnografije Polak. i por. onz etnologije

11. Metody budni Turckij.

γ 10. Incepcija unisquam. preduzetoci. Eur. i H.

11. Metody budni preduzetoci.

C. Zarys

Stitosa mudi:

- 1. Wozje onpedit. u lin. mudi.
- 2. Preduzetoci mudi.
- 3. Stitosa mudi novituz.
- 4. Zb. ras. u. f. l. o. p.

Eugenia Rouala, (W. up. - geograf.)
forme unguis and 'lin'

3/10. -

Indicium

(kanin)

Korak Zuzana, (W. up - chevia)
90. m. u. f.

9/10 46.

Indicium.

Geydona Eugenia.
20/2 Dobro.

Lavandiska kune

23/x

Indicium.

Wrescivanda Archerian, Ind. 4th D. Heaven

min. Archerian (Archerian)

Archer

(Archerian Archerian)

Spieracuda (Spier) Jadrya, Ind. 4th D. Heaven

min. Archerian (Archerian)

Archerian

1/6 cc.

Archerian

p. Urbanovnae vera (change)

egg. 2 ft. in. and 1/2 in.

27/5 '06.

store.

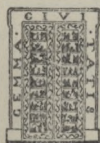
Amey.

280

Nota egzaminator.

Zasady i nota pracy.

1. Zasady metody badań historycznych, podstawowe wiadomości z nauk pomocniczych oraz zwiędzt historycznych w zakresie historii Polski
2. Dwieje Nowożytnie
3. Dwieje Srednowieczne
4. Dwieje Nowożytnie i nowoocześnie
5. Głównie zasady nauk filozoficznych
6. Pogląd hiena swojomore §.....

* PAX *

INSTYTUT WYDAWNICZY •PAX•

Warszawa, Mokotowska 43. Tel. 28-60-11 Konto NBP W-wa III O/M Nr 1527-12-809

REDAKTOR NACZELNY

Warszawa, dnia 20.3.1967

IW/610/R/67

WPan
Prof. dr Tadeusz Czeżowski

T o r u ń
ul. Warszawska 20 m.1

Szanowny Panie Profesorze,

Dziękujemy Panu Profesorowi za list
i życzliwe potraktowanie naszej prośby.

Prosimy o przyjęcie nas na rozmowę
dnia 29 bm, we środę po świętach około
godz. 12-13.

Łączymy wyrazy głębokiego szacunku

Janusz Przewłocki

Prof. dr Tadeusz Czeżowski
Toruń, Warszawska 20 - 1

285
Toruń, 12 marca 1967 r.

Instytut Wydawniczy "PAX"

W a r s z a w a

=====

ul. Mokotowska 43

Na list z dnia 4 marca br. L.dz. IW/526/R/67 zawiadamiam uprzejmie, iż chętnie służyć będę Panom dyskusją na temat słownika filozoficznego. W tym celu prosilibym o przyjazd delegatów do Torunia, gdyż po niedawno przebytej chorobie nie odbywam jeszcze podróży. Jestem do dyspozycji każdego dnia w godzinach między 12 a 14 i proszę o zawiadomienie mnie wprzód o dniu przyjazdu, aby uniknąć ewentualnych kolizji z jakimiś innymi zajęciami. Będę oczekiwał Panów w moim mieszkaniu ul. Warszawska 20 m. 1.

Komunikacja z Warszawą ułatwia podróż w ten sposób, iż można przyjechać porannym pociągiem pośpiesznym z Warszawy /odjazd g. 7,45/ a powrócić do Warszawy pociągiem po południu /wyjazd z Torunia g. 16¹²/.

Łączę wyrazy poważania
i najlepsze pozdrowienia

T. Czeżowski
14/3 67

286

Wilno, 22 stycznia 1927.

Szanowna Księgarnia

F. H o e s i c k

W a r s z a w a .

Stosownie do ustnego porozumienia Panów z Prof. Zawadzkiem przesyłam jednocześnie osiem egzemplarzy wydawnictwa Zbiór ustaw i rozporządzeń o studjach uniwersyteckich do komisowej sprzedaży, do której przeto wraz z pozostałymi poprzednio dwoma oddaje się 10 egzemplarzy. Cena sprzedażna wynosi 6 zł, rabat 1,50 zł od egzemplarza. Obliczenie proponuję półroczne, 1 stycznia i 1 lipca, przyczem jednocześnie z obliczeniem następuje przekazanie należności podpisanemu, pod adresem Wilno Uniwersytet.

exempl. 22/1/27.

Z wyrazami poważania

107-24. d. Rea. Mirt. Japca. unybtmricac.

287

Wilno, 25 października 1926.

Do

Rektoratu Uniwersytetu

Przesyłam egzemplarz okazowy "Zbioru ustaw i rozporządzeń o studiach uniwersyteckich" wydane go moim nakładem i proszę, aby Kancelarja tamtejszego Uniwersytetu w związku ze sprzedażą druków uniwersyteckich podjęła się sprzedaży studentom również tej książeczki. Cena wynosi 5 /pięć/ złotych za egzemplarz, z tego 50 groszy przypadnie dla sprzedającego. Bezpośrednio po otrzymaniu przychylniej odpowiedzi zarządzę wysłanie 100 egzemplarzy, za które należytość w kwocie 450 zł zechce Kancelarja wysłać pod moim adresem przekazem pocztowym bezpośrednio po sprzedaniu ostatniego egzemplarza. Po sprzedaniu 100 egzemplarzy będę mógł zarządzić przesłanie dalszych stu egzemplarzy w razie ich zarządzania.

ale także jako przygotowawcza praca do takiego kodeksu agrarnego; wszak warunkiem udania się kodyfikacji jest „dokładna znajomość tego co jest“.

Dr. Aleksander Raczynski

Dr. Tadeusz Czeżowski: Zbiór ustaw i rozporządzeń o studiach uniwersyteckich oraz innych przepisów ważnych dla studentów, ze szczególnem uwzględnieniem Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie. Wilno 1926, str. 374.

W życiu polskiej młodzieży uniwersyteckiej oraz w urzędowaniu władz uniwersyteckich dawał się dotkliwie odczuwać brak dokładnego zestawienia wszystkich norm prawnych, dotyczących się studjów uniwersyteckich, brak tem bardziej zawstydzający, że właśnie w tej dziedzinie administracji dawne przepisy państw zaborczych przestały z małemi wyjątkami obowiązywać i obecne życie uniwersyteckie opiera się już głównie na prawie rodzimem. Toteż z prawdziwą radością powitać należy ukazanie się omawianego zbioru Dra Czeżowskiego, który, jako kilkuletni kierownik Departamentu Szkół Wyższych w Ministerstwie W. R. i O. P. a obecnie profesor Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie, był najbardziej powołany do spełnienia tego zadania. Autor zebrał sumiennie i ułożył w sposób bardzo przejrzysty przepisy, zawarte w ustawach, rozporządzeniach i reskryptach ministerjalnych a nawet uchwałach samorządowych ciał uniwersytetu wileńskiego a dotyczące organizacji studjów uniwersyteckich w ogóle (Cz. I), organizacji studjów na poszczególnych wydziałach (Cz. II) oraz innych spraw, interesujących studentów jakoto stypendja, służba wojskowa, ulgi kolejowe i t. p. Podręcznik przeznaczony jest wprawdzie głównie dla studentów uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie, równie dobrze jednak mogą z niego korzystać studenci innych uniwersytetów, gdyż organizacja uniwersytetu wileńskiego, pomijając niektóre specjalne właściwości (np. istnienie wydziału sztuk pięknych) opiera się na przepisach wydanych dla wszystkich uniwersytetów. Wobec tego odpada już obecnie potrzeba układania podobnych zbiorów dla każdego uniwersytetu z osobna a jedynie pożądane byłoby wydanie zbiorów autonomicznego prawodawstwa każdej uczelni, zawierających statut, regulaminy uchwalone przez senat jak np. regulamin dla kuratorów, regulaminy egzaminacyjne, regulamin porządku wpisów itp. wreszcie uchwały senatów i rad wydziałowych zasadniczego znaczenia. *R. L.*

Pamiętnik zjazdu przedstawicieli sejmików powiatowych w 1926 r. Nakładem Biura Zjazdów Samorządu Ziemińskiego. Warszawa 1926. (Biblioteka Samorządu).

Zgodnie ze swem przeznaczeniem książki informacyjno-propagandowej Pamiętnik zawiera bogaty materiał informacyjny o życiu wewnętrznem samorządu powiatowego, o jego tendencjach rozwojowych i prądach nurtujących w jego łonie i już z tego tytułu zasługuje na to, aby zainteresował się nim każdy, kogo zajmują problemy naszego życia państwowego. Wymienić trzeba jednakże i drugi tytuł: drukowane w Pamiętniku referaty stanowią poważny przyczynek w zakresie naszej literatury o samorządzie.

Wśród tych referatów jedne są sprawozdawcze, inne programowe; pierwsze informują o pracy pow. związków samorządowych w różnych dziedzinach administracji publicznej, drugie skreślają wytyczne dróg rozwojowych samorządu w Polsce, poruszając różne problemy z nauki administracji i ustawodawstwa o samorządzie i stąd przedewszystkiem do nich odnieść należy uwagę o walorach literackich Pamiętnika.

W referatach sprawozdawczych (Gajewskiego, Dalbora, Osmołowskiego, Dołańskiego), operujących bogatym materiałem statystycznym, znaleźć można dużo interesujących zestawień, które rzucają światło na całość zagadnienia samorządowego w Polsce. Dla przykładu przytoczę pierwsze z brzegu zestawienie (z referatu p. Gajewskiego), które rozwiewa w zupełności legendę o rozrzutnej gospodarce samorządów i o przeciążeniu ludności daninami samorządowemi. Najwyższą granicą, do której mogą dojść dochody związków

296

THE JOURNAL OF APPLIED PSYCHOLOGY
Ohio University
Athens, Ohio

August 28, 1940

Prof. Dr. Tadeusz Czezowski
Psychological Laboratory
The University
Wilno, Poland

Dear Subscriber:

This is to inform you that your subscription to the Journal of Applied Psychology will expire, or has expired, with Volume 23, No. 6, December 1939.

We hope that you desire to continue to receive the Journal during the coming year. In order that we may provide our printers in good time with an accurate and up-to-date mailing list we are asking for your co-operation. Will you kindly fill out the blanks which you find below and return this information to us at your very early convenience?

Sincerely yours,

EDITOR
JOURNAL OF APPLIED PSYCHOLOGY

Dear Sirs:

Please renew my subscription for one year to the Journal of Applied Psychology (bi-monthly) for Six Dollars (\$6.00), the annual subscription price.

(Check one below)

- We are remitting \$6.00 herewith.
- We are subscribing through our agency.
- Please send statement.

Name of subscriber _____

Department _____
(If there is such)

Street and No. _____

City _____ State _____

Kardni Pawlowi nad omdokemi warunkowani dla psychologii" -
 referencje odaję temu zowiń gortoiowy nacisnie na zaproszenie So-
 wietow lekowniki w Toruniu. Z inicjatyw Zarzadu Górnego Pol-
 skiego Towarzystwa Psychologicznego k leweli zorganizowat oddzielne Towar-
 ztwa tego Towarzystwa i zowit wybrauy jego przewodniczącym. Na zapros-
 nieni tei prof. Boleya (Wrocław) jako redaktora zbiorowu pod-
 zarunku psychologii, opracowawany w uyit inicjatyw warunkowiki od-
 dzielne Pol. Tow. Psychol. podit nż opracowania dzieła "Gola"
 w tym podrozaniu.

L₃ 15/6 50.

Prof. Berry: spanin C 2 fol. sup. de roscidior; 208

ex. uny & p. polatin; lectura 10-12 utroni of Sect. 4.
pangony; micib; obcony potyuid historii bionton.

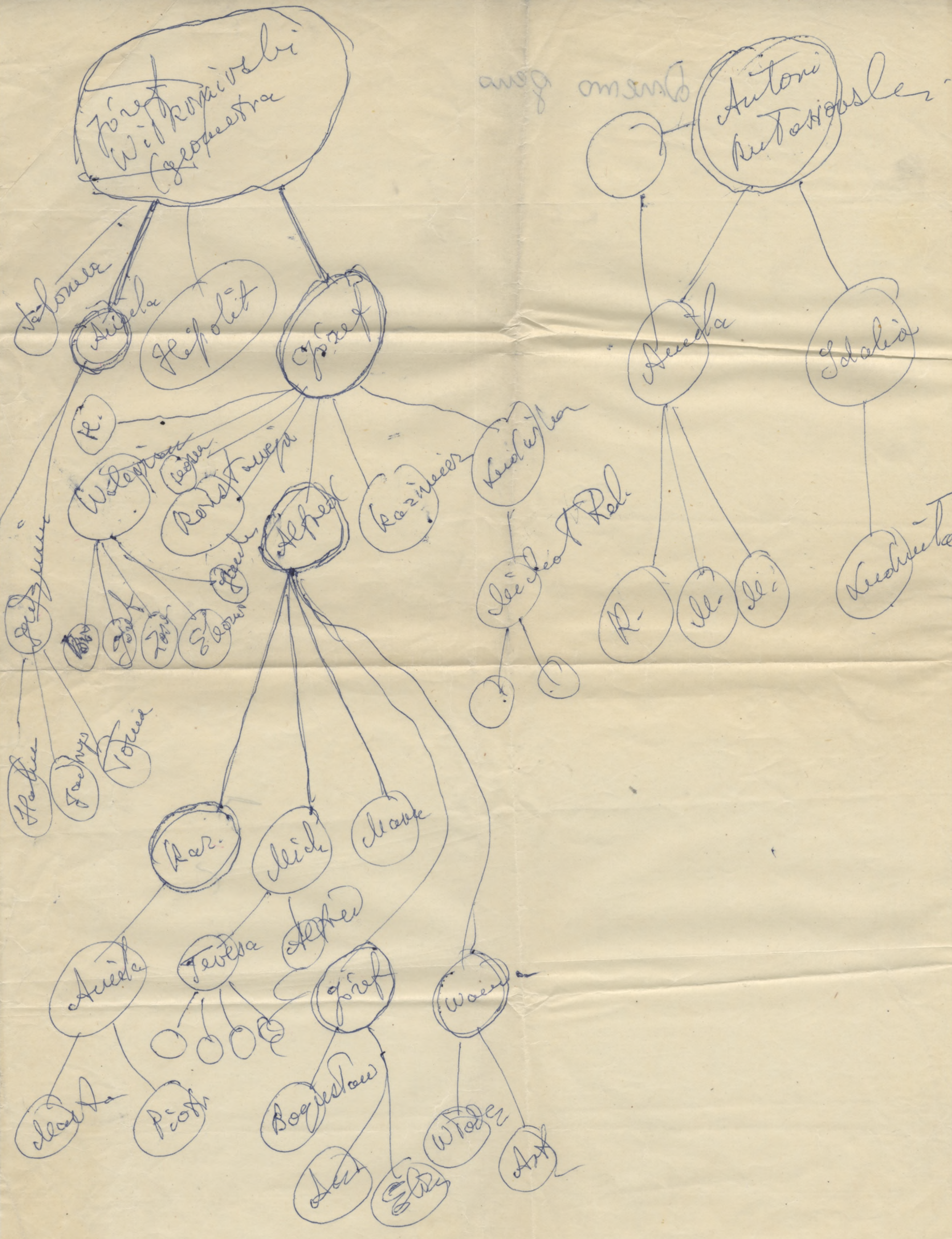
23/5 50 f. 1/2

299

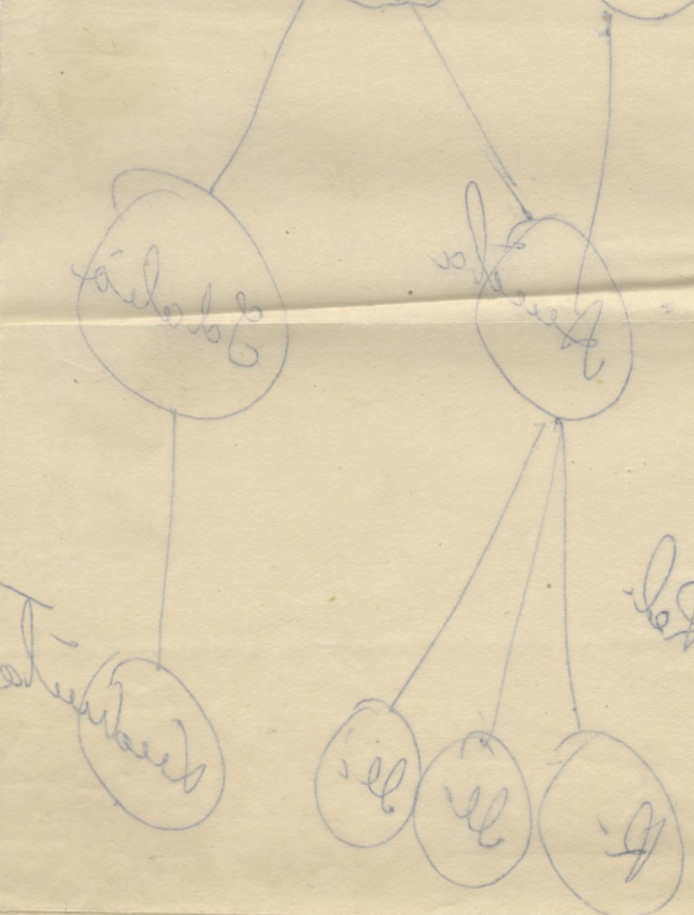
duro general

rodny sumoshovoy

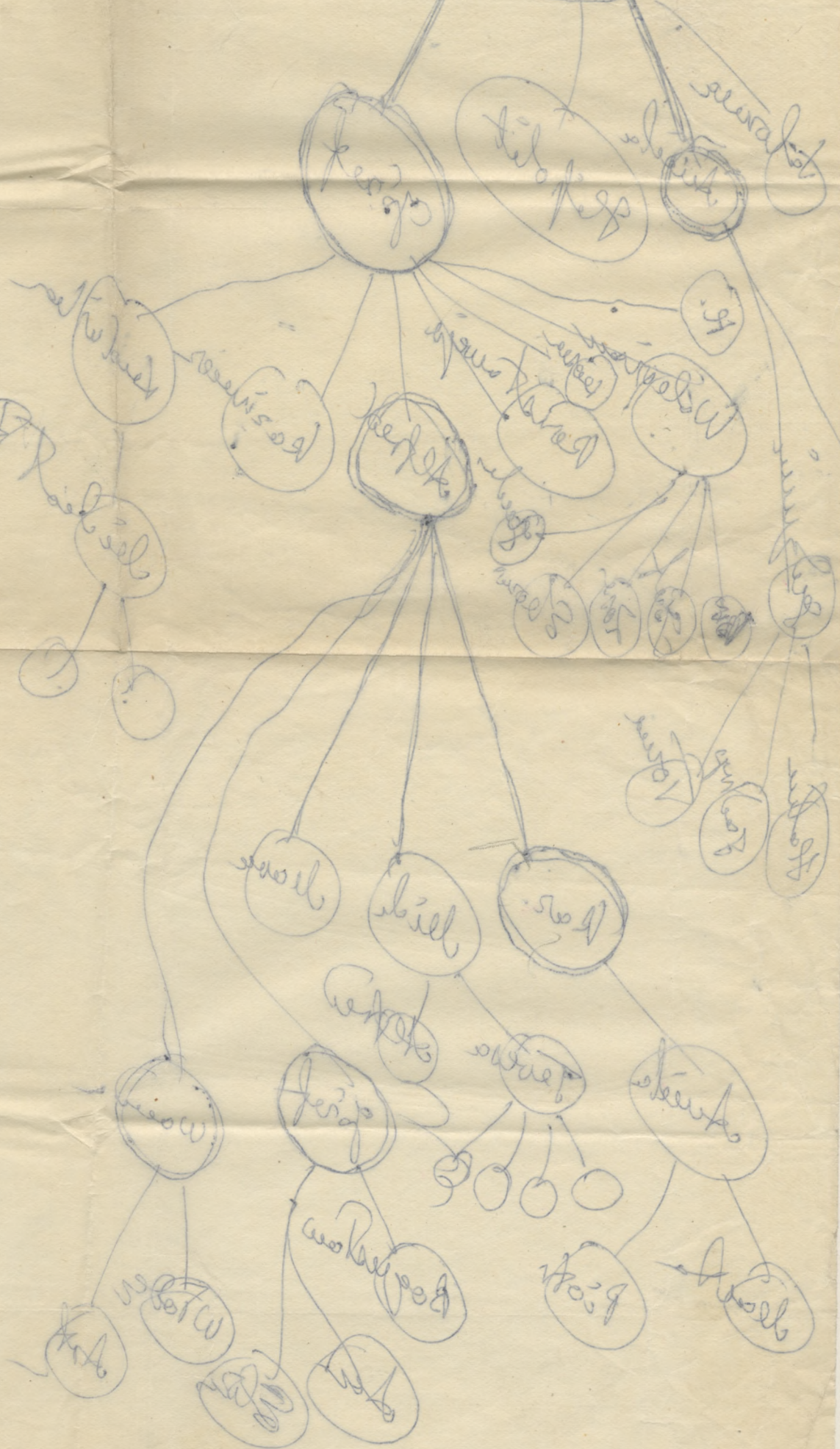
Pachyura J. W. P. 1900

Dnemo geno
 (mirrored text in a circle)

ilsvimpten' of
 verteenage
 (mirrored text in a circle)

(mirrored text in a circle)

Wawrzynka 20

PRZODOWNICY PRACY HONOROWYMI GOŚCMI:

Państwowe Toruńskie Zakłady Graficzne
MILCZYŃSKI MIECZYŚLAW — BESZCZYŃSKI JAN

Państwowa Fabryka Farb Graficznych „Atra”
ROGOZIŃSKI ANTONI

Fabryka Kotłów i Maszyn
ANDRUSZKIEWICZ WACŁAW

P. B. P. Nr 7
BALCERSKI JÓZEF — TACHLIŃSKI FRANCISZEK

Toruńskie Zakłady Przemysłu Fosforowego
PRUSIECKI BERNARD

Mostostal
MARKS EDWARD

Toruńska Fabryka Wodomierzy i Gazomierzy
PSZCZOŁKOWSKA HENRYKA

STUDENCI WYDZIAŁU SZTUK PIĘKNYCH
UNIwersytetu M. Kopernika w Toruniu

MAJĄ ZASZCZYT ZAPROSIC

OB. *prof. Jacek Czerkowski*
WRAZ Z RODZINĄ NA

BAL W „STARYM TORUNIU“

DNIA 18 LUTEGO 1950 R. O GODZ. 20
W AULI COLLEGIUM MAXIMUM U. M. K.
(D W O R A R T U S A)

WSTĘP SCISLE ZA ZAPROSZENIAMI
PRYGRYWAJĄ DWIE ORKIESTRY

300

301

Toruń, dnia 12 marca 1948 r.

Prof. Dr. Tadeusz Czeżowski

Toruń, Uniwersytet

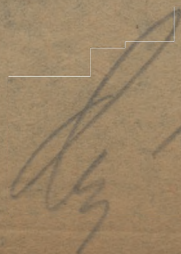
Wielce Szanowny i Drogi Panie Profesorze.

Byłem przed niedawnym czasem przejazdem w Łodzi, niestety nie mogłem odwiedzić Państwa, spotkałem jednak szczęśliwie p. Rukoyżankę i jej zakomunikowałem w odpowiedzi na list z 25/II.48 r., że pracę s.p.: prof. Oki ma referować prof. Srebrny na najbliższym posiedzeniu wydziałowym naszego Towarzystwa Naukowego. Dziś jednak oświadczył mi prof. Srebrny, że po dokładnym zapoznaniu się z pracą doszedł do przekonania, iż nie można jej uważać za tak wykończoną, by nadawała się do opublikowania w obecnym stanie. Wymagałaby ona wykończenia zarówno pod względem kompozycyjnym, jak i erudycyjnym; prof. Srebrny znalazł w niej usterki, które autor byłby niewątpliwie usunął, gdyby miał pracę oddać do druku. Sądzę zatem, że jeżeli Rodzina pragnie drukowania pracy, to trzeba by zwrócić się do osoby, do której posiada zaufanie z propozycją przygotowania pracy do ogłoszenia, przyczym należałoby znacznie skrócić rozdział II, zawierający szczegółowe streszczenie wykładów Grodka. Rękopis leży u mnie i czekam na dalsze dyspozycje od Pana Profesora.

Weryfikacja studiów p. Rukoyżanki przeszła 9 h.m. przez posiedzenie Rady Wydziałowej i już oddałem dyplom do drukarni.

Przed kilku dniami wysłaliśmy od naszego Funduszu karteczkę z prośbą o wskazanie jakieś składki mieszczą się w kwocie 4.000 zł., przekazanej nam ostatnio przez Pana Profesora.

Łączę najlepsze wyrazy i serdeczne pozdrowienie dla Państwa Obojga. Żona moja dziękuje za pamięć i przesyła ze swej strony uprzejme ukłony

12/3/48

Jan Oho

Godfryd Ernest Grodeck jako archeolog (w świetle wykładów uniwersyteckich)

Streszczenie

Tematem pracy są wykłady wileńskie Grodka z dziedzin archeologii klasycznej. Rękopis tych wykładów, w języku francuskim, przepisany przez ucznia Grodka, S. K. Wyzniwiciera, znalazł autor wśród papierów porzucanych po wileńskim profesorem.

Praca składa się z trzech rozdziałów, z których II, najobficiej, zawiera szczegółowe streszczenie rękopisu Grodka. W rozdziale I, oprócz wiadomości o samym rękopisie i danych ze spisów wykładów Uniwersytetu Wileńskiego, daje autor nut oka na ówczesny stan nauki o zabytkach sztuki starożytnej, zwracając szczególną uwagę na działalność w tym zakresie profesora filologii klasycznej w Jetyndre, Chr. G. Meyniera, którego uczniem był Grodeck. W rozdziale III charakteryzuje autor wykłady Grodka na tle ówczesnej wiedzy, wyjaśniając ich ogólną wartość odnośnie do dzieł poprzedników, miedzy innymi Meyniera i Winckelmana, i oryginalność w pewnych szczegółach. Nie przypisuje im wybitnego - w sensie samodzielności - znaczenia naukowego, podkreśla autor ich wielkie znaczenie dla kultury środowiska wileńskiego. Między innymi stara się wykazać wpływ danego przez Grodka opisu pomnika Marka Aurelega w Rzymie na słynny opis tego pomnika w „Ustępie” III części „Dziadów”.

Jan Oho

Sodfryd Ernest Grodeck jako archeolog
(w świetle wykładów uniwersyteckich)

Streszczenie

Tematem pracy są wykłady wileńskie Grodka z dziediny archeologii klasycznej. Rękopis tych wykładów, w języku francuskim, przepisany przez ucznia Grodka, S. K. Krymowicza, znalazł autor wśród papierów pozostałych po wileńskim profesore.

Praca składa się z trzech rozdziałów, z których II, najoborniejszy, zawiera szczegółowe streszczenie rękopisu Grodka. W rozdziale I, oprócz wiadomości o samym rękopisie i danych ze spisów wykładów Uniwersytetu Wileńskiego, daje autor wstąpienie na ówczesny stan nauki o rękopisach starożytnych, zwracając szczególną uwagę na działalność w tym zakresie profesora filologii klasycznej w Getyńdce, Chr. S. Heynego, którego uczniem był Grodeck. W rozdziale III charakteryzuje autor wykłady Grodka na tle ówczesnej wiedzy, wyjaśniając ich ^{ogólny} charakter od dzieł poprzedników, przede wszystkim Heynego i Winckelmannna, i oryginalności w porównaniu z rękopisami. Nie przypisuje im wybitnego - w sensie samodzielności - znaczenia naukowego, podkreśla autor ich wielkie znaczenie dla kultury środowiska wileńskiego. Nigdy innymi słowami nie wyraża wpływu danego przez Grodka opisu pomnika Merka Aurelega w Rzymie na słynny opis tego pomnika w "Ustępie" III części "Dziadów".

a. d. ~~XIV~~ ^{XV} Oct. Jah. *22*

Sektionschef Luxemburg

Waren Ministerium Anja Luxemburg 17.

Personaldaten ~~H~~ Tadeusz Hipolit Jastrzebski ^{adrenalinum} ^{acting name} ~~Escivinski~~
geboren Wien 26 Juli ~~1899~~ Vater Johann Adam
~~es~~ ^{war} ~~verlaut~~ ^{er} ~~er~~ Hofrat ~~der~~ Statthalteri Lehramtsprü-
fung Mathematik Physik ~~4 November~~ 1912 ~~Dozent~~
Dozentprüfung ~~19 Juni~~ 1915 Gymnasiallehrer
sein ~~4 September~~ 1912 vertritt sein ^{Dozent} ~~1~~ ¹ ~~Jänner~~ 1916
den Universitätskanzlei direktor

Escivinski

Juhan Nacselnick
Józef Dubojacki.
w/ku.

Adpis. 305

Kuratorsjum Okręgu Szkolnego.

Włocławek, dnia 12. III. 1937.

Wielce szanowny Panie

Nacselnicku!

Otrzymałem list z Dziwny z gorącej prośbą
o całkowite zwolnienie od opłaty brzośkowej ucznia
Ikeana gimnazjum w Dziwnie Zbigniewa Łoyby. Prosił o
przedstawianiu Panu Nacselnickowi popierając go, cacko-
wicie, znanu bożiem bardzo stała sytuacja materialna
rodziców, którzy mimo ciężkich warunków material-
nych potrafił już drom synom dać wykształcenie
(najstarszy ukończył gimnazjum w Dziwnie przed
dwoma laty i srebrni jest obecnie w VIII klasie)
i z całym wyrobkiem magna obecnie kształci
najmłodszego. Czy możliwe będzie spełnienie
prośby rodziców?

Łącząc wyrazy prawdziwego
pohasiania
[-] C.

Wilno, 26 sierpnia 1933.

Dybowici.
306

Wielce Szanowny Księżu Doktorze!

Opierając się na radach, udzielonych mi przez Prof. Błachowskiego, ~~zwra-~~
cam się do Księdza Doktora z uprzejmem zapytaniem, czy zechciałby Ksiądz
Doktor objąć na przeciąg bieżącego roku akademickiego obowiązki ~~Zastępcy~~
~~profesora~~ psychologii na Wydziale Humanistycznym naszego Uniwersytetu. ~~(Po o-~~
trzymaniu przychylniej odpowiedzi przedstawiłbym odpowiedni wniosek Radzie
Wydziałowej, a zarazem poczyniłbym odpowiednie kroki w Ministerstwie celem
uzyskania dla Księdza Doktora rocznego urlopu od obowiązków szkolnych w War-
szawie.) Wydział nasz stara się od kilku lat o obsadzenie ~~kat~~ wspomnianej
katedry i już w roku ubiegłym miał objąć ją jako zastępca profesora Dr. Boh-
dan Zawadzki z Warszawy. Jednakowoż Dr. Zawadzki otrzymał stypendjum na
zagraniczne
studja ~~xxfundacji~~ i nie mógł z tego powodu rozpocząć wykładów, pozyskaliśmy
z poświęceniem swych prac poznańskich w Wilnie
natomiast pomoc Prof. Błachowskiego, który wykładał w drugim i trzecim tri-
mestrze roku ubiegłego. Jak mnie zawiadomił Dr. Zawadzki niedawno, fundacja
Rockefellera nadała mu stypendjum jeszcze na rok bieżący dla wyjazdu do a-
merykańskich pracowni psychologicznych; ze względu na wielkie korzyści nau-
kowe z tem połączone trzeba zgodzić się ^{brzo} z faktem, iż Dr. Zawadzki jeszcze
i w tym roku nie obejmie wykładów w Wilnie. Stąd ~~przeto~~ moja prośba do Księ-

dza Doktora, oparta na ~~bardzo~~ szczerze życzliwej opinii Prof. Błachowskiego,
od którego też wiem o będącej w toku habilitacji Księdza Doktora. < >

Byłbym

~~Był~~ najserdeczniej wdzięczny Księdzu Doktorowi za przychylną odpowiedź
i cieszyłbym się bardzo na ^{naszą} współpracę, ~~gdyż~~ mam bowiem w pamięci to wszystko,
co mówił mi o Księdzu Doktorze Prof. Błach. Nie taję, że praca w Wilnie
jest utrudniona [✓] bakiem zorganizowanej pracowni psychologicznej, której ist-
nieją ledwie zaczątki. Jednakże jest pewien fundusz przeznaczony na cele tej
pracowni, jest zawiązek biblioteki, w której znajdują się najważniejsze podrę-
czniki, tak iż, jak sądzę, można będzie sobie w trudnościach poradzić. Młó-
dzież zaś wileńska, jakkolwiek ~~nie~~ w znacznej części biedna i może nie
wyróżniająca się zdolnościami, jest pilna, chętna, i wdzięczna, tak iż współ-
życie z nią daje wiele zadowolenia.

Łączę wyrazy szczerego poważania

Ch. 26/18.

307

Wilno, 26 marca 1931.

Szanowna

Księgarnia Józefa Zawadzkiego

w Wilnie.

Stosownie do porozumienia telefonicznego przesyłam 160 egzemplarzy broszury Tadeusz Czeżowski O pewnem uogólnieniu logiki klasycznej, z prośbą o przyjęcie na skład główny.

Ch 264/33

308
Wilno, 12 listopada 1928.

O d e z w a .

Młodzież naszego Uniwersytetu zorganizowała Chór akademicki, który pod dyktando Dra Tadeusza Szeligowskiego uzyskał mocne podstawy dalszego rozwoju. Obecnie wskutek wyjazdu Dra Szeligowskiego na studia zagranicę musi Chór akademicki pozyskać nowego dyrygenta i w tym kierunku zostały już poczynione potrzebne przygotowania. Ponieważ nowemu dyrygentowi trzeba zapewnić wynagrodzenie w kwocie 100 zł miesięcznie, brak zaś na to funduszy, przeto zwracam się do JJWWPP. Profesorów z uprzejmem zaproszeniem do zapisywania się na członków popierających Chóru akademickiego ze składką miesięczną 5 zł. Jeżeli Chór akademicki pozyska w ten sposób więcej niż 20 członków popierających składka miesięczna zostanie stosownie obniżona, gdy zaś będą środki na wynagrodzenie dyrygenta w budżecie Uniwersytetu, o co rozpoczną starania, będzie można tę składkę miesięczną zupełnie uchylić.

Zarazem proszę o upoważnienie mnie podpisem poniżej zamieszczonym do zarządzenia, aby składki członków popierających były pobierane przez Kwesturę przy sposobności wypłaty poborów.

Przewodniczący Chóru akademickiego.
~~Rektor Uniwersytetu.~~

Czerwinski
JWPProfesor:

Deklaracja przystąpienia
/podpis/.

Sprawdzone.

309

wyjątków i objaśnień zawartych w wypisach.

Prof. Lutosławski poleca do psychologii zamiast podręczników wyżej wymienionych także Rabier Psychologie /francuski, używany jako wzorowy w tamtejszem nauczaniu. Pożądanem też jest /naco zwraca uwagę zwłaszcza Prof. Lutosławski/, by student zamierzający przystąpić do egzaminu, zjawił się przedtem u profesora, dla osiągnięcia-i wzajemnie dania o sobie-ustnych informacji.

19.12.1926.

Chickinif

WP.Prof. Kościążkowski.

Egzamin z głównych zasad nauk filozoficznych /dla historyków i innych/ obejmuje ~~zasady i~~ ^{ogólne} wiadomości z logiki /wraz z metodologią nauk/ i psychologii ~~oraz~~ ^{dotyczące} ~~teorii poznania, w historycznym oświetleniu.~~ ^{teorii poznania; w szczególności filozofii.}

Przygotować się do egzaminu można w dowolny sposób. Żadne zatem podręczniki ani lektura nie są obowiązkowe. ^{nie są obowiązkowe; należy} na podstawie ~~wspólnego porozumienia~~ ^{z wyjątkiem} /z PP. Lutoszkowskim i Massoniuszem/ polecamy jako najpraktyczniejsze:

Do logiki: W. Stanley Jevons, Logika /tłumaczenie polskie Cz. Znamierowskiego/.

Do psychologii: A. Mikulski, Podręcznik psychologii oraz A. Höfler, Zasady psychologii /tłumaczenie polskie Z. Zawirskiego/ oba podręczniki wzajemnie się uzupełniają, dlatego polecamy oba razem, nie zaś jeden z nich do wyboru.

Do teorii poznania i historii filozofii: K. Ajdukiewicz, Główne kierunki filozofii. Są to wypisy filozoficzne, opatrzone wstępem ogólnym, informującym o filozofii. Nie wymagamy całości materiału zawartego w książce, lecz tylko tego, co jest zawarte we wstępie i zaznajomienia się z dwoma lub kilku filozofami, według wyboru kandydata, na podstawie

Egzamin z głównych zasad nauk filozoficznych obejmuje zasadnicze wiadomości z logiki /wraz z metodologją nauk/, psychologii i teorii poznania, w historycznym oświetleniu.

Egzamin z nauk filozoficznych w zmniejszonym zakresie /grupa C/ przy magisterjum w zakresie filologii francuskiej /niemieckiej, angielskiej/ zdaje kandydat według wyboru z któregookolwiek działu wymienionego pod B I w programie studjów i egzaminów w zakresie nauk filozoficznych na stopień magistra filozofji. Egzamin ma wykazać ^{pogłębioną znajomość} zagadnień i sposobów ich traktowania oraz historycznego rozwoju, w obrębie wybranego działu.

Studenci, którzy rozpoczęli studja przed rokiem akademickim 1926/27 i pragną uzyskać stopień magistra filozofji w zakresie nauk filozoficznych, winni złożyć w zasadzie wszystkie egzaminy wymienione w programie studjów i egzaminów. Kwestje dotyczące rzeczowo uzasadnionych ulg i zwolnień będą rozstrzygane w każdym przypadku z osobna.

O bardziej szczegółowe wyjaśnienia odnośnie do studjów i egzaminów w zakresie nauk filozoficznych należy zwracać się do profesora.

Wilno, 28 września 1926.

Orłowski

Wilno, 15 grudnia 1930.

Do

Rektoratu Uniwersytetu
Stefana Batoiego

w Wilnie.

przez Dziekanat Wydziału Humanistycznego.

« Jako opiekun tworzącego się na Wydziale Humanistycznym Zakładu psychologicznego » proszę o [przyznanie mieszkania po śp. Prof. Stanisławie Trzebińskim, przy ul. Zamkowej 11, na pomieszczenie tego zakładu]. Na poparcie prośby przytaczam, iż Wydział Humanistyczny przewiduje rozpoczęcie regularnych wykładów i ćwiczeń z psychologii od letniego trimestru bieżącego roku akademickiego, przeto niezbędną rzeczą jest przynajmniej prowizoryczne urządzenie zakładu do tego czasu, co da się uczynić pod warunkiem uzyskania odpowiedniego lokalu, albowiem istnieje już zawiązek zbiorów i biblioteki.

/Prof. Dr. Tadeusz Czeżowski/

Ch. 15/XII 30.

Wilno, 27 października 1932.

Do < j.w. >

« » wnioskiem dnia 15 grudnia 1930 r. podanie, skierowane do Rektoratu, o [*zamiar przed wzięciem w ręce*]. Różnorakie przeszkody wstrzymały organizację zakładu ~~w latach od tam ubiegłych~~ i po dłuższych znów przygotowaniach dopiero w roku bieżącym stała się dojrzałą sprawą jego uruchomienia. Wobec tego *obecnie* ~~proszę~~ *zaproponuję* ~~uprzejmie~~ *zaproponuję* o przydzielenie na rzecz Zakładu psychologicznego *neurologicznego* ~~lokalu~~ *lokalu* oznaczonego Nr-em 8 przy ul. Zamkowej 11, *zamiar* ~~który~~ *zamiar* po śp. Prof. Trzebińskim został tymczasem zajęty przez Koło Polonistów i mieszkanie pry-

^{Amis} watne i zarazem o przeniesienie ^{jego} ~~obecnych~~ lokatorów do innych pomieszczeń.

312

Wilno, 27 października 1932.

Do Rektoratu Uniwersytetu SB.

w/m.

Pismem Rektoratu z dnia 7 marca 1930 r. L.4037 ex 1929/30 zostałem za-
wiadomiony, że Senat uchwałą z dnia 28 lutego tegoż roku ~~obowiązkowo~~ nałożył
na mnie obowiązki drugiego delegata Senatu do Wojewódzkiego Komitetu Wileń-
skiego Pomocy Polskiej Młodzieży Akademickiej. Ponieważ przy licznych moich
innych zajęciach uniwersyteckich nie mogę w sposób należyty wywiązywać się
z owych obowiązków proszę o uwolnienie mnie od nich i o dokonanie wyboru
innego delegata.

C. 27/10 32
H

Wilno, 16 listopada 1931.

393

Do

Rektoratu Uniwersytetu Stefana Batorego

w/m.

W r. 1930 opłaciłem rachunki za niezbędny remont udzielonego mi mieszkania w domu przy ul. Wielkiej 24 i przedstawivszy następnie te rachunki Rektoratowi i Ministerstwu, uzyskałem orzeczenie, iż winny one być opłacone z kredytów remontowych. Jednakże z powodu ograniczenia tych kredytów otrzymałem dotychczas tylko część należnej mi kwoty, pozostała zaś do zwrotu reszta wynosi 1199 zł 83 gr. Ponieważ rachunki opłaciłem z pożyczek zaciągniętych prywatnie i pożyczek tych nie mogę spłacić, póki nie otrzymam zwrotu wyżej wymienionej pozostałości, a winien jestem zwrócić je jak najrychlej, ponieważ termin spłaty już został przekroczony, przeto znalazłem się w niezmiernie trudnej sytuacji. Celem wyjścia z niej proszę Rektorat o przyznanie mi pożyczki z funduszu domów profesorskich w wysokości 1199 zł 83 gr, z której będę mógł spłacić tamte pożyczki i którą zwrócę bezzwłocznie po otrzymaniu należnej mi kwoty.

Rektorat

Wilno, 14 ^{brak} lutego 1933. 314

Do Rektoratu Uniwersytetu Stefana Batorego
w Wilnie.

Prof. Dr. Tadeusz Czeżowski,
w sprawie zaliczenia lat służ-
by austriackiej do emerytury.
Na zarządzenie Rektoratu z dn.
~~20. IV. 1933~~ L. 4301 ex 1933/33.

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 18 marca 1932 Dz. U. R. P. Nr. 26 poz. 239 zgłaszam swe prawa z tytułu służby państwowej austriackiej, podlegającej doliczeniu do wysługi emerytalnej na zasadzie art. 81 ~~ix art. 81~~ ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. Dz. U. R. P. Nr. 6/24 poz. 46, Dla ~~ich~~ ^{a minimum + w sprawie Tytułu} udokumentowania dołączam następujące dokumenty w uwierzytelnionych odpisach:

1/. Reskrypt ck. Rady Szkolnej Krajowej we Lwowie z dnia 29 sierpnia 1912 r. L: 9487/IV na dowód, iż rozpoczęciem służby państwowej jako zastępcy nauczyciela w ck. gimnazjum VI we Lwowie dnia 1 września 1912 r.

2/. Zawiadomienie Dyrekcji ck. gimnazjum VI we Lwowie z dnia 18 grudnia 1912 r. L: 548 o przyznaniu mi od dnia 1 grudnia tegoż roku remuneracji jako dla egzaminowego zastępcy nauczyciela, na dowód iż od wymienionej daty pełniłem obowiązki nauczycielskie jako egzaminowany zastępcy nauczyciela.

3/. Oświadczenie Dyrekcji państwowego gimnazjum VI im. Stan. Staszica we Lwowie z dnia 2 grudnia 1920 r., dotyczące przebiegu mej służby ~~xxi~~ w powyższym gimnazjum, na dowód, iż służba ta trwa-

ła nieprzerwanie aż do mojego przejścia do ^{służby w} Ministerstwa Wyznań
Relig. i Oświecenia Publicznego.

4/. Reskrypt Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publ.
z dnia 23 kwietnia 1921 r. Nr.143/25 P., na dowód iż Komisja We-
ryfikacyjna przy tem Ministerstwie działająca zaliczyła mi [<] z [>] po-
przedniej służby państwowej w państwie austriackiem ogółem lat 6
i miesiąc 1, tj okres czasu od 1 września 1912 r. do początku
służby państwowej polskiej, [<] dla wymiaru dodatku za wysługę lat. [>]

4 zał.

Ch. 1/5 33.

Wzrost gotowania na
Na terminach między innymi w c.d. gminnym VI de latnie
ot dnia 1 września 1912 r. do dnia 1 października 1918 r. jako laty
magis de straly bawiarzy wstąpił (iż same wrony wrona lat wron i jeden
wrony.

Wilno, 8 lutego 1930 r.

Do

Rektoratu Uniwersytetu Stefana Batorego

przez Dziekanat Wydziału Humanistycznego.

Proszę Rektorat o wyjednanie dla woznego Seminarjum filozoficznego Jana Olczyka jednorazowej zapomogi w kwocie 150 zł.

Wozny Olczyk pełni swe obowiązki, jak nieraz już miałem sposobność zaznaczyć, wzorowo, inteligentnie i z całym oddaniem się, poświęcając im w razie potrzeby o wiele więcej czasu, niż wynosi wymiar zajęć obowiązkowych. Dane sobie polecenia wykonywa chętnie, ściśle i sumiennie, odznacza się wielką uczciwością. W lecie i jesieni roku ostatniego przebyła ciężką chorobę jego żona, obecnie zaś zachorowało poważnie jego kilkoletnie dziecko. Choroby te pociągnęły za sobą wydatki, na których pokrycie nie wystarczają dochody woznego Uniwersytetu. Zapomoga, o której przyznanie proszę, pozwoli pokryć przynajmniej część tych wydatków.

Kierownik

Seminarjum filozoficznego.

Ch. 10/II 30.

Wilno, dn. 22 stycznia 1929 r.

Wielebny Księżu Profesorze!

Przesyłam serdeczne podziękowanie za łaskawe zadeklarowanie składki miesięcznej na rzecz Chóru akademickiego. Wobec tego, że deklaracje takie złożyło 40 osób, składka miesięczna wyniesie 2,50. Otrzymana ze składek kwota 100 zł będzie wypłacana jako wynagrodzenie nowemu dyrygentowi Chóru akademickiego p. Władysławowi Szczepańskiemu który, jako fachowy dyrygent operowy i muzyk szczerze zamiłowany w swym zawodzie, daje gwarancję utrzymania Chóru akademickiego na należytych poziomach. Wymienioną składkę miesięczną będzie odliczać każdego miesiąca, poczynając od 1 stycznia 1929 r., Kwestura Uniwersytetu przy wypłacie poborów.-

Złączę wyrazy szczerego poważania

Opiekun Chóru akademickiego

Falkowski, Żongołłowicz,
Wójcicki, Świrski, Puciata,
Jw. Ks. Prof. Cichonki, Sopoćko.

w W i l n i e.

Wilno, dn. 22 stycznia 1929 r.

Wielce Szanowny Panie Profesorze!

Przesyłam serdeczne podziękowanie za łaskawe deklarowanie składki miesięcznej na rzecz Chóru akademickiego. Wobec tego, że deklaracje takie złożyło 40 osób, składka miesięczna wyniesie 2.50 zł. Otrzymana ze składek kwota 100 zł będzie wypłacana jako wynagrodzenie nowemu dyrygentowi Chóru akademickiego p. Władysławowi Szczepańskiemu, który, jako fachowy dyrygent operowy i muzyk szczerze zamierzony w swym zawodzie, daje gwarancję utrzymania Chóru akademickiego na należytych poziomach. Wymienioną składkę miesięczną będzie odliczać każdego miesiąca, począwszy od 1 stycznia 1929 r., Kwestura Uniwersytetu przy wypłacie poborów

Złączę wyrazy szczerego poważania.-

Opiekun Chóru akademickiego.

JW Pan. Prof. -----

w W i l n i e.

verte

MN.

Stamp: Sprawozdanie

2 ksp. 25 I. 29. AB

Proff. Zawadzki, Waśkowski, Lende, Chełmoński, Januszkiewicz, Trzebiński St.,
Eiger, Szmurło, Michejda, Reicher, Schilling-Siengalewicz, Jakowicki,
Radziwiłłowicz, Massonius, Koneczny, Pigoń, Glixelli, Kościałkowski,
Srebrny, Chomiński, Ehrenkreutzowa, Czeżowski, Sławiński, Staniewicz,
Rudnicki, Ruszczyc, Kłos, Kubicki, Sokołowski, Śleńdziński, Bałzukiewicz,
Zdziechowski.-

312

Wilno, dn. 22 stycznia 1929 r.

Wielce Szanowny Panie Profesorze!

Przesyłam serdeczne podziękowanie za łaskawe deklarowanie składki miesięcznej na rzecz Chóru akademickiego. Wobec tego, że deklaracje takie złożyło 40 osób, składka miesięczna wyniesie 2.50 zł. Otrzymana ze składek kwota 100 zł będzie wypłacana jako wynagrodzenie nowemu dyrygentowi Chóru akademickiego p. Władysławowi Sacsepanskiemu, który, jako fachowy dyrygent operowy i muzyk szczerze zamierzony w swym zawodzie, daje gwarancję utrzymania Chóru akademickiego na należytych poziomie. Wymienioną składkę miesięczną będzie odliczać każdego miesiąca, poczynawszy od 1 stycznia 1929 r., Kwestura Uniwersytetu przy wypłacie poborów.

Zaczą wyrazy szczerego poważania.-

Opiekun Chóru akademickiego.

JW Pan. Prof.-----

w W i l n i e.

MN.

218

Wilno, dn. 22 stycznia 1929 r.

Wielce Szanowny Panie Profesorze!

Przesyłam serdeczne podziękowanie za łaskawe deklarowanie składki miesięcznej na rzecz Chóru akademickiego. Wobec tego, że deklaracje takie złożyło 40 osób, składka miesięczna wyniesie 2.50 zł. Otrzymana ze składek kwota 100 zł będzie wypłacana jako wynagrodzenie nowemu dyrygentowi Chóru akademickiego p. Władysławowi Szczepanowskiemu, który, jako fachowy dyrygent operowy i muzyk szczerze zaangażowany w swym zawodzie, daje gwarancję utrzymania Chóru akademickiego na należytych poziomie. Wymienioną składkę miesięczną będzie odliczać każdego miesiąca, począwszy od 1 stycznia 1929 r., Kwestura Uniwersytetu przy wypłacie poborów

Zaczę wyrazy szczerego poważania.-

Opiekun Chóru akademickiego.

JWPan.Prof.-----

w W i l n i e.

Wilno, dn. 22 stycznia 1929 r.

Wielce Szanowny Panie Profesorze!

Przesyłam serdeczne podziękowanie za łaskawe deklarowanie składki miesięcznej na rzecz Chóru akademickiego. Wobec tego, że deklaracje takie złożyło 40 osób, składka miesięczna wyniesie 2.50 zł. Otrzymana ze składek kwota 100 zł będzie wypłacana jako wynagrodzenie nowemu dyrygentowi Chóru akademickiego p. Władysławowi Szczepańskiemu, który, jako fachowy dyrygent operowy i muzyk szczerze zamikowany w swym zawodzie, daje gwarancję utrzymania Chóru akademickiego na należytych poziomie. Wymienioną składkę miesięczną będzie odliczać każdego miesiąca, począwszy od 1 stycznia 1929 r., Kwestura Uniwersytetu przy wypłacie poborów.

Złączę wyrazy szczerego poważania.-

Opiekun Chóru akademickiego.

JWPan.Prof.

w w i l n i e.

.....

321

Wilno, dn. 22 stycznia 1929 r.

Wielce Szanowny Panie Doktorze!

Przesyłam serdeczne podziękowanie za łaskawe deklarowanie składki miesięcznej na rzecz Chóru akademickiego. Wobec tego, że deklaracje takie złożyło 40 osób, składka miesięczna wyniesie 2.50 zł. Otrzymana ze składek kwota 100 zł będzie wypłacana jako wynagrodzenie nowemu Dyrygentowi Chóru akademickiego p. Władysławowi Szczepańskiemu, który, jako fachowy dyrygent operowy i muzyk szczerze zamiłowany w swym zawodzie, daje gwarancję utrzymania Chóru akademickiego na należytych poziomach. Wymienioną składkę miesięczną będzie odliczać każdego miesiąca, poczynawszy od 1 stycznia 1929 r. Kwestura Uniwersytetu przy wypłacie poborów.

Złączę wyrazy szczerzego poważania

Opiekun Chóru akademickiego.

JWPan Doc. Dr. *Al. Jafarowicz*
Sgn. Aleksandrowicz

w Wilnie.

MN.

Wilno, 12 listopada 1928 r.

O d e z w a.

Młodzież naszego Uniwersytetu zorganizowała Chór akademicki, który pod dyрекcją Dra Tadeusza Szeligowskiego uzyskał mocne podstawy dalszego rozwoju. Obecnie wskutek wyjazdu Dra Szeligowskiego na studia zagranicę musi Chór akademicki pozyskać nowego dyrygenta i w tym kierunku zostały już poczynione potrzebne przygotowania. Ponieważ nowemu dyrygentowi trzeba zapewnić wynagrodzenie w kwocie 100 zł miesięcznie, brak zaś na to funduszków, przeto zwracam się do JJWWPP. Profesorów z uprzejmem zaproszeniem do zapisywania się na członków popierających Chóru akademickiego ze składką miesięczną 5 zł. Jeżeli Chór akademicki pozyska w ten sposób więcej niż 20 członków popierających składka miesięczna zostanie stosownie obniżona, gdy zaś będą środki na wynagrodzenie dyrygenta w budżecie Uniwersytetu, o co rozpoczną starania, będzie można tę składkę miesięczną zupełnie uchylić.

Zarazem proszę o upoważnienie mnie podpisem poniżej zamieszczonym do zarządzenia, aby składki członków popierających były pobierane przez Kwesturę przy sposobności wypłaty poborów.-

Opiekun

Opiekun Chóru akademickiego.

gorąco popieram
Mr. Falkowski
 21. XI. 1928
 Rektor

Deklaracja przystąpienia

/podpis/

JWP. Profesor	
<i>X. Dr Bronisław Żongolowski</i>	<i>Żongolowski</i>
<i>X. Dr Czesław Falkowski</i>	<i>Mr. Falkowski</i>
<i>X. Dr Aleksander Wójcicki</i>	<i>Mr. Wójcicki</i>
<i>X. Dr Bolesław Wilanowski</i>	
<i>X. Dr Ignacy Świrski</i>	<i>X. Ignacy Świrski</i>
<i>X. Dr Leon Puciata</i>	<i>Leon Puciata</i>
<i>X. Dr Paweł Chłowiecki</i>	
<i>X. Antoni Lichoniski</i>	<i>X. Antoni Lichoniski</i>
<i>X. Adam Sawicki</i>	
<i>X. Dr Michał Spoc'ko</i>	<i>Mr. Spoc'ko</i>

Wilno, 12 listopada 1928 r.

O d e z w a.

Młodzież naszego Uniwersytetu zorganizowała Chór akademicki, który pod dykcją Dra Tadeusza Szeligowskiego uzyskał mocne podstawy dalszego rozwoju. Obecnie wskutek wyjazdu Dra Szeligowskiego na studia zagranicę musi Chór akademicki pozyskać nowego dyrygenta i w tym kierunku zostały już poczynione potrzebne przygotowania. Ponieważ nowemu dyrygentowi trzeba zapewnić wynagrodzenie w kwocie 100 zł miesięcznie, brak zaś na to funduszków, przeto zwracam się do J.J.W.W.P.P. Profesorów z uprzejmem zaproszeniem do zapisywania się na członków popierających Chóru akademickiego ze składką miesięczną 5 zł. Jeżeli Chór akademicki pozyska w ten sposób więcej niż 20 członków popierających składka miesięczna zostanie stosownie obniżona, gdy zaś będą środki na wynagrodzenie dyrygenta w budżecie Uniwersytetu, o co rozpocznę starania, będzie można tę składkę miesięczną zupełnie uchylić.

Zarazem proszę o upoważnienie mnie podpisem poniżej zamieszczonym do zarządzenia, aby składki członków popierających były pobierane przez Kwesturę przy sposobności wypłaty poborów.-

gorąco popieram
Mr. Fallowski
 21. XI. 1928. *Rektor*

Stelimny
 Opiekun Chóru akademickiego.

JWP.Profesor :	Deklaracja przystąpienia /podpis/
<i>Alfous Parzewski</i>	
<i>Władysław Ławadski</i>	<i>W. Ławadski</i>
<i>Dr Franciszek Bossowski</i>	
<i>Dr Wacław Komarnicki</i>	
<i>Dr Eugeniusz Waszkowski</i>	<i>E. Waszkowski</i>
<i>Dr Stefan Ehrenkreutz</i>	
<i>Bronisław Wróblewski</i>	
<i>Dr Stefan Glaser</i>	
<i>Mieczysław Gutkowski</i>	
<i>Jerry Lande</i>	<i>J. Lande</i>
<i>Sygmunt Jundziłł</i>	
<i>Adam Chedmonski</i>	<i>A. Chedmonski</i>
<i>Dr Jan Jaworski</i>	

Wilno, 12 listopada 1928 r.

O d e z w a.

Młodzież naszego Uniwersytetu zorganizowała Chór akademicki, który pod dyrekcją Dra Tadeusza Szeligowskiego uzyskał mocne podstawy dalszego rozwoju. Obecnie wskutek wyjazdu Dra Szeligowskiego na studia zagranicę musi Chór akademicki pozyskać nowego dyrygenta i w tym kierunku zostały już poczynione potrzebne przygotowania. Ponieważ nowemu dyrygentowi trzeba zapewnić wynagrodzenie w kwocie 100 zł miesięcznie, brak zaś na to funduszy, przeto zwracam się do JWWPP. Profesorów z uprzejmym zaproszeniem do zapisywania się na członków popierających Chóru akademickiego ze składką miesięczną 5 zł. Jeżeli Chór akademicki pozyska w ten sposób więcej niż 20 członków popierających składka miesięczna zostanie stosownie obniżona, gdy zaś będą środki na wynagrodzenie dyrygenta w budżecie Uniwersytetu, o co rozpoczną starania, będzie można tę składkę miesięczną zupełnie uchylić.

Zarazem proszę o upoważnienie mnie podpisem poniżej zamieszczonym do zarządzenia, aby składki członków popierających były pobierane przez Kwesturę przy sposobności wypłaty poborów.-

gorąco popieram
 21. X. 1928
 M. Fallowski
 Rektor

Opiekun
 Opiekun Chóru akademickiego.

JWP. Profesor :	Deklaracja przystąpienia /podpis/
D ^r Stanisław Władyczeko	
D ^r Aleksander Januszkiewicz	A Januszkiewicz
D ^r Cezar Sieremi Tractowski	
D ^r Teofil Gryglewicz	
D ^r Stanisław Trebiński	S Trebiński
D ^r Karimierz Karaffa-Norbatt	
D ^r Juljan Szymanski	
D ^r Renon Orłowski	
D ^r Marian Eiger	Marian Eiger
D ^r Jan Lemurdo	J Lemurdo
D ^r Jerry Alexandrowicz	
D ^r Karimierz Opoczyński	

Prof. Profesor:

Deklaracja przystąpienia
(podpis)

Dr Korcel Michejda

Miksyty.

Dr Wacław Jasnowski

Dr Michał Reicher

Mich Reicher

Mr. Jan Muszyński

Dr Władysław Karaffa-Korbutt

Dr Sergiusz Szilling-Siengalewicz

Dr Jan Wilczyński

Szilling

Dr Władysław Jakowicki

Jakowicki

Dr Rafał Radziwiłowicz

Radziwiłowicz

Dr Michał Genikowski

Doc Dr Aleksander Szaferowicz

Szaferowicz

Doc Dr Ignacy Abramowicz

Abramowicz

Miksyty.

O d e z w a.

Młodzież naszego Uniwersytetu zorganizowała Chór akademicki, który pod dykcją Dra Tadeusza Szeligowskiego uzyskał mocne podstawy dalszego rozwoju. Obecnie wskutek wyjazdu Dra Szeligowskiego na studia zagranicę musi Chór akademicki pozyskać nowego dyrygenta i w tym kierunku zostały już poczynione potrzebne przygotowania. Ponieważ nowemu dyrygentowi trzeba zapewnić wynagrodzenie w kwocie 100 zł miesięcznie, brak zaś na to funduszków, przeto zwracam się do JWWPP. Profesorów z uprzejmem zaproszeniem do zapisywania się na członków popierających Chóru akademickiego ze składką miesięczną 5 zł. Jeżeli Chór akademicki pozyska w ten sposób więcej niż 20 członków popierających składka miesięczna zostanie stosownie obniżona, gdy zaś będą środki na wynagrodzenie dyrygenta w budżecie Uniwersytetu, o co rozpocznę starania, będzie można tę składkę miesięczną zupełnie uchylić.

Zarazem proszę o upoważnienie mnie podpisem poniżej zamieszczonym do zarządzenia, aby składki członków popierających były pobierane przez Kwesturę przy sposobności wypłaty poborów.-

Orlikowski

Opiekun Chóru akademickiego.

grzecz. popieracze

Mr. Falkowski
Relitor

21. XI. 1928

JWP. Profesor:	Deklaracja przystąpienia /podpis/
<i>Dr Marian Kwiechowski</i>	<i>Marian Massonius</i>
<i>Dr Wincenty Lutosławski</i>	
<i>Dr Feliks Koneczny</i>	<i>F. Koneczny</i>
<i>Dr Stanisław Pigoń</i>	<i>St. Pigoń</i>
<i>Dr Marian Massonius</i>	<i>Marian Kwiechowski</i>
<i>Dr Jan Oko</i>	
<i>Dr Stefan Glicelli</i>	<i>S. Glicelli</i>
<i>Dr Karimierz Kolbuszewski</i>	
<i>Dr Stanisław Kosiński</i>	<i>St. Kosiński</i>
<i>Stefan Srebrny</i>	<i>St. Srebrny</i>
<i>Dr Jan Otyboki</i>	

Uw. Profesor

Deklaracja przystąpienia
(podpis)

Dr Teofil Emil Modelski

Dr Olgierd Chomiński

[Signature]
[Signature]

Doc. Cezarja Elreukreutrowa

Doc. Dr Ryszard Miernicki

[Signature]

Wilno, 12 listopada 1928 r.

O d e z w a.

Młodzież naszego Uniwersytetu zorganizowała Chór akademicki, który pod dykcją Dra Tadeusza Szeligowskiego uzyskał mocne podstawy dalszego rozwoju. Obecnie wskutek wyjazdu Dra Szeligowskiego na studia zagranicę musi Chór akademicki pozyskać nowego dyrygenta i w tym kierunku zostały już poczynione potrzebne przygotowania. Ponieważ nowemu dyrygentowi trzeba zapewnić wynagrodzenie w kwocie 100 zł miesięcznie, brak zaś na to funduszy, przeto zwracam się do JWWPP. Profesorów z uprzejmem zaproszeniem do zapisywania się na członków popierających Chóru akademickiego ze składką miesięczną 5 zł. Jeżeli Chór akademicki pozyska w ten sposób więcej niż 20 członków popierających składka miesięczna zostanie stosownie obniżona, gdy zaś będą środki na wynagrodzenie dyrygenta w budżecie Uniwersytetu, o co rozpocznę starania, będzie można tę składkę miesięczną zupełnie uchylić.

Zarazem proszę o upoważnienie mnie podpisem poniżej zamieszczonym do zarządzenia, aby składki członków popierających były pobierane przez Kwesturę przy sposobności wypłaty poborów.-

Gorąco popieram

21. XI. 1928

Ch. Fallowski
Rektor

Orelmny

Opiekun Chóru akademickiego.

JWP. Profesor :

Deklaracja przystąpienia
/podpis/

Kazimierz Stawinski

K Stawinski

Wiktor Staniewicz

W. Staniewicz

Dr Piotr Wisniewski

Dr Władysław Driewulski

Dr Juliusz Rudnicki

J Rudnicki

Dr Józef Trzebinski

Dr Kazimierz Rogoyski

Dr Edward Bekier

Dr Bronisław Rydrewski

Dr Stefan Baranowski

Dr Wacław Driewulski

Dr Józef Patkowski

YWT Profesor:

deklaracja przystąpienia
(podpis)

Dr Jan Weissenhoff

Dr Władysław Szeliga-Mirzejewski

Inż. Witold Kraszewski

Dr Marian Hlasko

Dr Stefan Kempisty

Dr Mieczysław Limanowski

Dr Jan Prüffer

Doc Dr Karimierz Jantzen

Dr Paweł Radziewski

Wilno, 12 listopada 1928 r.

O d e z w a.

Kłódzież naszego Uniwersytetu zorganizowała Chór akademicki, który pod dyrekcją Dra Tadeusza Szeligowskiego uzyskał mocne podstawy dalszego rozwoju. Obecnie wskutek wyjazdu Dra Szeligowskiego na studia zagranicę musi Chór akademicki pozyskać nowego dyrygenta i w tym kierunku zostały już poczynione potrzebne przygotowania. Ponieważ nowemu dyrygentowi trzeba zapewnić wynagrodzenie w kwocie 100 zł miesięcznie, brak zaś na to funduszków, przeto zwracam się do J.J.W.W.P.P. Profesorów z uprzejmym zaproszeniem do zapisywania się na członków popierających Chór akademickiego ze składką miesięczną 5 zł. Jeżeli Chór akademicki pozyska w ten sposób więcej niż 80 członków popierających składka miesięczna zostanie stosownie obniżona, gdy zaś będą środki na wynagrodzenie dyrygenta w budżecie Uniwersytetu, o co rozpoczną starania, będzie można tę składkę miesięczną zupełnie uchylić.

Zarazem proszę o upoważnienie mnie podpisem poniżej zamieszczonym do zarządzenia, aby składki członków popierających były pobierane przez Kwesturę przy sposobności wypłaty poborów.-

popieracze

Xr. Fallowski

Rektor

21. XI. 1928

Oculum

Opiekun Chóru akademickiego.

J.W.P. Profesor

Deklaracja przystąpienia /podpis/

Ferdynand Ruszczyk

Ferdynand Ruszczyk

Juljusz Kłos

JKł

Benedykt Kubicki

B Kubicki

Ludwik Łokosowski

L. Łokosowski

Ludovis Pleidziński

L Pleidziński

Bolesław Bańkiewicz

B. Bańkiewicz

Stanisław Maturian

Bonawentura Lewart

328

Exp.

/Według wykazu deklaracji składek na rzecz
Chóru akademickiego/.

Wilno, 20 grudnia 1928.

Wielce Szanowny Panie Profesorze!
/Doktorze!/
Wielebny Księżu Profesorze!

Przesyłam serdeczne podziękowanie za łaskawe deklarowanie składki miesięcznej na rzecz Chóru akademickiego. Wobec tego, że deklaracje takie złożyło 40 osób, składka miesięczna wyniesie 2,50 zł. Otrzymana ze składek kwota 100 zł będzie wypłacana jako wynagrodzenie ^{nowemu} dyrygentowi Chóru akademickiego p. Władysławowi Szczepańskiemu, który, jako fachowy dyrygent operowy i muzyk szczerze zamiłowany w swym zawodzie, daje gwarancję utrzymania Chóru akademickiego na należytych poziomach. Wymienioną składkę miesięczną będzie odliczać każdego miesiąca, począwszy od 1 stycznia 1929, Kwestura Uniwersytetu przy wypłacie pborów.

Łacząc wyrazy szczerego poważania

Opiekun Chóru akademickiego.

Pr. 20/12/28

Wilno, 8 czerwca 1925.

Do Rady Wydziałowej

Wydziału Humanistycznego U.S.B.

Niniejszem składam wniosek o mianowanie Benedykta Woyczyńskiego młodszym asystentem Seminarjum filozoficznego na dalszy okres roczny od 1/X 1925 do 30/IX 1926 r. z wynagrodzeniem równem uposażeniu szczebla b grupy IX, ponieważ ukończył on przepisany okres studiów i jest zajęty przez 30 godzin tygodniowo. Woyczyński jest dotąd dwa lata młodszym asystentem, przeto przeciwko tej nominacji niema przeszkody w art. 62 ustawy o szkołach akademickich. Na poparcie wniosku przytaczam nadto, że Woyczyński pełni swe obowiązki w sposób wzorowy i że złożył on rozprawę doktorską, która została już przyjęta przez dwóch referentów, egzaminy doktorskie uległy zaś zwłoce jedynie wskutek jego choroby.

Kierownik Seminarjum filozoficznego

330

Wilno, 30 sierpnia 1926.

Do

Dzekańatu Wydziału Humanistycznego USB.

Wniosek o przyznanie asystentom nieetatowym poborów na przeciąg miesięcy wakacyjnych wskutek omyłki nie zawierał nazwiska Dra Benedykta Woyczyńskiego p.o. starszego asystenta Seminarjum filozoficznego, co dopiero teraz zostało stwierdzone. Proszę przeto o dodatkowe podanie wniosku o przyznanie Dr. Woyczyńskiemu poborów na przeciąg miesięcy wakacyjnych, z tem umotywowaniem, że Dr. Woyczyński pełnił swe obowiązki w czasie wakacji i pełnić je będzie nadal bez przerwy w roku 1926/27.

Kierownik Seminarjum filozoficznego.

Arb. 31/8.

Kopia!

Wilno, dnia 20 czerwca 1924.

Państwu Wielkiemu Wydziału Humanistycznemu
Uniwersytetu Stefana Batorego
w Wilnie.

Na posiedzeniu Rady Wydziałowej z dnia 5 czerwca br. stojącym na
wyznieniu kandydatów:

"Nawiązuje, iż stan rzeczy, jaki się wytworzył w sprawie kandydatury Prof.
Roguskiego może mieć istotny wpływ na reputację Uniwersytetu, oświad-
czając, iż sprawa ta powinna być rozstrzygnięta szybko albo wstrzymanie tego
sprawy dla Prof. Roguskiego, albo też, celów własnych kandyda-
cji potraktować jako akademickiego, między innymi być z niego wypracowane kande-
datury dyscyplinarne."

Przydadanie to, jak się okazało, o tyle było ważnym momentem,
iż Prof. Roguski nie był jeszcze najmłodszym profesorem Uniwersytetu
wileńskiego, w tym mieście istniały osoby rektorów, które z kolei były
jednostką w tym samym czasie. Ponieważ obecnie nominacja Prof.
Roguskiego była się bardzo dostrzegana i opublikowana publicznie, przez

proprio re stituerie uisibilem pentagonis.

(propi) & Tetram Cewinli;

putare in duryeijm unireu, etc.

mierza Ajdukiewicza. Piszę o nim, bo czuję się zobowiązany do tego moim stosun-
kiem do Prof. Twardowskiego. Ajdukiewicz miał to nieszczęście, że podpisał nieg-
dyś "protest brzeski". Ale jest człowiekiem ^{niezmiernie} niezmiernie prawym, apolitycznym,
lojalnym, w czasie wojny był walecznym oficerem. Może i o nim byłbyś łaskaw za-
sięgnąć informacji?

Serdeczny uścisk dłoni

2/6 74.

Prof. Dr. Tadeusz Czeżowski

334
Wilno, 29 maja 1936.

Wilno, Uniwersytet.

Wielce Szanowny Panie Dyrektorze!

Pragnę na Pańskie ręce złożyć wyrazy głębokiego żalu z powodu skonu s.p. Dyrektora Kazimierz Falkowskiego. Jego dzielność i dobroć, Jego rozum i poczucie obywatelskie miałem sposobność stwierdzić i ocenić w wielokrotnych zetknięciach się z Nim na tle spraw publicznych i społecznych. Nieodżałowaną przeto jest szkoda, którą ponosi Państwo i Społeczeństwo, a zwłaszcza Ci wszyscy, wśród których żmarły żył i działał, wskutek przedwczesnego i tak tragicznie nieoczekiwanego Jego odejścia!

Z wyrazami prawdziwego poważania

Ca. 29/5 36.

Wilno, 14 listopada 1935.

335

Szanowna

Kasa im. Mianowskiego
Instytut popierania nauki polskiej
w Warszawie
Pałac Staszyca.

Przesyła rękopis odczytu p.t. Pozytywizm a idealizm w pojmowaniu nauki, z uprzejmą propozycją przyjęcia go do druku, bądź w ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ "Nauce Polskiej" bądź w formie osobnej broszurki.

W razie przyjęcia powyższej propozycji zgłaszam następujące dezyderaty:

- 1/ Proszę o nieczynienie żadnych zmian w rękopisie bez porozumienia się ze mną.
- 2/ Proszę o przysłanie ostatekniej korekty ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ i nieoddawanie składu na maszynę ~~XXXX~~ bez ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ mego imprimatur.
- 3/ Proszę wreszcie o 50 odbitek autorskich /ewentualnie za dopłatą z mej strony/.

Łączę wyrazy prawdziwego poważania

[Handwritten signature] 14/11/35

Wilno, 3 lipca 1930.

Wielce Szanowny Panie Kolego!

Serdecznie dziękuję za list z 16 czerwca i proszę zarazem wybaczyć, że odpisuję nań ze znacznym opóźnieniem; w ostatnich jednak tygodniach miałem czas tak zajęty egzaminami, iż wszystkie inne obowiązki trzeba było odłożyć na później. Teraz zatem ^{zaczynam} ~~zaczynam od złożenia Panu serdecznych gratulacji z powodu dokonania habilitacji, szczerze ucieszyłem się wiadomością o tym fakcie.~~

Sprawa katedry filozofji na naszym Wydziale ~~przedstawia się w tej chwili w sposób dosyć skomplikowany i nie wiem obecnie, jakie znajdzie rozwiązanie. Zdaje się jednak, że Wydział nasz zechce szukać przede wszystkim kandydata o przygotowaniu humanistycznym - wyrażam się, jak Pan widzi - o całej sprawie w sposób mało określony, ponieważ w tej chwili zachodzi znaczna różnica zdań~~ ^{nie ma jednolitego zdania i nie ma widocznej ścieżki, którą się powinno poruszać. Jedynie przedmiot filozofii o przygotowaniu humanistycznym nie mógłby być w sobie istniejącym robotniczym wobec Panu, mimo że jest on Panu sympatyczny i akceptowany, natomiast jest to przedmiot samej filozofii o przygotowaniu humanistycznym - jest bardziej, iż mniej konkretny i jest bardziej wyjątkowym.}

Łyczak

~~ferowi~~ ~~nie~~ ~~akademicki~~.

W następujących dniach zainicjuje Pan doktor. męczy
Wydziału medycyny Ministerstwa ~~z~~ ~~pracy~~ o udziale
w ~~zadaniach~~ ~~na~~ ~~zakładach~~ ~~psychologii~~ ~~dr. Stefani~~
funkcyj ~~innych~~ ~~oraz~~ ~~dotychczas~~ ~~Wydziału~~ ~~Wydziału~~ ~~Medycyny~~
i ~~dotychczas~~ ~~funkcyj~~ ~~dotychczas~~ ~~dotychczas~~, ~~na~~ ~~przebiegu~~
i ~~dotychczas~~ ~~w~~ ~~zakładach~~ ~~dotychczas~~ ~~dotychczas~~ ~~dotychczas~~
dotychczas ~~dotychczas~~ ~~dotychczas~~ ~~dotychczas~~ ~~dotychczas~~ ~~dotychczas~~
~~dotychczas~~ ~~dotychczas~~ ~~dotychczas~~ ~~dotychczas~~ ~~dotychczas~~ ~~dotychczas~~

Łączę wyraz
dotychczas ~~dotychczas~~

Prof. Dr. TAD. CZEŻOWSKI
Wilno, Uniwersytet

Kochane!

Wr. 2. X. 1948.

338

Wzrostaj, po przyjęciu, bęże u mnie Hander, przycina
mi listy Mary i Rany, Teresy - 22. Róże Wam serdecznie
dziękuję - a także serdecznie Teresi La Róże - i ożwi-
dowa o polycie u Was. Cieszę się, że Wam było dobre re-
zulu - i cieszę się, że Wam, co do tego, co się
tam już też listy od Józef i Hektor i też do nich przy-
Róże. Dwie dnięk Róże. Serdecznie mi serdecznie
mi i wam Róże (był to i ja i serdecznie) - Telegraf
La Róże. Moje serdecznie pozycie dobrane i już widać
i Józef Róże - moje serdecznie i 10 dni polycie, a
jakoż toia serdecznie serdecznie na listy, do serdecznie

KARTKA POCZTOWA

Cena 8 zł

NADAWCA:

Tadeusz Kierowski
Wrocław

Wybn. Wypiszczyńskiego 32 m. 4

w domu u siebie. - Dziękuję
za pismo, ferwale przyde-
ją, doc dożył wieszcie. So-
i pogodnie - leż pod okienem
pau kóre wly gęz wci dno
i wisko.
Jardam Was i cduj bam
Wroclawie Tadeusz

P.P.T. i T. - VIII 47 - 10.000.000

Wł.
Antonina Kierowska

Tomasi
Wronowska 20 m. 1

339

Jak Pan
Smiercie
naj. Czesny Dost
Panie Niemenczy
nad Wiljas
K. w. 2
Kraj. Wileńskie

Przedruk wzbroniony

Ławoczne, 24 24.

Kochanie! Dziś dzień ożenki.

Tę dni wspaniale mi się wstydziłem
iż nie odwie - jechał z sobą nie

spójnić. Kumpo; i w końcu; i w końcu

wspaniale; i w końcu; i w końcu; i w końcu

mi się wstydziłem; i w końcu; i w końcu

mi się wstydziłem; i w końcu; i w końcu

mi się wstydziłem; i w końcu; i w końcu

mi się wstydziłem; i w końcu; i w końcu

KARPATY WSCHODNIE.

Gorany Wschodnie: Grupa Doboszanki
i Pieluna (widok z Polńskiego).

Fot. Pręgowski

Prof. DR TAD. CZEŻOWSKI
Wilno. Uniwersytet

341

Jaśnie Wielmożny Pan

M a r j a n J a n k o w s k i

Wicewojewoda Wileński

w/m.

Urząd Wojewódzki.

Wilno, dnia 7 września 1936 roku.

Wielce Szanowny Panie Wojewodo!

Z prawdziwym żalem dowiaduję się, że Wielce Szanowny Pan Wojewoda opuszcza Wilno, by zająć inne zaszczytne stanowisko. Pragnę przy tej sposobności wyrazić serdeczną wdzięczność za uprzejmość i życzliwość, której wielokrotnie doznałem od Wielce Szanownego Pana Wojewody.

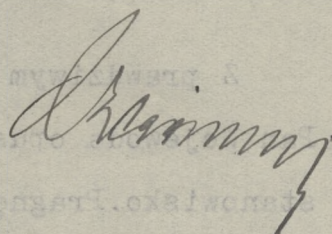
Proszę wybaczyć, że przy pożegnaniu zwracam się do Wielce Szanownego Pana Wojewody jeszcze z dwiema prośbami w sprawach nie własnych, lecz osób zasługujących mem zdaniem na całkowite poparcie.

Sprawa pierwsza dotyczy Jana Chworosta, magistra filozofii naszego Uniwersytetu, chłopaka nawskroś porządnego i lojalnego /pознаłem go dobrze w czasie studjów/. Znalazł on się niestety, jako białorusin, bez swej winy w rejestrze osób podejrzanych politycznie i dowiedziawszy się o tem obecnie, złożył podanie do Urzędu Wojewódzkiego z prośbą o stwierdzenie jego lojalności i wykreślenie go z tego rejestru. Pragnąłbym mą opinią przyczynić się do przychylnego załatwienia tego podania.

Drugie podanie przywiozłem z Dżisny, gdzie bawiłem ostatnio w ciągu kilku tygodni. Jan Łastowski prosi o przyjęcie go do służby państwowej w jednym z urzędów administracji ogólnej. Znam petenta jak też koła, w których się obraca

i mogę go sumiennie polecić.

Proszę przyjąć raz jeszcze wyrazy serdecznego
pożegnania i najlepsze życzenia w dalszej
tak zaszczytnej pracy oraz wyrazy
prawdziwego poważania

[Faint, mostly illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

ZAKŁAD UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH
Oddział w Bydgoszczy
Wydział Zasiłków
85-950

Znak: Zz. 644-1421/74/02

Bydgoszcz, dnia 1. 8. GRUDZ 1974

343
Ob. Czesławski Jacek
ul. warszawska 20
84-100 Toruń

W celu uzyskania legitymacji ubezpieczeniowej w załączeniu przesyła się wniosek, który po wypełnieniu i potwierdzeniu w randce przez pracodawcę należy nadesłać do tut. Zakładu.

Do wniosku prosimy dołączyć 1 fotografię i odcinek przekazu pocztowego za zł. 0,00.

Zakładnik: 1

Referent

Ewa Helze

344

Dysp.
6

NARODOWY BANK POLSKI
 II ODDZIAŁ TORUŃ
WYCIĄG
 Nr 3/01 z dnia 80-09-30

87027-81360
 OB. TADEUSZ CZEZOWSKI
 UL. WARSZAWSKA 20/1
 87-100 TORUŃ
 (Nr rachunku i nazwa posiadacza rachunku)

Dowód	Obroty	Wn-Ma
SP 80-03-31		591,36
ODSET 9500		83,52
RAZEM MA		83,52
SK		674,88

\$ USA 4,0%

Załączników
 XXXXXXXXX

(Stempel Banku)

F-4105/2

Prosimy o bezwzględne sprawdzenie wyciągu i załączników oraz powiadomienie nas o ewentualnej niezgodności. Ważne są tylko wyciągi z rachunków opatrzone odciśnięciem stempla dziennego właściwego Oddziału NBP.

Znaczenie symboli w rubryce "Dowód":

SP = saldo początkowe, SK = saldo końcowe.

Pozostałe symbole w tej rubryce służą do identyfikacji obrotów przy reklamacjach.

345 ✓

Polskie Towarzystwo Filozoficzne

Oddział w Toruniu

Toruń, dnia 24 maja 1975r.

WP

Prof. dr T. Czeżowski

Z a p r o s z e n i e

na CCLVI posiedzenie naukowe Oddziału, które odbędzie się w środę, dn. 28 bm.
o godz. 17 w Katedrze Logiki U M K

Prof. dr Tadeusz Czeżowski

Definicje w nauce

Wprowadzeni goście mile widziani

Przewodniczący

zarządu głównego PMS (do lipca 1906), Rady Nadzorczej (1907) i w chwili rozwiązania PMS przez władze rosyjskie do jej komisji likwidacyjnej. W latach rozłamów w ND (1907—11) opowiedział się za kierunkiem politycznym Komitetu Centralnego LN z Romanem Dmowskim na czele.

Po wybuchu wojny 1914 r. L. porzucił pracę zawodową i poświęcił się pracy społecznej. Był jednym z inicjatorów założenia Komitetu Obywatelskiego m. Warszawy i Polskiego Komitetu Pomocy Sanitarnej (PKPS), którego został sekretarzem a w r. n. pełnomocnikiem do spraw ewakuacji. Był członkiem Centralnego Komitetu Obywatelskiego (CKO) Król. Pol. W listopadzie 1914 wszedł L. w skład Komitetu Narodowego Polskiego w Warszawie i pozostał jego członkiem także na emigracji w Rosji. W r. 1915 został oddelegowany jako pełnomocnik PKPS i CKO do Rosji dla zorganizowania opieki nad uchodźcami z Królestwa. Jako kierownik rejonu centralnego PKPS w Moskwie rozwinął szeroką działalność społeczną, organizując m. in. liczne ośrodki pomocy i opieki, posterunki sanitarne, ośrodki szpitalne, schroniska i szkoły dla ewakuowanej ludności polskiej. W r. 1917 przewodniczył komitetowi organizacyjnemu zjazdu techników polskich w Rosji, zwołanemu w Moskwie, m. in. dla omówienia przyszłej odbudowy kraju. Zjazd ten powołał Stowarzyszenie Techników Polskich w Rosji, którego L. został wiceprzewodniczącym.

W styczniu 1917 brał udział w zjeździe emigracji polskiej w Lozannie i nawiązał kontakt z działaczami ND we Francji i Szwajcarii. W sierpniu 1917 wszedł z ramienia LN w skład Rady Polskiej Zjednoczenia Międzypartyjnego (RPZM) złożonej z reprezentacji tych wszystkich stronnictw i związków społecznych, które stały na gruncie orientacji prokoalicyjnej, oraz domagającej się utworzenia polskich sił zbrojnych w Rosji. Brał czynny udział w pracach organizacyjnych RPZM oraz współpracował w organie prasowym „Sprawa Polska“ w Piotrogradzie. W związku z tą działalnością został L. aresztowany przez władze radzieckie pod zarzutem działalności kontrrewolucyjnej i wraz z bratem Józefem 5 IX 1918 rozstrzelany w Moskwie.

L. był żonaty z Marią Zielińską, z którą miał czworo dzieci: Franciszka (1899—1944), inżyniera rolnika, Hanne (ur. 1901), żonę Zalewską, absolwentkę Wyższej Szkoły Handlowej w Warszawie, Zbigniewa (ur. 1904), inżyniera mecha-nika, i Zofię (ur. 1905).

Estreicher; Enc. Ultima Thule; Ilustr. Enc. Trzaski; — Giełżyński W., Prasa warszawska 1661—1914, W. 1962; Grosfeld L., Polskie reakcyjne formacje wojskowe w Rosji 1917—1919, W. 1956 s. 132—3; Historia Stowarzyszenia Elektryków Polskich 1919—1959, W. 1959; Kiepuska H., Inteligencja zawodowa Warszawy 1905—1907, W. 1967; Koziński S., Historia Ligi Narodowej,

Londyn 1964; Kozłowski Cz., Działalność polityczna koła międzypartyjnego w latach 1915—1918, W. 1967; Kucharzewski F., Piśmiennictwo techniczne polskie, W. 1921 II 439, 441, 461, 482, 519, 525; Nasza walka o szkołę polską 1901—1917, W. 1934 II 168, 169, 171, 177, 185; Nechay J., Początki żelbetu w Polsce, Studia i Mater. z Dziej. Nauki Pol., W. 1956 IV 289, 295, 296, 302; Pamiętnik V Zjazdu Techników Polskich we Lwowie w r. 1910, Lw. 1911 s. X, XIII, XXVI, XXXI, XXXIII, 296; Pamiętnik VI Zjazdu Techników Polskich od 11 do 15 września 1912 r. w Krakowie, Kr. 1914—7 s. IV, VII, XV, XVI, XLI, 263, 322, 342; Spustek L., Polacy w Piotrogradzie 1914—1917, W. 1966; Stemler J., Dzieło samopomocy narodowej. Polska Macierz Szkolna 1905—1935, W. 1935 s. 7, 11, 12, 13, 14, 17, 18, 19, 21, 24, 25, 27, 28, 81—3; — Album Academicum des Polytechnikums zu Riga 1862—1912, Riga 1912 s. 251; Dokumenty i materiały do historii stosunków polsko-radzieckich, W. 1962 I 443; Księga adresowa przem. fabr. w Król. Pol. na r. 1906, W. 1906 III nr 2323, 5046; Lednicki W., Pamiętniki, Londyn 1967 II; Seyda M., Polska na przełomie dziejów. Fakty i dokumenty, P.—W.—Wil.—L. 1927—31 I—II; — „Echo Pol.“ (Moskwa) 1916 nr 1 s. 1, nr 38 s. 3 (fot.); „Kur. Warsz.“ 1918 nr 251—5 (nekrologi); „Przegl. Elektrotechn.“ 1971 nr 1 s. 34—5 (wspomnienie, bibliogr., fot.); „Przegl. Techn.“ 1918 nr 33—8 s. 193—5 (wspomnienie, fot.); „Tyg. Ilustr.“ 1918 II półr. s. 417 (fot.); „Warschauer Tafeln“ (Leipzig), 1918 nr 3 s. 4; — AAN: sygn. 50/II, 51/II, 74/II, 443/II; Arch. Zakł. Hist. Partii: sygn. 392; B. Narod.: rkp. 2753/I k. 67, 6358/I k. 107—8, 6798 a, b, c, (Osmołowski J.: Wspomnienia z lat 1914—1921), II s. 398—404; IH PAN w W.: Zabłotniak R., Polski Komitet Pomocy Sanitarnej, 1914—1920, (mszp.); — Rząd A., Powstanie Banku Towarzystw Spółdzielczych, W. 1933 s. 9, 13, 79, 90, 92, 94, 95, 96, 102 (mszp. w zbiorach rodziny Lutosławskich); — Informacje córki Hanny Zalewskiej i syna Zbigniewa Lutosławskiego.

Jerzy Kubiakowski

Lutosławski Wincenty (1863—1954), filozof, profesor Uniw. Stefana Batorego w Wilnie. Ur. 6 VI w Warszawie, był najstarszym synem Franciszka, właściciela majątków Drozdowo i Taraskowo koło Łomży, i jego pierwszej żony Marii ze Szczygielskich, bratem przyrodnim Mariana (zob.), Jana (zob.), Kazimierza (zob.) i Józefa (zob.). L. pobierał nauki początkowe w domu rodzinnym; spośród swych nauczycieli z tych czasów ze szczególną wdzięcznością wspominał w późniejszym życiu wrocławianina Oskara Rumpę, który towarzyszył mu następnie przez pewien czas jako opiekun w okresie czteroletniej nauki w gimnazjum klasycznym z niemieckim językiem nauczania w Mitawie (1877—81). Po maturze, zgodnie z życzeniem ojca, zapisał się L. na chemię w politechnice w Rydze (1881), lecz po trzech semestrach przeniósł się na uniwersytet w Dorpacie, gdzie nadal studiował chemię. Przeprowadzenie intensywnymi studiami doprowadziło do wyczerpania nerwowego, tak iż za poradą lekarza nastąpiła roczna przerwa w studiach i podróż do Włoch, Szwajcarii i Francji. W jesieni 1884 L. powrócił do Dorpatu i obok studiów chemicznych rozpoczął studia filozo-

ficzne na wydziale historyczno-filologicznym, pod kierunkiem profesora Gustawa Teichmüllera, kontynuującego spirytualizm G. W. Leibniza i R. Lotzego na religijnym podłożu. W tym czasie, przy lekturze „Uczty“ Platona, L. doznał przeżycia, o którym sam pisze po blisko 50 latach: «... nagle doznałem przemiany wewnętrznej podobnej do tego, co zarówno Pascal, jak i Kartezjusz wspominają [...]. Uczułem się nagle odwiecznym i wiekiustym duchem, różniącym się zasadniczo od ciała, przeto nieśmiertelnym i niezniszczalnym, a co za tym idzie, niematerialnym. Ta świadomość raz nagle zdobyta w 22-im roku życia, nigdy ani na jedną chwilę zachwiana nie była... i wiem, że nigdy w ciągu dalszych milionów lat mego istnienia tej pewności utracić nie mogę». (*Jeden latwy żywot*, s. 101).

W r. 1885 L. uzyskał dyplom kandydata filozofii na podstawie rozprawy (nie drukowanej) o pedagogicznych poglądach M. Montaigne'a oraz dyplom kandydata chemii na podstawie rozprawy *Das Gesetz der Beschleunigung der Esterbildung, Ein Beitrag zur chemischen Dynamik* (Halle S. 1885). Wyjechawszy po egzaminach do Paryża, zapisał się tam na studia języków romańskich pod kierunkiem Gastona Paris w École Pratique des Hautes Études; rezultatem tych studiów była rozprawa *Les Folies de Tristan* (Romania 1886, XV). Po roku studiów w Paryżu L. podróżował; był w Londynie, a potem w Portugalii i Hiszpanii, gdzie ożenił się z pisarką Zofią z domu Pérez Eguía y Casanova (zob. Lutosławska). Przedstawiwszy rozprawę *Erhaltung und Untergang der Staatsverfassungen nach Plato, Aristoteles und Machiavelli* (Wr. 1888), uzyskał L. w r. 1887 stopień magistra filozofii na uniwersytecie w Dorpacie; stopień ten dawał prawo do ubiegania się o stanowisko docenta uniwersytetu, starania jednak o uzyskanie go w Dorpacie, a potem w Moskwie i gdzie indziej były bezowocne i dopiero w r. 1890 L. rozpoczął pracę jako docent w uniwersytecie w Kazaniu.

Tymczasem zaś zajął się logiką Platona, zapoznając się z olbrzymią literaturą przedmiotu i poświęcając temu celowi rok usilnej pracy w londyńskiej bibliotece British Museum. Wykłady w Kazaniu trwały do r. 1893, po czym nastąpił nowy wyjazd do krajów Zachodu i Ameryki Północnej, gdzie L. poznał się m. in. z Williamem Jamesem, oraz dalszy okres pracy nad filozofią Platona w British Museum. Praca ta, prowadzona następnie w różnych miejscach zamieszkania, doprowadziła do szczytowego osiągnięcia w badaniach nad rozwojem filozofii Platona, a mianowicie do prawie definitywnego ustalenia kolejności chronologicznej dialogów Platona i dała podstawę do przedstawienia drogi rozwoju platońskiej myśli, a przez to do należytego jej zrozumienia. Badania przeprowadził L. specjalną metodą filologiczną, polegającą

na drobiazgowej analizie różnic stylu pisarskiego, której zarys znalazł w mało znanej rozprawie szkockiego filologa Lewisa Campbella i którą szczegółowo opracował nadając jej nazwę stylo-metrii. Wyniki badań przedstawił w dwóch książkach: *O pierwszych trzech tetralogiach dzieł Platona* (Kr. 1896) oraz *The Origin and Growth of Plato's Logic with an Account of Plato's Style and the Chronology of His Writings* (Londyn 1897). Ugruntowały one pozycję autora w świecie filozoficznym i sprawiły, że L. stał się na długie lata najbardziej znanym polskim filozofem oraz reprezentantem polskiej filozofii, zwłaszcza w krajach anglosaskich.

W r. 1895 L. osiedlił się w wiosce rybackiej Playa de Mera (koło La Coruña) w Hiszpanii, gdzie gościł m. in. T. Micińskiego i małżeństwo Przybyszewskich. W l. 1898—1905 cierpiał na silne stany depresji, pojawiające się okresowo; wyleczenie ich po kilku latach przypisywał zastosowanym ćwiczeniom woli. Nie przerwał to jednak działalności twórczej, skierowanej obecnie na opracowanie systemu światopoglądowego, wysnuwającego się z platońskiego idealizmu, Teichmüllerowskiego personalizmu oraz polskiej myśli mesjanistycznej, czerpanej z pism poetów romantycznych, a opartego na osobistych, bardzo silnych przeświadczeniach. Centralną ideą spirytualizmu L-ego była idea progresywnej reinkarnacji, którą znajdował m. in. w palingenetycznych koncepcjach polskich poetów — mesjanistów (zwłaszcza w filozofii Słowackiego). Idea ta była dla L-ego uzasadnieniem tezy o istnieniu w świecie dusz wielostopniowej hierarchii w skali zarówno jednostkowej, jak narodowej, ziemskiej i kosmicznej, oraz przypisywania szczególnie wysokiego miejsca w tej hierarchii narodowi polskiemu. W związku z perspektywą otrzymania katedry uniwersyteckiej w Krakowie L. uzyskał w r. 1898 doktorat w Helsinkach (jedynym wówczas jeszcze nie zrusyfikowanym uniwersytecie w cesarstwie rosyjskim) na podstawie rozprawy *Ueber die Grundvoraussetzungen und Konsequenzen der individualistischen Weltanschauung* (Helsingfors 1898). W r. n. ukazało się dzieło *Seelenmacht, Abriss einer zeitgemässen Weltanschauung* (Leipzig 1899) i w t. r. L. rozpoczął jako docent prywatny wykłady filozofii w Krakowie. Już jednak w n. r. zostały one przerwane z powodu zatargu z władzami uniwersyteckimi o treść wykładów oraz w związku z ekscentrycznym zachowaniem się L-ego. L. przeniósł się wówczas do Szwajcarii i postarał się o prawo wykładania na uniwersytetach w Lozannie i w Genewie. Nie zerwał jednak z Krakowem, z którym związał się silnie poprzez działalność polityczną i ideologiczną.

W r. 1899 (maj lub czerwiec) L. spotkał się na gruncie towarzyskim z czołowymi działaczami Ligi Narodowej (LN): Zygmuntem Balickim, Romanem Dmowskim, Janem L. Popławskim,

347

3118

i niebawem został przyjęty do LN. Poruczono mu wówczas zadanie pozyskania dla LN Polaków z zaboru pruskiego. W tym celu wyjechał do Poznania, gdzie przyjął 4 członków z Bernardem Chrzanowskim na czele i upoważnił Chrzanowskiego do pozyskiwania nowych członków LN. W t. r. był we Wrocławiu, gdzie także wg swojej relacji przyjął do LN Mariana Seydę. Poza tym brał czynny udział w zorganizowanym przez LN zjeździe nauczycielskim w r. 1899 w Warszawie. W latach następnych, o ile był w Krakowie, udzielał się w pracach organizacyjnych, ale rychło zaczęło dochodzić do rozdzwieków pomiędzy nim a przywódcami LN. Mimo zbieżności poglądów na wiele zagadnień politycznych romantyczny mesjanizm L-ego nie mógł przemówić do przywódców Ligi dalekich od porywów romantycznych w praktycznej działalności. Już w r. 1905 Dmowski z wielką irytacją pisze o L-m w liście do Zygmunta Miłkowskiego, zarzucając mu brak równowagi umysłowej. Jeszcze w r. 1909 L. pisywał do „Przeglądu Narodowego“, z którego redaktorem Balickim utrzymywał przyjazne stosunki, ale z Narodową Demokracją zerwał i umieścił w pamiętniku swoim wiele bardzo uszczypliwych uwag zarówno o ludziach, jak i samej organizacji.

Przez kilka lat utrzymywał L. w Krakowie założone przez siebie prywatne seminarium filozofii narodowej, patronował też powstałemu z jego inicjatywy w r. 1903 związkowi poczwórnej wstrzemięźliwości (od alkoholu, tytoniu, swobody seksualnej i gry w karty) — «Eleusis», w którym skupiła się młodzież protestująca przeciw narastającej fali dekadentyzmu. Celem związku było kształcenie woli i charakteru drogą odpowiednich ćwiczeń psychofizycznych, rygorystycznym moralno-obyczajowym w oparciu o ową poczwórą wstrzemięźliwość przy jednoczesnym pogłębianiu religijności. Dużą rolę odgrywał w ideologii «elsów» kult trzech wieszczów przekazany przez L-ego. Do wybitniejszych członków «Eleusis» należeli: Stanisław Cywiński, Józef Kostrzewski, Stanisław Pigoń, Tadeusz Strumiłło, Adam Wodziczko. Stowarzyszenie wydawało swój własny organ (rocznik) pt. „Eleusis“, którego pierwszy tom L. wypełnił w całości swoimi pracami pod różnymi pseudonimami. Z biegiem czasu w łonie związku przeważało dążenie do zmiany personalistycznego charakteru eleuzyńskich praktyk na konkretną pracę społeczną, doszło do zbliżenia z harcerstwem. Stało się to przyczyną rozdzwieków między związkiem a L-m, który ostatecznie w r. 1912 wycofał się ze związku.

Wszystkie te poczynania, pojmowane przez L-ego jako praca społeczna, miały służyć głoszeniu mesjanizmu jako filozofii narodowej i wysnuwaniu z niej wskazań praktycznych. L. propagował swoją filozofię w wykładach, broszurach i artykułach, którymi obejmował

nie tylko całą Polskę (m. in. działał w tym duchu wśród polskich górników na Śląsku i na emigracji w Westfalii), lecz sięgał do wielu krajów w różnych częściach świata (nawiązał także stosunki z przedstawicielami pokrewnych kierunków myśli w Indiach, gdzie drukował swe artykuły w kilku czasopismach). W l. 1904—6 wykładał literaturę polską w University College w Londynie. W r. 1906 otrzymał zaproszenie na cykl wykładów o Polsce w Stanach Zjedn. A. P., po czym spędził tam r. 1907/8, wygłaszając sto kilkadziesiąt odczytów w dwudziestu kilku miejscowościach od Bostonu do Kalifornii. Od r. 1908 osiadł w Warszawie i rozpoczął tam działalność odczytową, gdy jednak powodzenie się wyczerpało, w r. 1910 opuścił Warszawę. Owocem tego okresu było kilka broszur i książek: *Rozwój potęgi woli przez psychofizyczne ćwiczenia* (W. 1910) i *Ludzkość odrodzona, wizje przyszłości* (W. 1910).

Zaczęły się znów lata podróży. W Paryżu L. zetknął się z zamożną intelektualistką Marie Paris; zorganizowała ona jego wykłady z teorii woli, które zostały wydane w książce *Volonté et Liberté* (Paris 1913). Ona również pozyskana dla idei założenia «Kuźnicy», czyli szkoły-internatu wychowania narodowego w myśl idei L-ego, ufundowała ją w Tlemcen w Algierii. Rychła śmierć fundatorki udaremniła jednak realizację tego dzieła. L. powrócił na krótko do Polski i rozszedłszy się z żoną założył nową rodzinę z córką lekarza z Kresów, Wandą Peszyńską, działaczką społeczną, członkinią «Eleusis», którą poznał w r. 1906 i która, jak pisze: «od tego czasu pomagała mi we wszystkich moich pracach, dowodząc niezwykłego zrozumienia moich dążeń i ideałów» (*Jeden łatwy żywot*, s. 293). Rodzina osiedliła się w Château Barby w Sabaudii, blisko Genewy, dokąd L. mógł dojeżdżać na wykłady w uniwersytecie. W nowej siedzibie została zorganizowana «Kuźnica», w której przebywało kilkoro wychowanków, pomagających zarazem w pracach domowych.

W czasie pierwszej wojny światowej L. nawiązał ponownie kontakt z ND. Rozwinął szeroką działalność publicystyczną, pisując liczne artykuły w sprawie polskiej do pism francuskich, angielskich, amerykańskich i polskich, a po zawieszeniu broni w r. 1919 został wezwany do udziału w Polskim Biurze Prac Kongresowych w Wersalu. W r. n. przyjął nominację na zwyczaj. profesora filozofii we wskrzeszonym Uniwersytecie Stefana Batorego w Wilnie. Działalność profesorska nie przyniosła jednak spodziewanych rezultatów. L. uskarżał się tu na brak zainteresowanych filozofią uczniów i więcej czasu poświęcał na objazdy z wykładami po całym kraju oraz propagowaniu wychowania narodowego poprzez organizację «Kuźnic», na które nieustannie zbierał datki poprzez apele ogłaszane w artykułach i specjalnie wydawanych broszurach. Jedno-

czesnie opracowywał L. nadal swój pogląd na świat, kolejne te opracowania ukazały się jako książki: *The World of Souls* (Londyn 1924), *Nieśmiertelność duszy, Zarys metafizyki polskiej* (W. 1925), *Pewniki polityki polskiej, zarys dogmatyki narodowej* (Szamotuly 1927), *Preexistence and Reincarnation* (Londyn 1928), *Knowledge of Reality* (Cambridge 1930). W sposób niezmiernie drobiazgowy budował w nich fantastyczną wizję przyszłego świata i przodującą w nim rolę polskiego ducha narodowego, obdarzonego szczególnie mocnym poczuciem wolności, nieśmiertelności i wiary w palingenezę, przy czym nacjonalizm L-ego łączył się tutaj z antygermanizmem i antysemityzmem, gdyż właśnie duchowi niemieckiemu i żydowskiemu zarzucał stworzenie zwalczanych doktryn determinizmu i materializmu. W r. 1931, po przekroczeniu granicy wieku, przeszedł na emeryturę i opuścił Wilno, po krótkim pobycie w Paryżu osiadł na wsi (Dzięgielów pod Cieszynom) wznawiając zabiegi o zorganizowanie «Kuźnicy». W r. 1933 wydał swoją autobiografię pt. *Jeden łatwy żywot*. Ostatnie lata życia spędził w Krakowie. W r. akad. 1946/7 wykladał metafizykę, a w r. 1947/8 filozofię Platona na UJ. Zmarł po dłuższej chorobie, pielęgnowany przez córkę Janinę, 28 XII 1954 w Krakowie.

Spuścizna rękopiśmienna, korespondencja i inne dokumenty są przechowywane w Krakowie pod opieką córki, która opracowała bibliografię przedmiotową i podmiotową L-ego. Aluzji do postaci L-ego dopatrywano się w postaciach Mówcy i Samotnika z „Wyzwolenia” Stanisława Wyspiańskiego. Rysy jego charakteru nadał również niektórym postaciom swych utworów T. Miciński (m. in. baronowi de Mangro z „Nietoty”). Z małżeństwa z Zofią Casanowa pozostawił córki: Marię, zameżną Niklewiczową, Izabelę, zameżną Wolikowską, Halinę, zameżną Meissnerową; z Wandą Peszyńską miał syna Tadeusza, publicystę w Nowym Jorku, i córkę Janinę.

W. Enc. Ilustr.; W. Enc. Powsz., (PWN); *Filozofia w Polsce — Słownik Pisarzy*, Wr. 1971 (fot.); — Cywiński S., *Trzydziestolecie Eleusis*, „Mysł Narod.” 1933 nr 20; Czeżowski T., W. L., „Ruch Filoz.” T. 18: 1958 nr 1/3; Information about professor W. L. for those who wish to Organise his Lectures, Wil. 1930 (fot.); Kozicki S., *Historia Ligi Narodowej*, L. 1964; Księga pamiątkowa Uniw. Wil., II 177—80; Kułakowski M., *Roman Dmowski w świetle wspomnień i listów*, L. 1968; Makota J., *Filozofia człowieka. Poglądy metafizyczne W. L-ego*, „Życie i Myśl” 1971 nr 6; Niesiołowski A., *Nowoczesny filaretizm polski i jego dorobek moralny*, „Verbum” 1937 z. 1; Pacuła S., *W. L-ego droga do filozofii* (fragment większej całości), „Życie i Myśl” 1971 nr 6; Tatariewicz W., *Historia filozofii*, W. 1959 III; Weiss T., *Ewolucjonizm W. L-ego*, *Zesz. Nauk. UJ*, 1968 nr 160; tenże, *Od prometeizmu do mesjanizmu narodowego*, w: *Z problemów literatury polskiej XX w.*, W. 1965 I; — Kudliński T., *Młodości mej stolica*, W. 1970; Pigoń S., *Niesamowite spotkanie literackie*.

Tadeusz Miciński — W. L., w: *Miłe życia drobiazgi*, W. 1964; tenże, *Z Kombatni w świat*, Kr. 1957; *Spis wykładów Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie*, rok akad. 1946/7, Kr. 1946 s. 63; toż rok akad. 1947/8, Kr. 1948 s. 86; Żeleński Boy T., *Uroczy znachor w: Pisma*, W. 1956 II 363—77; — *Arch. UJ*: S. II 589, W. F. II 122; — *Działalność polityczną opracował Józef Zieliński*.

Tadeusz Czeżowski

Lutostański Bolesław Ludwik, pseud. i krypt. Pobudkiewicz, Torczewski, B. L., L., B. L-ski, L-ski, Dr Bolesław L., Dr W. (1837—1890), lekarz, powstaniec, działacz społeczny, publicysta. Ur. 26 X w Warszawie, syn Ludwika, sędziego Sądu Pokoju powiatu i miasta Warszawy, i Teofili z Brzezińskich. Gimnazjum ukończył w Warszawie, następnie praktykował w aptece Knolla w Warszawie i uczył się w szkole farmaceutycznej. W l. 1857—9 studiował medycynę w Warszawskiej Akademii Medyko-Chirurgicznej, a następnie w Kijowie. Należał wówczas do polskiej organizacji młodzieżowej i brał czynny udział w akcji powstańczej. Zagrożony przez władze rosyjskie przedostał się pod obcym nazwiskiem do Lwowa. Od sierpnia 1863 pełnił we Lwowie z ramienia Rządu Narodowego funkcję dyrektora Policji Narodowej pod nazwiskiem Torczewski. Kiedy w początkiem 1863 r. odkryto szpiegowską działalność na rzecz Austrii pisarza Z. Kaczkowskiego, L. zameldował o tym w swych raportach komisarzowi pełnomocnemu Rządu Narodowego w Galicji; memoriały szpiegowskie Z. Kaczkowskiego o ruchu politycznym w Galicji wschodniej przedstawiały m. in. L-ego jako osobę niebezpieczną dla władz austriackich. Aresztowany na początku 1864 r. i zasądzony za zbrodnię stanu pozostawał L. w więzieniu Karmelitów we Lwowie, mając przez jakiś czas za towarzyszy m. in. T. Romanowicza i F. Ziemiałkowskiego. Po ogłoszeniu amnestii przez rząd austriacki dla więźniów politycznych, w listopadzie 1865, L., wypuszczony z więzienia, udał się do Heidelbergu i tam uzyskał dyplom doktora medycyny.

W r. 1867 przybył L. do Krakowa, gdzie rozwinął szeroką działalność jako wszechstronnie wykształcony lekarz teoretyk i zwrócił na siebie uwagę licznymi fachowymi publikacjami z dziedziny lekarskiej, zamieszczanymi w l. 1867—70 w „Przeglądzie Lekarskim” i „Klinice” lub wydanymi osobno. Po dwóch latach pobytu w Krakowie przerzucił się na czas krótki do pracy w dziennikarstwie: w kwietniu 1869 wszedł w skład redakcji „Kraju”, wspólnie z W. Sabowskim, I. Maciejowskim (Sewerem) oraz W. L. Anzcycem, i pracował tam do 10 IX t. r.; pisywał często artykuły wstępne, prowadził dział polityczny. Od 10 VIII do 10 IX 1869 objął wraz z L. Gumplowiczem kierownictwo redakcji, po czym wyjechał na Węgry, skąd miał nadsyłać

349

350

T. CZEŻOWSKI

ON TESTABILITY IN EMPIRICAL SCIENCES

I. PROBABILISTIC JUSTIFICATION

Statements of empirical sciences – sentences stating results of observations, hypotheses and laws – can be justified by testing them. Testing such statements is a form of probabilistic reasoning, which has been given a modern shape in the investigations of J. M. Keynes, J. Nicod and others. It utilizes the concept of empirical probability, and distinguishes the probability of events and the probability of sentences. In order to determine the probability of an event one must include it into the set of events in terms of which its probability is to be determined. In order to determine the probability of a sentence, by means of which a statement is made about a probable event, one must generalize the logical relation of implication and define the *probabilistic implication*.

ifica

Implication is the logical relation which a sentence p bears to a sentence q if and only if q is not false while p is true. We denote by \vdash_{pq} the implication relating the sentences p and q , and we read it 'if p , then q '. The sentences represented by the symbols p and q must therefore be chosen so that the truth of the antecedent of the implication excludes the falsehood of its consequent; such is the situation, for example, when sentences represented by p have the form 'the number x is divisible by 6', and sentences represented by q – 'the number x is divisible by 3'. We denote probabilistic implication by the symbol $C_u pq$, read as 'if p , then probably q to the degree u ', where u is a real fraction $u = \frac{n}{m}$, n ,

Cpq

m are whole positive numbers and n is inferior to m . The above expression is understood as follows: sentences represented by p and sentences represented by q are coordinated in such a way that n sentences true in the set of sentences q correspond to m sentences true in the set of sentences p – the set of true sentences q is the n/m -th part of all the sentences

q corresponding to the set of true sentences p . In other words: the frequency of cases when q is true, in the set of cases when p is true, equals the fraction n/m . Let the sentences p have the form 'the number x is divisible by 3', and the sentences q —the form 'the number x is divisible by 6', we can say 'if the number x is divisible by 3 then probably the number x is divisible by 6 to the degree $u = \frac{1}{2}$ '—as every second number divisible by 3 is also divisible by 6.

The implication $\mathbb{C}_{p,q}$ can be considered as an extreme case of probabilistic implication $C_u pq$, in which $n=m$, i.e. $u=1$, as in every case in which p implies q and p represents a true sentence, also q represents a true sentence. It is worth pointing out, however, that according to the definition of the implication Cpq it is true also if p represents only false sentences. In such a case, if for example the sentences represented by p have the form 'the whole positive number x is even and inferior to 2', let the sentences represented by q be of the form 'the number x is divisible by 3', as among the whole positive numbers there is no such a number which would be even and inferior to 2; therefore, $m=n=0$ and the degree of probability $u=0/0$ is underdetermined. We can, however, securely exclude such cases from further considerations.

The logic of probability determines relations between probabilities. We introduce, as assumptions of the theory of verification, three theorems of logic of probability which develop the sense of the probabilistic implication and formulate such relations. First, we shall define the expression $P(pq)$, read as: 'degree of probability from p to q ',

$$(I) \quad 'P(pq)=u' = 'C_u pq'.$$

It reads: 'The degree of probability from p to q equals u ' means the same as 'if p , then probably q to the degree u '. In the definiendum '=' is the sign of arithmetical equality, and between the definiendum and the definiens the sign \mathbb{C} is that of equivalence.

The starting point of the theory of forms of reasoning we are interested in here is the problem of inversion of implication, which can be formulated as follows: What is the relation between the sentences q and p , if the sentence p implies the sentence q ? Let us suppose that there are m true sentences among those represented by p ; the assumption Cpq guarantess that among the sentences represented by q there are

351

 $\mathbb{C}pq$

| f | '='

at least also m true sentences: they are all the sentences which correspond—as values of the variable q —to m true sentences p . But in general it cannot be excluded that among the sentences q there are even more true sentences corresponding to false values of the variable p . Again, for example, let sentences of the form ‘the number x is divisible by 6’ be values of the variable p , and sentences of the form ‘the number x is divisible by 3’—values of the variable q ; for $2n$ true sentences among the values of the variable q there are (for the same successive numbers of the natural sequence as values of the variable x) only n corresponding true sentences among the values of the variable p . Such considerations lead to the conclusion which answers the question of inversion: If Cpq and among the sentences represented by p in this implication not all are false, then $C_u qp$, and the value of the fraction u can be determined in terms of more detailed conditions concerning p and q —in the example just considered $u = \frac{1}{2}$. We shall write the outlined solution in the form of the theorem

po

$$(II) \quad CKN(p)Np(0 < u \leq 1)(pq)CCpq(Eu)C_u qp.$$

It is the *law of inversion*: If not every sentence p is false, and u is a real fraction or equals one, then for every p and every q , if p implies q , there is an u such that q makes p probable to the degree u , or—in other words—partly justifies it to this degree. We call the sentence p the reason for the sentence q as consequence; the law of inversion determines the probabilistic relation between a consequence and its reason.

Let us now go to another theorem; let us assume:

- (1) $Cpq_1,$
- (2) $Cpq_2,$
- (3) $\bar{X}q_1q_2,$

c

while accepting again that the sentences represented by p are not all false. We then formulate the probabilistic implications $C_{u_1} q_1 p$ and $C_{u_2} q_2 p$; the degrees of probability $u_1 = \frac{m}{n_1}$ and $u_2 = \frac{m}{n_2}$ are calculated as the quotient of m , i.e. the number of true sentences in the set of sentences represented by p , by n_1 , i.e. the number of true sentences in the set of sentences represented by q_1 , or by n_2 , i.e. the number of true

sentences in the set of sentences represented by q_2 . The conditions (1) and (2) guarantee that a true sentence corresponds in the sets of sentences q_1 and q_2 to every true sentence of the set of sentences p . The condition (3) entails that n_1 is non-superior to n_2 , so that u_2 is non-superior to u_1 . We thus obtain the theorem

$$(III) \quad CCp q_1 CCq_1 q_2 [P(q_2 p) \leq P(q_1 p)]$$

which we call the *first law of increase of degrees of probability* (for various consequences of the same reason, where q_1 is called direct consequence, and q_2 — indirect consequence): the degree of probability from the consequence to the reason is the bigger, the more direct is this consequence.

Let us now assume that:

- (1) $Cp_1 q$,
- (2) $Cp_2 q$,
- (3) $Cp_1 p_2$,

that is, p_1 and p_2 are reasons of q , where p_1 is called indirect reason and p_2 — the direct one. Let m_1 , m_2 , n be numbers of true sentences, respectively in the sets of sentences p_1 , p_2 , q . According to the assumptions (1), (2), (3), m_1 is non-superior to m_2 , and m_2 — non-superior to n , and as $P(qp_1) = \frac{m_1}{n}$, $P(qp_2) = \frac{m_2}{n}$, we draw the conclusion that $P(qp_1)$ is non-superior to $P(qp_2)$. This reasoning can be presented in the theorem:

$$(IV) \quad CCp_2 q CCp_1 p_2 [P(qp_1) \leq P(qp_2)]$$

which is the *second law of increase of degrees of probability* (for various reasons of the same consequence): the degree of probability from the consequence to the reason is the bigger the more direct is the latter with respect to this consequence. The direct reason is a sentence less general compared to a more general one (for example, the generalization that no wild violets smell, based on the observation of some wild violets, is more probable than the supposition that wild flowers do not smell, based on the same observation), or a sentence giving a general description of an event compared to a sentence specifying exactly its time, place

35h

and other circumstances (for example, the statement that the site of a burned settlement has been found, based on the observation of the ruins, is more probable than the statement, based on the same observation, of the date of the conflagration and of its course—because the second statement entails the ~~second~~, but not conversely).

— first

2. TESTING HYPOTHESES

Let the sentence p be a singular sentence of the form 'x is S', and the sentence q —also a singular sentence of the form 'x is P'; let us also suppose that we state about an individual a : If a is S, then a is P. The relation of implication between these sentences depends on the meaning of the terms S and P—and it is either connected with the definition of these terms, or it is based on evidence; for instance, sentences of the form 'x is divisible by 6' and 'x is divisible by 3' are connected by implication according to the definitions of divisibility by 6 and by 3, while sentences of the form 'x has graduated from a secondary school' and 'x knows Latin' are connected by implication on empirical grounds (in the European scholar system), if Peter has graduated from a secondary school then he knows Latin—conversely, if Peter knows Latin, then it is justified to a certain degree to assume that he has graduated from a secondary school, as among the people who know Latin there are some (even most of them) who have graduated from secondary schools.

Id +

A singular sentence of the form 'x is S', which, according to the considerations just presented, has a certain degree of probability with respect to the sentence of the form 'x is P' which it implies on empirical grounds, is called historical hypothesis. For such sentences are, as a rule, formulated within historical sciences, when these reconstruct facts from the past on the basis of preserved traces. A historical hypothesis is a singular sentence and concerns things or events inaccessible to observation, whose existence can be determined only indirectly, by means of probabilistic reasoning. A historical hypothesis explains the facts stated in sentences implied by it, and conversely, these sentences, by giving it a degree of probability, justify it to this degree.

↓

If a sentence of the form "x is S" implies sentence of the form "x is P", then every individual being S is simultaneously P, although it usually is not the case that, at the same time, every individual being P

355

is S . Let m be the number of individuals which are P , and n —the number of those which are S — n is not bigger than m , and the degree of probability or of justification of the hypothesis that an individual a is S if it is P ,

equals $\psi = \frac{n}{m}$. In general, there are many hypotheses explaining a | u

sentence of the form " x is P ", and they have various degrees of justification. Let us suppose, for instance, that the event stated in the sentence " a is P " is finding a human corpse with traces of violent death. The examining magistrate seeking for the explanation of this fact must choose between different hypotheses: the deceased has been murdered or he has been a victim of an accident, or else he has committed suicide. These hypotheses form an alternative: a is S_1 or S_2 or S_3 , and its degree of probability depends on the degrees of probability of the hypotheses which it consists of. If according to sufficiently exact statistical data) for m cases of violent death there are n_1 murders, n_2 accidents and n_3 suicides, then the total probability of the occurrence of the first, the

second or the third possibility equal at most the fraction $\frac{n_1+n_2+n_3}{m}$ | 1s

(equals if the terms of the alternative exclude each other, and is smaller they partly coincide, for example, if death resulted jointly from murder and accident).

In order to decide between alternative hypotheses it is necessary to add some further premises, namely, singular sentences of the form ' x is R ', ' x is T ', etc. Let the sentence ' a is R ' (for example, the statement that the fatal wound is situated in the back of the corpse) be such a premise, and let us suppose that it is implied by the hypothesis ' a is S_1 ', while it contradicts a consequence of the hypothesis ' a is S_2 '. The premise ' a is R ' therefore refutes the hypothesis ' a is S_2 '; the reasoning involved here is destructive syllogism (negative testing): if p , then q —but non- q , then non- p . At the same time the degree of probability of the hypothesis ' a is S_1 ' increases—and in two ways: (1) the probability of the alternative, initially divided between its three terms, after one of the terms has been eliminated can be ascribed to others, so that each of the two remaining terms inherit part of the probability of the eliminated one, (2) if there are m cases x which are P , then among them (if ' x is P ' does not imply ' x is R ') only some are also R ; let m_1 be the number of cases which are P and R —if ' x is S_1 ' implies both ' x is P '

and 'x is R', then each of the n_1 cases which are S_1 are also P and R ; jointly then the conjunction of the two premises 'a is P' and 'a is R'

makes the hypothesis 'a is S_1 ' probable to the degree $u_1 = \frac{n_1}{m_1}$, which

is greater than the degree of probability $u = \frac{n_1}{m}$ of this same hypothesis

with respect to the unique premise 'a is P', as the denominator m_1 is smaller than m . We thus have utilized the first law of increase of degrees of probability (III), because the conjunction of two consequences of a hypothesis is its more direct consequence than each of them separately.

The multiplication of premises by more and more precise examination of the elements of the event a successively eliminates some alternative hypotheses and increases the degree of probability of the others, and in the end there remains only one from among the alternative hypotheses. It may happen, however, during such examination, that all the hypotheses we took as starting point must be rejected — then a new examination should begin by finding another alternative of hypotheses. The examination ends when for a initial hypothesis a degree of probability equals or closely approximates zero. Let us suppose, for example, that a is a number divisible by 3, which supports the hypothesis that a is a number divisible by 12 with the probability of the degree $u = \frac{1}{4}$. If we say, moreover, that a is a number divisible by 4, then the degree of probability of the hypothesis increases to one and the hypothesis becomes completely justified.

a

— one

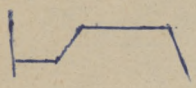
In our previous considerations we assumed that the sentence of the form 'x is P' and the hypothesis of the form 'x is S' explaining it refer to the same individual event a . The same reasoning can be carried out if these sentences refer to different events, if only one of them implies another. This is the case, for instance, if a set of events is understood as the parallel effects of a cause inaccessible to observation, and if a hypothesis states the existence of this presumed cause, for a sentence stating the existence of a cause implies on empirical grounds sentences about its effects.

A hypothesis is the better justified the more facts it explains and the more precise is the explanation, or else the more facts it allows to predict and the more precisely it allows to predict them. (A hypothesis explains a fact if and only if it allows at the same time to predict it; both cases

occur only when the sentence about the fact is implied by the hypothesis. Thus the hypothesis 'it looks like rain' allows to predict the fact that I shall take my umbrella when going out—and it explains this fact at the same time, if that was the case, but it is so only if the implication is assumed: if it looks like rain I take my umbrella when going out.) These dependencies are the direct consequence of the first law of increase of degrees of probability. The hypothesis p , which explains the facts a_1 and a_2 by implying the sentences q_1 and q_2 about these facts, is better justified than in case it implied only the sentence q_1 , because the conjunction of sentences q_1 and q_2 is its more direct consequence than any of these sentences separately. And also the hypothesis p implying the sentence q_1 , which states precisely the time, place, particular elements of the fact etc., is better justified than in case it implied the sentence q_1 instead of the sentence $q_1 \wedge q_2$, which determines the fact only vaguely, because the sentence q_1 implies the sentence q_2 , and is therefore a more direct consequence of the hypothesis than q_2 .

|| re

q_2 || q_1

We have been considering the problem of justifying a historical hypothesis, and we have left out the question how it is obtained. It has however been said that the relation of implication between a historical hypothesis and its empirical premise either depends on the contents of both sentences, or it is an empirical relation. In seeking the hypothesis it is chosen for a given premise according to one of the two relations, by trials based on presumptions or chance. The actual research does not indicate any heuristic rules in these matters.

3. TESTABLE LAWS

—TING

Let us assume that observing an event a we have found that

| a
| a

- (1) a is P and R and S and T .

P, R, S, T are terms referring to various properties of the event a ; let for example a refer to the behaviour of a gas sample—it is described by measuring its volume, elasticity, temperature, by determining its chemical composition, colour, smell etc. To simplify let us assume that the sentence (1) exhausts our present knowledge about the event a . From the sentence (1) we deduce (by the *Darapti* syllogism) singular

— parti-
cular

categoric sentences:

- (2) some P is R , some P is S , etc.

These sentences serve as empirical premises to find and justify *scientific* laws of the form

- (3) every P is R , every P is S , etc.

The reasoning where sentences (2) serve as premises and one of the sentences (3) as conclusion is called inductive reasoning. There are several kinds of it; first of all simple induction and induction by elimination are distinguished. As we shall see, induction by elimination is a complex procedure, the elements of which reduce to other forms of reasoning. Simple induction has two applications: in explanations, i.e. discovery reasoning, in which having the premises (2) we try to find the law (3) explaining them, and as positive testing, i.e. justifying reasoning, in which for a given law of the form (3) we try to find the premises (2) justifying it. Induction by elimination, in its classical application, is a discovery (heuristic) reasoning, but to a degree it simultaneously justifies the law to which it leads.

Getting to a more detailed analysis of inductive reasoning let us remind that we begin from the observation of the event a , stated in the sentence (1). From this sentence we obtain a set of sentences (2) as premises of the reasoning. Let the variable q represent any of these sentences — each of them can be considered the starting point of a generalization by simple induction, the result of which is one of the sentences (3); let the sentences (3) be values of the variable p . For each value of p , for example, for the sentence 'every P is R ', there is a value of q (in our example 'some P is R ') such that the implication Cpq holds. According to the law of inversion (II) we conclude from this implication that $C_u pq$, but the degree of probability u for each generalization thus obtained is very low. Eliminative induction is used in order to select among them the generalizations having the greatest degree of probability.

In view of the low degree of probability of the generalizations P obtained by simple induction some of them are supposedly false; it can be expected, however, that may be not all of them are false, and that the alternative obtained by joining them all is true. We eliminate from that alternative false generalizations by means of alternative syllogism

to

358

particular

— parti-
cular

(*modus tollendo ponens*). Two methods are distinguished in this respect, that of agreement and that of difference, depending on whether different predicates are chosen for the same subject in the generalizations p , or different subjects for the same predicate. The distinction between the two methods is connected with the non-symmetry of the roles of the both terms of the general sentence (3), contrarily to their symmetrical position in the singular sentence (2) — ~~singular~~ sentences are directly inversible, while general sentences are not. Therefore in actual research problems of the general law may be set forth either as the question what properties the objects P have (the method of agreement is then used), or as the question to what objects the property R belongs (the method of difference is the used).

Let us consider generalizations having the term P in the subject and other terms, i.e. R , S or T in the predicate. In order to eliminate false generalizations about the subject P we refer to further observations stated in sentences of the form (1). In these sentences we predicate about individual events b , c , d and we choose them so that the term P appears in each of them, while other terms appear or not. Let us suppose that we have stated new observations in the sentences

- (1a) b is P and non- R and S and T ,
- (1b) c is P and R and non- S and T .

From them we obtain premises of the form (2): some P is non- R , some P is non- S , etc. Together with the alternative of all the generalizations (3) obtained before we use these premises to construct an alternative polysyllogism:

Every P is R or every P is S , or every P is T , etc.
 some P is non- R ,
 some P is non- S ,

which gives as conclusion the elimination of the two first terms of the alternative premise. By choosing successive premises q in an analogical way false generalizations about the subjects R , S , T are successively eliminated.

In order to eliminate false generalizations about the term T in the predicate alternative syllogisms are formulated by choosing empirical

premises not containing *T*, while other terms appear or not. For instance, the following observations are given:

(1c) *d* is non-*P*, *R*, non-*S*, non-*T*,

(1d) *e* is non-*P*, non-*R*, *S*, non-*T*.

From these data we obtain the premises: some *R* is non-*T*, some *S* is non-*T*, etc. We now order the generalizations which the alternative premise consists of so that the sentences about the predicate *T* is at the beginning:

Every *P* is *T* or every *R* is *T*, or every *S* is *T*, etc.

some *R* is non-*T*,

some *S* is non-*T*.

This syllogism gives as conclusion the elimination of the second and the third term of the alternative premise, the false generalizations about the terms *P*, *R*, *S* in the predicate are successively eliminated analogically.

The methods of reasoning described above can be considered from various points of view. With respect to the generalizations that are eliminated they consist negative testing, i.e. demonstrations of falsity. With respect to the terms of the alternative which have not been eliminated our reasoning becomes eliminative induction, and it gives to the remaining terms of the alternative all the probability that the latter had at the beginning. As some of its terms have been eliminated, the others gain a higher degree of probability than they had before. Eliminative induction does not, however, totally discount the justificative power of the premises. Let us return to the observations (1a) and (1b); they supply not only premises serving to eliminate false generalizations, but also such which confirm generalizations that are not subject to elimination. For, these observations are instances of the generalizations which they supposed to justify (the situation is different when the method of difference is used, as the observations (1c) and (1d) do not contain the term *T*, which appears in the generalization being justified). The conjunction of the premise obtained from the observation (1) and similar premises obtained from the observations (1a) and (1b) implies each of these premises and is simultaneously implied by the law being justified,

applying to all these premises; such a conjunction is therefore a more direct consequence of the law than each of the premises separately. This allows to apply the first law of increase of degrees of probability. Every new observation, which tests the law applying to it, increases the degree of probability of this law, independently of its role in eliminative induction. The reasoning carried out here is a positive test; it conforms the scheme of simple induction in which, for a given law of the form (3), premises of the form (2) justifying it are searched for.

The positive test is carried out further after of the procedure of eliminative induction is completed, by multiplying confirming observations and thus increasing the degree of probability of the tested law. Moreover, the first law of increase of degrees of probability—here as well as with respect to the hypotheses—makes it that a law is the better justified the more facts it explains and the more precisely it explains them. The theoretical end of justification is the so-called complete induction, i.e. the exhaustion of the range of cases explained by the law—if it is attainable.

4. TESTING OBSERVATIONS

The question about what is the justification of elementary singular sentences about facts, for example 'it is raining here now', may usually be answered in two ways. First, one can refer to a perceptive idea: I maintain that it is raining because I can see it, hear it, feel it with my skin. Such a justification of a statement is called the direct justification. It is not a justification in the logical sense, but it is meant by epistemologists when they speak of experience as basis of knowledge. But even within epistemological considerations such a justification is blamed for being subjective, as a sensible idea is a subjective psychological phenomenon. Therefore yet another justification is required for statements of that sort, namely their testability. And testing is a kind of justificative reasoning, i.e. a reasoning in which justifying premises are searched for a tested sentence. It is then not wholly correct to maintain, in the methodology of empirical sciences, that singular sentences about facts are ultimate premises of those sciences. A sentence which requires testing is not an ultimate premise of the theory to which it belongs; this role is assumed by the sentence which has served to test the former. A sin-

gular sentence about a fact is testable by another such singular sentence – and to that extent the statement just mentioned is true. But as, at the same time, the process of testing in empirical sciences is never complete from the theoretical point of view, then we can say that in these sciences no singular sentence is an ultimate premise. The analysis of the justification of sentences in terms of their testability is a matter of logic, not of the theory of knowledge. The present considerations aim at an analysis of the former sort, with regard to the testability of observational sentences.

Singular sentences about facts are formulated in one way in historical sciences and in another – in natural sciences. We therefore distinguish historical sentences about facts from sentences of natural sciences about facts. Here we have an example of a historical sentence about a fact which assumes the already known form:

- (1) a is P and R and S and T ,

where a is the name of an individual event or object, P , R , S , T are terms by which this individual event is described, – for example ‘the session of the Roman Senate on March 15th, 44 a.C., proceeded as follows:...’ A fact stated in such a sentence becomes inaccessible to observation in the moment when it is finished, and the sentence stating this fact enters the category of sentences about events or objects inaccessible to observation. Such sentences are historical hypotheses. They are testable not by confrontation with a new observation of the same event, but only indirectly by referring to observations of other facts, which supplies premises implied by the tested hypotheses (as it has been presented in the chapter on the testing hypotheses). In the actual historical investigation the starting point of a testing is usually a historic note as ‘source’; the readings of such notes are the facts confronted with hypotheses. The statement, on the grounds of reading, that the source describes a given event may be explained either by that the chronicler had observed and exactly described the event or by that he had invented or changed it for some reasons. One or the other hypothesis explains the contents of a note the better the more detailed it can be, i.e. the more exactly it is conform to various elements of the contents of the note. On the other hand, one or the other hypothesis explains more if it is applicable directly or indirectly to various notes concerning the given

|| us

fact, accounts of which agree or disagree in various reports, both contemporary and elaborated later. We thus see that the testing historical sentences about facts does not consist a separate form, but it is reducible to the case of testing hypothese presentend before.

In natural sciences testing does not begin with an observation which would provide premises implied by the tested sentence, as it was the case of the testing a historical sentence about a fact, but from the observation of facts of the same kind as that referred to in the tested sentence. Therefore a sentence of natural sciences about a fact describes the fact otherwise than a historical sentence (1)—it does so by specifying an individual *a*, about which it predicates: (1) in a general way in terms of a certain set of its properties, for instance, *P*. We replace the sentence (1) by (*I*₁) which is deducible from it (on the grounds of the *Darapti* syllogism):

(1₁) some (first) *P* is *R* and *S* and *T*

and we can consider it tested if it appears that also some second, third etc. — i.e. every *P* is *R* and *S* and *T*. Therefore the observation is tested (1) — (*I*₁) is tested in the same way as the general sentence:

(2) every *P* is *R* and *S* and *T*,

in which *P* (as it is often said) is a sufficient condition for *R*, *S* and *T*. Let us suppose for example that the observation to be tested is the experimental stating of the phenomenon od diffraction of a light beam passing through the aperture of a screen; in determining *P* the experimental conditions of the occurrence of that phenomenon are given, i.e. a description of the equipment used and an enumeration of the steps which are to be undertaken — *R*, *S*, *T* represent the results of the experiment.

The sentence (2) is testable by simple induction, as scientific laws. We observe a new fact belonging to the set of objects *P* and we assume that the primary observation will be confirmed if *R*, *S* and *T* are observed, and it will not be confirmed in the opposite case. Let us suppose the first possibility occurs; the new observation

(1') *b* is *P* and *R* and *S* and *T*

364

yields the premise

(1') some (second) *P* is *R* and *S* and *T*,

which together with the sentence (2) belongs to the scheme of simple induction. The multiplication of premises of that sort increases the degree of probability of the sentence (2) and confers the same degree of probability to the primary observation (1). If, on the other hand, the new observation leads to a negative result, the law (2) is refuted and it appears at the same time that our interpretation of the observation (1) by including the observed fact in the set of objects *P* is not utilizable in the testing. This does not, however, prove the falsehood of the historical sentence (1), in which the fact was stated. We only must correct the primary interpretation by restricting the range of the set to which the observed fact was included. We shall therefore now assume, for example

(2') every *P* and *R* is *S* and *T*

and the testing this sentence proceeds in exactly the same way as that of the sentence (2).

The sentence (2') is implied by (2) (as, if every *P* is *R* and *S* and *T*, then—as every *P* and *R* is *P*—every *P* and *R* is *R* and *S* and *T*; and as every *R* and *S* and *T* is *S* and *T*, then—as every *P* and *R* is *R* and *S* and *T*—every *P* and *R* is *S* and *T*)—let us then assume that next observation tests (2'), then according to the second law of increase of degrees of probability (IV) the degree of probability of (2') with regard to the result of the new observation of the type (1) is greater than the degree of probability of (2) would be with regard to the same result; the same degree of probability may be assigned to the result of the primary observation. Thus replacing of the sentence (2) by (2'), which is less general and therefore describes more precisely the object of the primary observation, entails that every successive case of positive testing increases the degree of probability of the primary observation more than it would if (2) had remained. The more elements of the observed individual *a* are transferred to the domain of the conditions determining it, the less undetermined elements are left, that is, elements for which the result of verification is not determined. In actual investigations this is achieved by more and more precise knowledge of the individuals

examined and by excluding of so-called disturbing circumstances. On the other hand, the economy of investigation requires that the description of the object or phenomenon examined should not be charged with elements which are indifferent to the investigation and can therefore be left out. Many indications about the procedure to be taken in order to satisfy the requirements of exactness and economy are provided by experiment and experience.

We shall formulate the result of the present discussion in a statement which we shall call the *principle of testability of observation*: The more precisely determined is the object of examination, the more the probability of the observational sentence about that object increases in every case of testing, which entails that, at the same time, it becomes the more probable that a new observation will confirm the primary one. This conclusion is based exclusively on the logical analysis of probabilistic reasoning, and we have referred particularly to the second law of increase of degrees of probability. The law does not require the assumption of the principle of causal determinism, nor that of uniformity of nature, which were considered preciously by scientists as necessary assumptions in such reasonings.

The reasoning we speak of as of the testing of observations is a sort of analogical inference, which is accounted for in handbooks of traditional logic. For analogical inference is one from which — starting from a statement that a particular of a sort P is R , as premise — we conclude that also another particular of the kind P is R . The general law every P is R applies to both the cases, which implies both the premise of the reasoning and its conclusion.

w L' e
| R

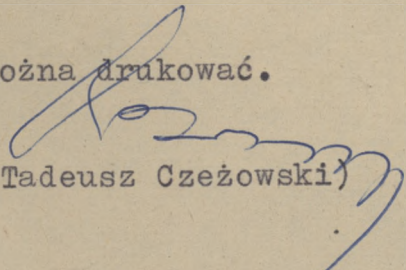
This law determines the analogy between the objects P ; the less general it is, the closer is the analogy. Our principle of testability of an observation finds its counterpart in the analogical inference, namely in the rule saying that the more the second case resembles the first in properties known to us (i.e. the closer is the analogy and, at the same time, the richer is the content of P), the more probable is the assumption that it does not differ from the first in respect of further properties R ; if we have established that two similar apples have been picked up from the same tree, then there is a greater probability of the conclusion that they will taste similarly, than the probability in case of the same conclusion based only on the similarity of their appearances.

However, analogical inference is usually considered heuristic, i.e. it proceeds by taking the primary observation as the starting point to predict an analogical result of observation in further instances. Thus, for example, when we employ the analogical inference in its heuristic form, we predict that a medicine which has proved efficient in a case (a) of disease will also prove efficient in another sufficiently similar case (b). In using the analogical inference as method of testing efficiency of the medicine in the case (b) serves as premise testing the statement that it was efficient in the case (a).

When testing an observational sentence in the way indicated above it is not possible to demonstrate its truth by the exhaustion of all the possible instances (which takes place when a law is tested by complete induction), as no set of testing premises is equivalent to the sentence under test, but it is also impossible to demonstrate the falsehood of an observational sentence, as the supposition cannot be excluded that the observation is not tested because a substantial factor in the determination of the examined object has been omitted. This is an important point as in the discussion concerning so-called metaphysical sentences attempts have been made to define them as sentences having this characteristic property. As we see, also ordinary observational sentences have this property, sharing it with all the existential sentences. Hume's statement about the uncertainty of observational sentences should therefore be extended also to their negations.

Po poprawieniu można drukować.

8 XII 1975

(Tadeusz Czeżowski)

STEFAN GLIXELLI

**PRZEMÓWIENIE
POŻEGNALNE**

do studentów U. S. B.

w dniu 3 listopada 1933 r.

Odbitka z Dziennika Wil. (6 XI. 1933 r.)

36A
STEFAN GLIXELLI

**PRZEMÓWIENIE
POŻEGNALNE**
do studentów U. S. B.
w dniu 3 listopada 1933 r.

Odbitka z Dziennika Wil (6 XI. 1933 r.)

368

Pracę na katedrze filologii romańskiej opuszczam z prawdziwym żalem, bo bardzo przykro odchodzić od Uniwersytetu, na którego wskrzeszenie patrzyłem przed czterema laty.

W chwili rozłąki zwracam się przedewszystkiem do moich studentek i studentów, którzy przez tych czternaście lat ze mną pracowali, dziękując im ze wzruszeniem za ich niesłabnącą pilność i gorliwość w zdobywaniu wiedzy. Dzięki nim zdołałem osiągnąć upragnione rezultaty, które wyrażają się w dyplomach, zdobytych niełatwo, bo egzaminatorem byłem wymagającym, i licznych studenckich pracach naukowych, z których kilka zostało ogłoszonych drukiem, ale większość czeka sposobniejszej chwili. W roku bieżącym projektowaliśmy wydanie zbiorowej **Księgi romanistów**, która miała stać obok poprzedniczek: **Księgi wergiljuszowej i Księgi polonistów**.

Od tych prac i planów odchodzę z żalem, ale bez rozżalenia, które jest uczuciem może niepięknem. Zdaję sobie bowiem sprawę z konieczności oszczędnościowych Państwa, a przed koniecznością państwo w każdy obywatel skłonić się musi,

a tem ochotniej profesor uniwersyte-
tu, a zwłaszcza taki, który ma wy-
chowować przyszłych nauczycieli.
Te konieczności oszczędnościowe
idą niestety tak daleko, że trzeba
było zwinąć jedyną katedrę filologii
romańskiej, która tutaj w Wilnie, na
granicy cywilizacji zachodnio - ła-
cińskiej i wschodnio - bizantyńskiej,
ma szczególne znaczenie.

Przez czternaście lat na tej kate-
drze reprezentowałem naukę, która
w innych uniwersytetach polskich
jest reprezentowana przez dwie kate-
dedy. Tylko Warszawa i Wilno mia-
ły jedną katedrę filologii romańskiej,
ale katedra warszawska ma znako-
mitą pomoc w świetnie zorganizowa-
nym Instytucie francuskim z sześciu
profesorami. W Wilnie cały ciężar
spoczywał na mnie i cały też ob-
szar filologii romańskiej starałem się
uwzględnić wszechstronnie, cho-
ciaż oczywiście niewszędzie z równą
kompetencją. Do obowiązkowych
siedmiu godzin wykładów i ćwiczeń
dodawałem stale, nie starając się o
żadną remunerację, jeszcze dwie go-
dziny tygodniowo, chcąc sprostać po-
trebom moich studentów, których
liczba, corocznie wzrastająca, równa
się niejednemu małemu wydziałowi:
obecnie 149 osób jest w trakcie eg-

zaminów magisterskich, nie licząc
najmłodszych, którzy do egzaminów
jeszcze nie przystąpili.

Do tak znacznej liczby studen-
tów (przeszło 160 osób) jeden profes-
sor nadzwyczajny, poprzestający na
bardzo skromnych sumach dotacyj-
nych, a usiłujący osiągnąć skromne-
mi środkami rezultaty należyte, mu-
si być uznany chyba za pozycję bu-
dżetową bardzo umiarkowaną i nie
wiem, czy jest jaka szkoła powszech-
na, w której jeden nauczyciel wypa-
da na taką ilość dzieci. Pracując w
tych trudnych warunkach, starałem
się, żeby środowisko studjów romań-
skich wileńskie dorównało innym, w
których pracuje dwóch romanistów.
Pochlebiam sobie, że ta ambicja do-
prowadziła do upragnionego wyniku,
o czym zaświadczy **Dydaktyka języ-
ka i literatury francuskiej**, opraco-
wana wspólnie z moimi uczniami i
wydana w Wilnie w r. 1933 ¹⁾. Profes-
orowie zagraniczni, którzy odwie-
dzali nasze miasto (pp. G. Bertoni,
G. Blondel, J. Fabre, P. Francastel,
L. Gillet, N. Iorga, Moyse, L. P. Tho-
mas, H. Tronchon) i weszli w kon-

¹⁾ Współautorami tej książki są ma-
gistrzy: Z. Dmochowska, E. Roszak W. Sie-
nicki i M. Sorokówna. Młodzi romanści w-
ileńscy mierzą się tam ze znacznie starszemi
doktorkami innego Uniwersytetu.

takt z moimi studentami, wyrazili się o nich z wielkim uznaniem.

Mogę więc bez zarozumiałości ale też bez fałszywej skromności śmiało powiedzieć, że stanąłem tutaj, w r. 1919, do „wyscigu pracy”, a pozostawiłem byle komu gonitwę w kumulowaniu poborów i powiększaniu sobie dochodów, pogoń za awansem i za „serdelem”. Wobec tego nietrudno stwierdzić, że w tej winnicy uniwersyteckiej byłem robotnikiem gorliwym i tanim, a oszczędność, zrobiona przez skreślenie mojej katedry, okaże się niebawem zupełnie iluzoryczna. Jestem więc głęboko przekonany, że niebawem będę znowu pracował dla pożytku młodych adeptów romanistyki, których dzisiaj żegnam najserdeczniej.

Z pożegnaniem zwracam się nie tylko do romanistów, ale do całej młodzieży akademickiej. Od szeregu lat rektorzy U. S. B. delegowali mnie zazwyczaj na wiece i zebrania studenckie, które zapowiadały się burzliwie lub miały się zaciągnąć na długie godziny nocne. Chęć więc obecnie wyrazić całej młodzieży wileńskiej moją najgłębiej odczuta wdzięczność za kurtuazję, z jaką wszyscy, bez różnicy przekonań politycznych i społecznych, do mnie

320
zawsze się odnosili. Mam to do zawdzięczenia zacnej młodzieży wileńskiej, której niepospolite zalety przez czternaście lat nauczyłem się cenić. Ale może także i tej okoliczności, że młodzież uznała, iż usiłując uczciwie zachować bezstronność wobec wszelkich poglądów.

Tęgo oświadczenia nie improwizuję i mogę się powołać na to, co często powtarzałem. Rozważając np. zadania regionalne U. S. B. pisałem:

Najczęściej wychodzono z założeń natury politycznej, które bezwzględnie winny być usunięte, gdy się przystępuje do rozważania spraw uniwersyteckich. Dopuszczanie rwących a zmiennych fluktuów polityki do Uniwersytetu zagraża wprost fundamentom tych twierdz kultury, jakimi powinny być Uniwersytety (Kurjer Wileński z dn. 18. I. 1930).

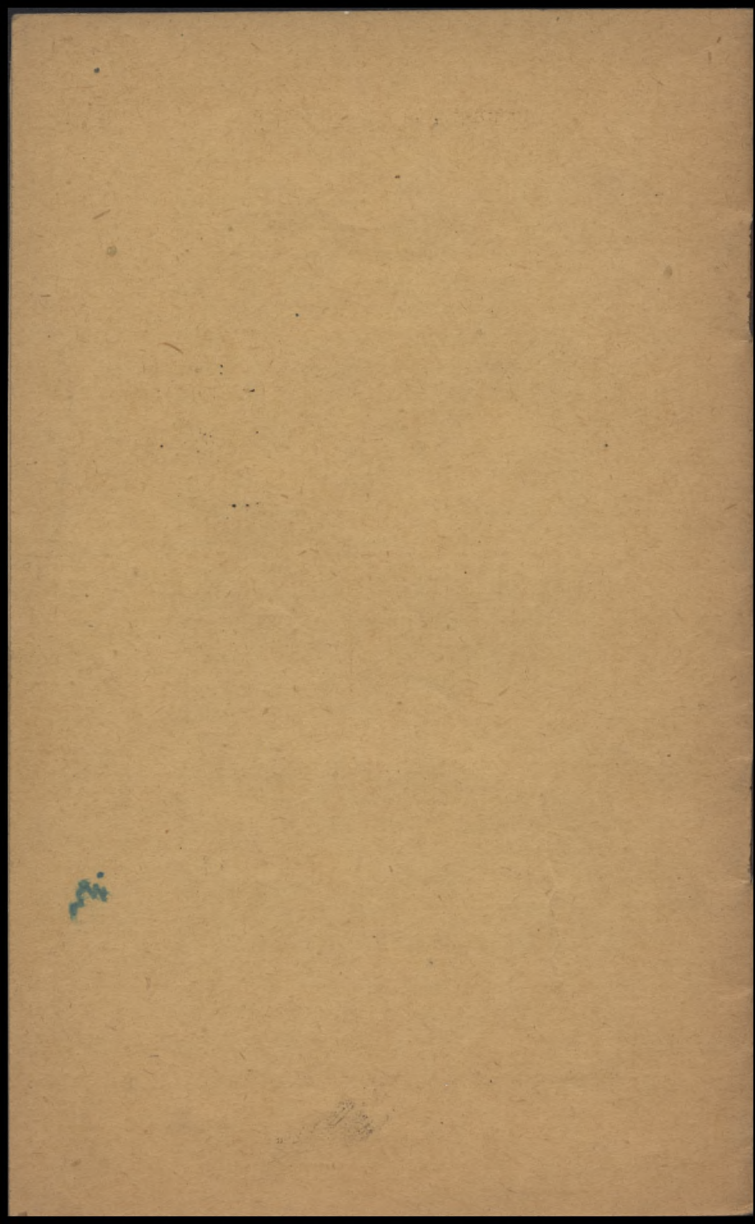
A w artykule okolicznościowym o Stanisławie Wyspiańskim wołałem:

Kilka tygodni dzieli nas od obchodów związanych z tą rocznicą. Uświadomimy sobie, w czasie tych uroczystości bardziej niż kiedykolwiek, testament, zawarty w dziełach nieubłagane surowych wobec przedwojennej Polski. Cień Wyspiańskiego stanie przed sumieniem polskim, nieubłagany i groźny. Razem z nim przyjdą Stańczyk, Czepiec, Konrad... Jeżeli smągali naszą ospałość i martwość na przełomie wieków, to czyż nie skarą daleko surowiej naszej zapalczywości we wzajemnym zwalczaniu się i gnębieniu w chwili obecnej, wielce niepokojącej? Czyż nie wynika z

wieszczego testamentu Wyspiańskiego imperatyw wciągnięcia wszelkich sił narodu dla wspólnej, naprawdę twórczej pracy? (Dziennik Wileński z dn. 1. XI 1932).

Mniemam, że walka partyjna tylko wtedy jest uczciwa, gdy celem jej jest nie chwycenie ochłapu osobistej korzyści, ale pożytek Rzeczypospolitej. Tę prawdę, którą, jestem przekonany, wszyscy młodzi wyznajecie, zachowajcie na całe życie dla promiennego jutra Polski.

A na koniec prośba natury osobistej: proszę was i błagam nie róbcie przypadkiem jakiego akademickiego huczku w mojej sprawie. bo hałas i manifestacja są tu zupełnie niepotrzebne. Zapewniam was, że na pewno wrócę na katedrę filologii romańskiej, skoro tylko sfery miarodajne się zmiarkują, że likwidacja mojej katedry i osoby zupełnie się nie kalkuluje i że zostały wprowadzone w błąd przez nieudolnych buchalterów. W tem przekonaniu zwracam się do wszystkich, do p. Rektora, do p. Dziekana Wydziału humanistycznego, do panów profesorów i całej braci akademickiej z serdecznem dowidzenia

Tadeusz Czeżowski

THE INDEPENDENT ETHICS OF TADEUSZ KOTARBIŃSKI*

The term "independent ethics," independent namely from religion, has appeared with particular force in modern times, in connection with free-thinking currents. Religious ethics have three characteristic features: 1) they are authoritarian, in so far as they introduce ethical norms in the form of commands based upon the authority of a divine law-giver, 2) they are confined to the community of believers of the given religion and 3) they embrace a very wide area of social relationships, touching upon the area of political legislation as well as upon the personal life of the believers embraced by it. Independent ethics aims at the freeing of constraints regarding these three points; that is to the introduction of a rational justification for ethical norms in place of authoritarian sources for them, secondly to the formation of universal ethical norms embracing all people irrespective of differences of belief, race, culture, etc., and, finally, to the separation of the field of morality from the sphere of law, customs, hygienic regulations and other areas, covered by the regulations of religious ethics.

The move towards a conception of ethical norms, other than religious, appeared in the thinking of the Sophists and Socrates. The first Sophists began to investigate the norms governing human behaviour and to consider their origins and validity. Socrates differentiated moral norms from other behaviour norms such as those which stem from human nature and embrace all mankind; at the same time he rationalized them as the rational truths, constituting ethical knowledge. Aristotle took the next step, making ethic a philosophical discipline.

From this time ethical thought has followed two paths. Philosophical ethics has developed alongside religious ethics. Both have influenced each other and so certain concepts of the Stoics entered the Christian ethical system, for example, and Christian religious ethics have influenced the ethical thinking of many philosophers. Over the centuries different systems of ethical philosophy have sprung up, inspired by the world-view (*Weltanschauung*) of their creators. Solutions to ethical problems have been based on premises taken from other philosophical subjects, particularly from metaphysics and psychology — in this way ethics was dependent upon elements outside of it. In the nature of things the trend also arose for the emancipation of ethics from these elements and for the basing of them on their own premises. Ethics became separated from the totality of so-called "philosophical systems" and grew up alongside the disciplines of logic and psychology, forming a fully independent corpus of theory.

Each study must justify its assertions and define its concepts. This task also falls on ethics. There are two chief concepts — one could say — from which ethical theories are constructed: the concept forming

the content of the expression "good," from which we derive the abstract term "goodness" (and similarly from "beautiful" we derive "beauty") and, secondly, the concept of moral duty. The concept of goodness lies at the roots of Aristotelian ethics, *inter alia*; the concept of duty is to the fore in Stoic ethics. Let us call axiological ethics those ethics based on the concept of goodness, and, deontological ethics those in which the chief concept is duty. In the first case moral duty is defined by goodness and in the second goodness by duty. Axiological ethics defines behaviour as obligatory where it aims at the maximization of good things — or in other words of goodness. In deontological ethics behaviour consistent with duty is morally good.

For axiological ethics the point of departure is axiological empiricism, which supplies us with premises in the guise of individual evaluations of the elementary character of the statement "this is good." Such evaluations are analogous to perceptive judgments like those arising on the basis of representations of an object in perception when attention becomes directed as a perceptive attitude, so an elementary evaluation arises also on the basis of the representations of the evaluated object, when its own evaluating attitude, well-known to moralists, becomes directed to the object in a way analogous to the directing of attention. These evaluations are like all beliefs, either true or false. They are again — analogous to perceptive judgments — endowed with particular manifestations, they can be mistaken and are tested by repetition of this kind of evaluation in various conditions and by comparing these evaluations with each other. Like ability in observing things, skill in evaluation develops through practice.¹

Individual, elementary evaluations again are generalized in a way similar to perceptive judgments. Such generalization leads to the assignation of the evaluation criteria. The discovery that the subjects in a series of cases of similar evaluations possess a common characteristic is the basis for generalization confirming that each subject possessing this common characteristic undergoes an evaluation of the same type — this means it is either good or not good. The criterion for an evaluation is always some empirical characteristic, whilst the value ascertained in the evaluation is not such a characteristic;² so, we value as good, actions which are wise, creative and sacrificial, for example, but actions possessing the stigma of theft, fraud, etc., we value as bad. Other types of generalization of evaluations state that "if *A* is good, then *B* is good" in which *B* becomes in relation to *A* the means to the end or to a part of a whole; *B* is thus good with respect to *A* — it can be seen therefore that relative and absolute goodness are distinguished. Absolute goodness is those things which are good not with respect to some other right, but are good, because they fulfil the criterion of goodness.

Deontological ethics are frequently constructed in a way analogous to the hypothetical-deductive axiomatic system. The main assumption takes the form of an axiom defining moral duty. In Stoic ethics this

¹ Cf. *Odczyty filozoficzne* (Philosophical Talks), 2nd ed., Toruń, 1969, ch.: "Ethics as an Empirical Study" (pp. 40—45).

² The values are so-called modes of being (*modi entis*) — like existence, necessity, possibility, etc. Cf. the chapter "What Are Values?," in *Filozofia na rozdrożu* (Philosophy at the Crossroads), Warszawa, 1965.

372

was behaviour consistent with the rational nature of man. Similarly, later in Kantian ethics moral duty is behaviour consistent with the categorical imperative. Axiological ethics were based from the beginning on empiricism, but deontological ethics are differently related to the field of empirical norms. A model, called abstract or ideal, of the moral society, in which relationships consistent with the model dominate and to which empirical societies approximate one way or another, is constructed on the basis of analytical-deductive description.³

Analogous models are constructed in geometry or in physics for their respective, empirical fields. The theory forming the model is based on an arrangement of axioms and extracted from them are derived statements in such a way that they can be interpreted as an abstract description of relevant empirical fields.

Axiological and deontological ethics differ not only in structure, but also in the contents of the norms which they contain. Axiological ethics points to goodness as the aim of moral behaviour and thus it regulates behaviour directed towards an object or state of affairs, which we must realize in our actions. Deontological ethics, by pointing to duty, regulates human relationships, inasmuch as the concept of duty is a relative concept, this means that a duty is a duty relevant to somebody to whom the given norm grants certain rights, such as, for example, the norm commanding charity as a moral duty, which gives the person to whom the act of charity is directed, the moral right to receive charity. Deontological norms are of two types. The first type embraces all those things which contain the postulate of equal rights: what is granted to me under certain conditions is also granted to everybody else, when the same conditions are met, or put differently: what I demand as rights for myself in certain conditions, then the same is recognized for every other person in the same conditions. This postulate is found in the Stoic concept of moral duty, for all people, since everybody in his behaviour must conduct himself with reference to indications of the rational nature of man. This is expressed particularly clearly in the Kantian categorical imperative, which speaks of the universal law to which each person ought to submit himself; it is expressed also in the evangelical precept of love for one's neighbour, which requires that one should treat every other man as one treats oneself. These norms are egalitarian. The opposite are norms which deny the postulate of egalitarianism, permitting greater rights to select individuals or communities to the detriment of others. We give them the common name of elitist, differentiating between individual and group elitism, which have in mind the rights of one's own community or social group and the putting of them above the rights of alien communities, groups or people and even of particular individuals within one's own group. Individual elitism is the elitism of a Nietzschean superman or in everyday life the egoism of the exploiter. Group elitism governs the egoistic policy of states in international relations, and egoism also appears in the guise of the egoism of nationalist, class and professional groups in domestic politics.

³ The analytical-descriptive method stems from empiricism, but its generalizations are not inductive truths, but axiomatic definitions of primary terms. Cf. the chapters: "On the Analytical-descriptive Method" (pp. 136—142) and "What Is So-called Descriptive Psychology" (pp. 231—234), in *Odczyty filozoficzne*, op. cit.

Besides the postulates of egalitarianism and elitism there is theoretically a third possible case, according to which the rights of others are put above one's own. Such a postulate can be combined with the two previous, forming by the principle of egalitarianism a higher degree of self-sacrifice towards the rights of others, preserving the postulate of egalitarianism so that in no circumstances to subordinate the rights of others to one's own. In relation to elitism this third case is realized as a voluntary subordination of the subject to an elite group or individual.

The full arrangement of norms must define equally the group of virtues as well as the aims of ethically positive behaviour and also behaviour with respect to other ethical subjects and so ought to contain equally axiological norms as well as deontological. In different ethical systems, in which norms of only one type are mentioned, norms of the second type are contained implicitly, so that in ancient ethics virtues of an axiological nature, in particular the virtue of justice, regulate human relationships. In the deontological ethics of Kant it is necessary to draw axiological norms from the contents of laws derived from the categorical imperative, which commands us to behave as if our behaviour towards others had to be a model of our behaviour towards ourselves. From this follows the prohibition of lying, theft, murder and the ordering of justice and charity.

The criterion of truth in ethical norms is in their application. Conflicts are an obstacle to this, occurring when the norm is wrong. A norm states "it is necessary to behave in such a way" and if the application of the norm leads to conflicts, then it is not true, that it is necessary to behave in such a precise way. Conflicts are of a different kind. When a norm results from some axiological generalization which points out the criterion of goodness "it is good to help friends," for example, it can happen in a particular case covered by the generalization that an elementary evaluation based on moral feeling contradicts the generalization, such as, for example, when that friend intends to carry out an unworthy or harmful deed; in such circumstances the generalization and the norm based upon it, ought to be so modified in order to remove the conflict. Similarly two norms can come into conflict in a particular situation, if in this situation one of them orders behaviour which is forbidden by the other. This can occur, for example, with norms in which one orders us not to lie, but the second orders us not to inflict suffering, when telling the truth may lead to the infliction of suffering, and when not telling the truth may lead to the removal of suffering. The reason for conflict rests in the fact that each norm is a principle of division for a number of different behaviours which divides them into positive (prescribed or permissible) and negative (inadmissible). The conflicting norms reveal intersecting divisions, such that, certain behaviour in one of them finds itself in the positive part of the system whilst in the other in the negative part. The two generalizations "truthfulness is good" and "the infliction of suffering is bad" lead to conflict when in a concrete case some behaviour falls within both notions. The conflict subsides when one of the generalizations is limited by a suitable proviso.

The most difficult conflicts to resolve are at the personal level. They are created by competition in aspiring for goodness. If it is impossible that all competitors achieve their goals and the claims of

373

one must recede before the rights of other competitors, the only way for a just solution is by a reasonable compromise based on egalitarian principles. The elitist ethic does not resolve the conflict. The sense of wrong calls forth a sense of revolt on the part of the handicapped, to which the privileged respond by the adoption of force. Instead of moral norms regulating human relationships, material force is used, which is the negation of moral force.

We come now in our considerations to an outline of the independent ethics, which would fulfil the postulates mentioned at the beginning, and which accordingly would be rational, which means derived from premises obtained through study and not appealing to authority, and which secondly, would be a universal ethic, not confining itself to the believers of a defined religion, or ideology, and thirdly, which would allow us to duly separate morality from other normative spheres like law, hygiene, technology, etc.

Independent ethics will draw its premises from axiological empiricism, which affords the criteria of goodness, defined through the generalization of elementary evaluations. Furthermore an indispensable assumption will be the egalitarian principle. This principle reveals its universal character. The separation of the field of ethics from other normative fields finds its basis in the differentiation between absolute and relative goodness, ancillary as it were. The norms of law, hygiene, technology serve for the assurance of public order, health and welfare that is, of virtues subordinate to the ideal of human life as the superior aim, however that may be defined. The norms of law, hygiene or technology cannot disagree with ethical norms in this meaning, and the realization of this ideal is the task of ethical norms, which govern those norms.

So understood independent ethics is not static, but develops together with the development of social relationships when the criteria of goodness undergo changes, which are continuously controlled through the enriched axiological empiricism.

The independent ethics of Tadeusz Kotarbiński is a deontological ethic. The abstract model of the morally good action is formed on an empirical basis by the analytical-descriptive method with the help of the concept of "reliable guardian" (*spolegliwy opiekun*), which combines the following, defining characteristics: 1) kindness (in the psychological sense, as the opposite of cruelty), 2) honesty (the opposite of dishonesty), 3) courage (the opposite of cowardice), 4) stalwartness (the opposite of indolence), and, 5) self-discipline (the opposite of compliance with temptations). The moral value of an action, whether positive or negative, and the measurement of this value depend on the extent to which the motives for the action are derived from these quoted characteristics.⁴ This ethic is an egalitarian ethic. The model of "a reliable guardian," put forward in whatever way as an example, is not an elitist model, this means that 1) the "reliable guardian" is not singled out from amongst other members of the community, but each morally positive subject is such a "reliable guardian," 2) admittedly the caring efforts are directed above all towards people close to one, but

⁴ The principles of independent ethics are presented in T. Kotarbiński's *Studia z zakresu filozofii, etyki i nauk społecznych* (Studies in Philosophy, Ethics and the Social Sciences), Wrocław, 1970, p. 197.

in principle they adapt themselves in the universal sphere, embracing even those, whom it is necessary to fight against in conflicts threatening the people close to one; from this follows the duty not to transgress the limits of self-defence in such fighting, 3) the discussed guardianship is not an assymetrical relationship, this means it can be reciprocal, the moral duty of guardianship ties Peter in relation to Paul as equally as Paul in relation to Peter; the guardianship relationship is thus not any different from a relationship of mutual friendship requiring help equally in the fight against evil as in the pursuit of goodness. What is good and what is bad are shown by the empirical criteria of good and bad. In this way independent ethics in the above elaboration combines deontological premises with axiological ones in one system, which is susceptible to versatile elaboration.

The question arises how do we implement the normative system of independent ethics as a model for universal society. Undoubtedly the development of culture, and connected with this, cultural interdependence will favour this. The conflicts stemming from this process will need to be controlled, not by force, but by arrangements, and these ethical norms must have a common basis, which only independent ethics can supply. A favourable circumstance is that the great world-religions have elaborated ethical systems whose contents approximate to each other and to what independent ethics can contain. This common, ethical inheritance facilitates the understanding to which independent ethics aspires.

Translated by
James Leech

Tadeusz Czeżowski

Dziekanat Wydz.Hum. (bez liczby) przysłała do
wypowiedzenia się pismo Zakładu Pedag. L.186/54
z 19.I.1954 w sprawie przydzielenia ćwiczeń pe-
dagogicznych Asystentowi Zakł.Logiki Mgr J. Skarbki

L.6/54 , 3 lutego 1954.

Zgadzam się na powyższy projekt i proponuję, by termin rozpoczęcia
nowych zajęć Mgr Skarbka pozostawić do uzgodnienia między Prof. Sośnickim
a mną, ponieważ musi on mieć do dyspozycji pewien okres czasu na opanowa-
nie materiału ćwiczeń, a nadto winien wprzód wykończyć pewne prace, które
rozpoczął w moim zakładzie.

[Handwritten signature]
3/2 54.

(Prof. Czeżowski)
Kierownik Zakładu Logiki

Uniwersytet Mikołaja Kopernika
w Toruniu!
L.dz. I R 15-1- /54/55!

Toruń, dnia 10.IX.1954 roku!

Ob.Prof.Dr Tadeusz Czełowski
Opiekun Zakładu Psychologii U.M.K.

Proszę uprzejmie o przekazanie Zakładowi Psychologii UMK

ksiązek wraz z szafami Zakładu Psychologii w formie depozytu do chwili ponownego uruchomienia tego Zakładu! Przed przekazaniem biblioteki proszę o wydanie polecenia dr Gerstmanowi przeprowadzenia kontroli inwentarza bibliotecznego i komisyjne stwierdzenie ewentualnych braków.

Prorektor

/Prof.dr R.Galon/

Do wiadomości:

Dziekan Wydz.Humanistycznego
Prof.dr Sołnicki Kazimierz
Biblioteka Główna.

Prof.Dr Tadeusz Czełowski.
Pro memoria.

Powyższego zlecenia nie mogę wykonać, ponieważ przekracza ono zakres funkcji Prorektora. Zakład Psychologii, pozostający pod moją opieką po przeniesieniu prof.Lewickiego do Poznania, żadnym zarządzeniem władzy nie został dotychczas zlikwidowany. Póki zaś to się nie stało, ^{zbiorem} pokojami Zakładu dysponuje tylko kierownik, w danym wypadku ja, nie zaś Rektor. Nie ma powodu przekazywania Biblioteki Zakładu Psychologii innemu Zakładowi, ponieważ ta Biblioteka jest w Zakładzie czynną i korzystają z niej zarówno prof.Lewicki jak i dr Gerstman z tytułu wykonywania planów naukowych w obrębie ogólnopolskiego planowania psychologicznego, jak też ich współpracownicy w realizowaniu tych planów - magistrowie naszego Uniwersytetu.

Powyższe zarządzenie, jak mogę się domyślać, ze skierowanych do mnie wypowiedzi Prorektora Galona, jest przygotowaniem dla odebrania Zakładowi jego dotychczasowego lokalu. Lokal Zakładu Psychologii był zwiedzany przez prof.Hoszowskiego i prof.Konrada Górskiego prawdopodobnie wskutek propozycji uczynionych im przez Prorektora, aby przenieśli swoje zakłady do tego lokalu. Wobec tego stwierdzam stanowczo, że lokal Zakładu Psychologii jest wykorzystywany na bieżące prace naukowe, jak też na okresowe zebrania naukowe absolwentów Zakładu. W nadchodzącym zaś roku akademickim dr Gerstman i asyst.Zakładu Logiki mgr Skarbek obejmują 5 grup ćwiczeniowych z zakresu pedagogiki. Ćwiczenia te będą musiały być odbywane z braku innych pomieszczeń właśnie w Zakładzie Psychologii. Nadto skłonny jestem jak w ubiegłym roku oddawać lokal Zakładu tak jak czytelnię Zakładu Logiki, na niektóre ćwiczenia Wydz.Hum. nie mające innego pomieszczenia, w porozumieniu z Dziekanem Wydziału.

[Handwritten signature]